

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК

НЕЖНИ УБИЙСТВА

Превод от английски: Людмила Левкова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Той беше играл същата игра и преди, но този път имаше някакво странно предчувствие, че ще остане разочарован. По-късно установи, че поредната роля го изпълва с още по-силен трепет, напрежение и трескава възбуда.

Беше се качил на кораба в Пърт, Австралия, само ден по-рано с намерението да пътува до Кобе, но я беше открил незабавно, така че следващите пристанища ставаха излишни. Тя седеше на една маса до прозореца в облицованата с ламперия трапезария на лайнера — помещение с атмосфера на дискретна елегантност, типична за „Габриел“. Луксозният туристически кораб притежаваше идеалните размери за целта му, въпреки че досега той винаги беше пътувал на по-малки кораби, като избираше някакъв отрязък от маршрута на околосветска обиколка категория „лукс“.

Беше предпазлив по природа, макар че съществуваше нищожна вероятност да бъде разпознат от свои бивши спътници. Беше станал виртуоз в собственото си преобразяване — талант, който разви у себе си през време на своите първи опити в актьорското изкуство като участник в театралния състав на колежа.

Докато наблюдаваше Реджайна Клозън, той си помисли, че спокойно би могла да използва поне малко грим. Беше една от онези жени около четиридесетте, които можеха да изглеждат доста привлекателни, стига да знаеха как да се обличат и как да се държат. Носеше скъп на вид бледосин вечерен костюм, който би стоял възхитително на блондинка, но по никакъв начин не освежаваше твърде бледия й тен и даже я караше да изглежда някак безлична и повехнала. А светлокестенявите й коси в своя естествен и съвсем не лош цвят бяха събрани в такава строга прическа, че дори от далечния край на просторното помещение тя изглеждаше по-възрастна и безнадеждно старомодна, като благопристойна домакиня от петдесетте години.

Естествено, той знаеше коя е тя. Беше видял Клозън в действие на едно заседание на акционерите само преди няколко месеца. Освен това я беше гледал по CNBC в ролята ѝ на експерт по фондовите борси. Разбира се, на тези срещи тя създаваше впечатление на енергична и изключително уверена в себе си личност.

Ето защо, когато я зърна да седи тъжна и самотна на онази маса, а по-късно забеляза трепетното, почти моминско удоволствие, когато един от домакините я покани на танц, той веднага разбра, че няма да има никакви затруднения.

Взе чашата си и с незабележимо движение към нея вдигна безмълвен тост.

Молитвите ти са чути, Реджайна, заяви тържествено той. От този момент нататък ти ми принадлежиш.

1

Три години по-късно

В опит да изпревари снежната виелица или нещо, граничещо с ураган, доктор Сюзън Чандлър тръгна на работа от своя апартамент в една кооперация от кафяв камък в Гринич Вилидж към кабинета си, намиращ се в масивна сграда от началото на века в Сохо. Клиничен психолог, тя имаше процъфтяваща частна практика и в същото време беше станала доста популярна като водеща на ежедневното сутрешно радиопредаване със заглавие „Питайте доктор Сюзън“.

Ранният утринен въздух на този октомврийски ден беше свеж и хаплив и тя беше доволна, че е облякла под сакото си поло с дълги ръкави.

Вятърът разпръсна тъмнорусите ѝ коси, все още влажни от душа, и Сюзън съжали, че е без шал. Спомни си някогашното предупреждение на баба си: „Никога не излизай с мокра коса — ще изстинеш до смърт“ и после си даде сметка, че напоследък доста мисли за баба Сузи. Всъщност тя бе отраснала в Гринич Вилидж и Сюзън понякога се питаше дали духът ѝ не витае някъде наоколо.

Спря на светофарите на Мърсър и Хюстън. Беше едва седем и половина и улиците все още не бяха оживени. Само след час щяха да гъмжат от нюйоркчани, поели отново за работа в понеделник сутрин.

„Слава богу, че уикендът отмина“ — възклика мислено Сюзън.

Повечето време в събота и неделя прекара в Рай заедно със своята майка, която не беше в прекрасно настроение. „Съвсем обяснимо — помисли си Сюзън, — след като в неделя беше четиридесетгодишнината от сватбата ѝ.“ На всичкото отгоре Сюзън имаше неприятна среща с по-голямата си сестра Дий, която беше дошла на гости от Калифорния.

В неделя след обяд, преди да се върне в града, тя направи посещение на добра воля в разкошния дом на своя баща, недалеч в Бедфорд Хил, където той и втората му жена Бинки организираха коктейл. Сюзън подозираше, че изборът на деня е заслуга на Бинки.

— На днешния ден преди четири години беше първата ни среща — възклика тя с възторжено умиление.

„Безкрайно обичам родителите си — помисли си Сюзън, докато влизаше в сградата, където се намираше офисът ѝ, — но има моменти, в които ми се иска да им кажа, че е крайно време да бъдат така добри да пораснат.“

Сюзън обикновено пристигаше първа на последния етаж, но минавайки покрай кантората на своята стара приятелка и покровителка Неда Хардинг, тя с почуда установи, че лампите в приемната и коридора вече светят. Реши, че на Неда ѝ се е наложило да дойде по-рано.

Докато отваряше външната врата, която трябваше да бъде заключена, Сюзън поклати глава укорително, мина покрай все още тъмните офиси на по-младите ѝ съдружници и служители, после се спря пред вратата на кабинета ѝ и се усмихна. Както обикновено, приятелката ѝ беше така вгълбена в работата си, че дори не усети присъствието ѝ.

Неда беше замръзнала в обичайната си работна поза — подпряла чело с лявата си ръка, а дясната лежеше на бюрото в готовност да отгръща страниците на дебелата папка, разтворена пред нея. Късо подстриганиите ѝ сребристи коси вече бяха разрошени, очилата ѝ се бяха съмъкнали на носа, а солидното ѝ тяло създаваше впечатление, че Неда всеки момент ще скочи и ще побегне. Един от най-уважаваните адвокати в Ню Йорк, с вида си на възрастна жена с внуци, тя не даваше външен израз на интелекта и агресивната енергия, която влагаше в работата си. Особено ярко те се проявяваха по време на кръстосан разпит в съда.

Двете жени се бяха запознали и сприятелили преди десет години в Нюйоркския университет, когато Сюзън беше двайсет и две годишна студентка втори курс по право, а Неда гостуващ лектор. В трети курс Сюзън си направи програмата на лекциите така, че да може два дена в седмицата да работи като стажантка при Неда.

Всички приятели, освен Неда, бяха шокирани, когато след две години стаж в окръжната прокуратура на Уестчестър Сюзън напусна работата си на помощник-прокурор, за да се върне в университета и да защити докторат по психология. „Това е нещо, което трябва да направя“ — бе единственото ѝ обяснение по онова време.

Усещайки присъствието на Сюзън на прага на офиса си, Неда вдигна поглед. Усмивката ѝ беше кратка, но сърдечна.

— Виж ти кой е тук. Добре ли мина уикендът или да не питам?

Неда знаеше както за приема на Бинки, така и за годишнината от сватбата на майка ѝ.

— Според очакванията — отвърна унило Сюзън. — Дий пристигна в къщата на мама в събота и двете избухнаха в сърцераздирателен плач. Заявих на Дий, че нейната депресия само пречи на мама да се съвземе, а тя ме наруга. Каза, че ако преди две години аз съм видяла собствения си съпруг, пометен от смъртоносна лавина, така както тя е гледала как Джак умира, съм щяла да разбера какво е изживяла. Освен това изказа предположението, че ако съм предложела на мама рамо, на което да облегне глава и да си скърби, вместо непрестанно да ѝ казвам, че животът ѝ трябва да продължи, съм щяла да ѝ помогна много повече. Когато ѝ отвърнах, че рамото ми вече е хванало артрит от всички тия сълзи, Дий още повече се ядоса. Добре че поне мама се разсмя.

А след това ходих на приема, организиран от Бинки и татко — продължи Сюзън. — Между другото, татко ме помоли да го наричам „Чарлс“, което абсолютно изчерпва този въпрос.

Сюзън въздъхна дълбоко.

— Ето това беше моят уикенд. Още един подобен и самата аз вече ще имам нужда от рамо, на което да поплача. Но понеже съм твърде стисната, за да си наема терапевт, накрая ще започна да си говоря сама.

Неда я гледаше със съчувствие. Тя беше единствената приятелка на Сюзън, която знаеше цялата история за Джак и Дий, за родителите на Сюзън и за техния объркан развод.

— Струва ми се, че имаш нужда от план за оцеляване — каза тя.

Сюзън се засмя.

— Може би ти ще ми предложиш такъв. Заведи ми го на сметка, наред с всичко, което вече ти дължа, за това, че ми осигури тази работа в радиото. Сега май е по-добре да тръгвам. Трябва да си подгответя материала за предаването. И между другото — напоследък да съм изказвала своите горещи благодарности?

Година по-рано Мардж Макин, популярна радиоводеща и близка приятелка на Неда, беше поканила Сюзън да гостува на нейната

програма, за да коментира един много нашумял процес в качеството си на юрист-експерт и психолог. Успехът на тази първа поява в ефир доведе до редовни гостувания в предаването, а когато Мардж стана водеща на телевизионна програма, Сюзън беше поканена да заеме мястото ѝ в това радио топшоу, което се излъчваше всеки ден.

— Не ставай глупава. Нямаше да получиш работата, ако не се беше справила. Дяволски си добра и ти самата го знаеш — отвърна живо Неда. — Кой ще ти гостува днес?

— Тази седмица смяtam да насоча вниманието на слушателите към въпроса, защо в своето общуване жените трябва да бъдат особено внимателни за собствената си безопасност. Доналд Ричардс, психиатър, специализирал криминология, е написал книга, наречена: „Изчезнали жени“. Разглежда редица случаи, върху които е работил. Много от тях е успял да разкрие, но няколко доста интересни все още очакват своето разрешение. Прочетох книгата, добра е. Той анализира миналото на всяка жена и обстоятелствата, при които е изчезнала. После разисква вероятните причини, поради които една интелигентна дама може да изпита влечење към убиец. Следва методична последователност от опити да се установи какво ѝ се е случило. Смяtam да разговаряме за книгата и за някои по-интересни случаи, а накрая да обсъдим по принцип как нашите слушателки биха могли да избегнат потенциално опасни положения.

— Хубава тема.

— И на мен така ми се струва. Реших да изложа случая с изчезването на Реджайна Клозън. Той винаги ме е интригувал. Помниш ли я? Често я гледах по CNBC и според мен беше страхотна. Преди шест години използвах чека, който получих от татко за рождения си ден, за да си купя акции, които тя препоръчваше. Оказаха се златна мина и сега се чувствам някак особено, все едно, че съм ѝ дълъжница.

Неда вдигна поглед и се смръщи.

— Реджайна Клозън изчезна преди около три години, слизайки в Хонг Конг по време на едно околосветско пътешествие с кораб. Помня много добре. Доста се шумя по този случай.

— Това беше след като напуснах окръжната прокуратура — поясни Сюзън. — Бях отишла да посетя една приятелка, когато Джейн, майката на Реджайна Клозън, по това време тя живееше в Скардайл,

дойде, за да получи информация в ОП дали не може да й се окаже никакво съдействие. Но нямаше никакви признания, че Реджайна е напусната Хонг Конг, така че окръжната прокуратура на Уестчестър нямаше нужната юрисдикция, за да предприеме никакви действия. Бедната жена носеше снимки на дъщеря си и все повтаряще с какво нетърпение Реджайна очаквала това пътуване. Но аз помня този случай и смятам днес да говоря за него в ефир.

Изражението на Неда се смекчи.

— Познавам бегло Джейн Клозън. Двете завършихме „Смит“ в една и съща година. Сега тя живее в Бийкмън Плейс. Много затворена жена. Доколкото разбрах, Реджайна също е била доста притеснителна в общество.

Сюзън повдигна вежди.

— Как не съм разбрала, че се познаваш с госпожа Клозън? Може би щеше да успееш да ми уредиш среща с нея. По моите бележки майката на Реджайна изобщо не допуска, че дъщеря й би могла да има връзка с някого, но ако можех да я накарам да говори за това, нещо, което на времето е изглеждало незначително, сега може да ни предостави никаква следа.

Неда събра вежди и се замисли.

— Може би и сега не е твърде късно. Дъг Лейтън е семейният адвокат на Клозън. Срещали сме се няколко пъти. Ще му се обадя в девет и ще видим дали не може да ни свърже с нея.

В 9:10 интеркомът на бюрото на Сюзън иззвъня. Беше Джанет, нейната секретарка.

— Дъглас Лейтън, адвокат, на линия едно. Стегнете се, докторе. Не звуци особено дружелюбно.

Всеки ден на Сюзън й се щеше Джанет, иначе отлична секретарка, да не се чувства задължена да коментира хората, които се обаждат. Макар че истинският проблем, отбеляза мислено Сюзън, бе във факта, че реакцията й почти винаги попадаше право в целта.

Още щом заговори, на Сюзън й стана ясно, че семейният адвокат на Клозън наистина е недоволен.

— Доктор Чандлър, ние категорично отхвърляме всяка възможност за спекулации със скръбта на госпожа Клозън — заяви той

рязко. — Реджайна беше единственото ѝ дете. Достатъчно зле щеше да бъде, ако тялото беше намерено, но понеже не е, госпожа Клозън е в непрестанна агония, на границата между рая и адът е, питайки се при какви обстоятелства живее сега дъщеря ѝ, ако наистина е жива. Смятах, че една приятелка на Неда Хардинг не би търсила подобен вид евтина сензационност, експлоатирайки по този начин скръбта от позицията на популярната психология.

Сюзън за момент стисна устни, за да сдържи язвителната реплика, която беше изкушена да му предложи в отговор. Когато заговори, тонът ѝ беше студен, но овладян.

— Господин Лейтън, вие вече формулирахте основанието случаят да се подложи на обсъждане. Безспорно за госпожа Клозън е много по-болезнено всеки ден да се пита дали дъщеря ѝ е жива и страда някъде, отколкото да знае какво наистина се е случило с нея. Разбирам, че нито полицията в Хонг Конг, нито частните детективи, наети впоследствие от госпожа Клозън, са успели да намерят и най-малка следа, която да подскаже какво е направила Реджайна или къде може да е отишла, след като е слязла от кораба. Моето предаване се излъчва в пет щата. Вероятността е минимална, зная, но може би някой от слушателите е бил на онзи кораб или на посещение в Хонг Конг по същото време и ще се обади, за да ни каже нещо обнадеждаващо за това, че е видял Реджайна, след като е слязла от „Габриел“. В края на краишата тя се появяваше редовно по CNBC, а някои хора са чудесни физиономисти.

Без да изчака отговор, Сюзън затвори, пресегна се и пусна радиото. Беше подготвила кратка въвеждаща информация за своя гост в днешното предаване, както и за случая Клозън. Бяха ги излъчили в ефир миналия петък и Джед Гини, нейният продуцент, беше обещал, че радиостанцията ще ги пусне отново тази сутрин. Тя мислено се помоли горещо да не е забравил.

Двайсет минути по-късно, докато проучваше училищните сведения за един седемнайсетгодишен пациент, Сюзън чу началото на информацията.

„Дано някой, който знае нещо по случая, също да слуша“ — помисли си тя.

2

Беше истински късмет, че радиото в колата му беше пуснато на станцията, която излъчваше сутрешното предаване в петък — иначе никога не би чул съобщението. Движението по пътя се забави толкова, че потокът от коли буквално пълзеше и той започна да се изнервя. Но щом чу името Реджайна Клозън, усили звука и се заслуша напрегнато.

Не че имаше за какво да се тревожи, разбира се. Той беше убеден в това. В края на краишата Реджайна най-лесно от всички и с най-голям ентузиазъм прие неговите планове, а и с най-голяма готовност се съгласи, че никой от останалите пасажери не трябва да разбира за техния морски романс.

Както винаги беше взел всички необходими предпазни мерки. Всъщност, дали?

След като чу предварителното представяне в понеделник, той вече не беше толкова сигурен. Следващия път щеше да бъде особено внимателен. А и той щеше да бъде последен. Дотук вече бяха четири. Оставаше още една. Щеше да я избере другата седмица и щом станеше негова, мисията му щеше да приключи и той най-накрая щеше да намери покой.

Естествено, досега не беше допуснал нито една грешка. Това беше неговата мисия и никой не беше в състояние да го спре. Той отново се заслуша с нарастващ гняв в представянето и в топлия, окуражителен глас на доктор Сюзън Чандлър: „Реджайна Клозън беше признат експерт по инвестициите. Освен това беше дъщеря, приятелка и изключително щедра дарителка в многобройни благотворителни инициативи. Днес в моето предаване ще говорим за нейното изчезване. Бихме искали да разгадаем загадката. Може би някой от вас разполага с късче от пъзела. Моля, останете с нас“.

Той щракна радиото и изрече на глас:

— Доктор Сюзън, разкарай се, и то веднага. Всичко това не е твоя работа и те предупреждавам, че ако ми се наложи да се занимавам с теб, дните ти са преброени!

3

Когато Сюзън пристигна в студиото, доктор Доналд Ричардс, авторът на „Изчезнали жени“ и неин гост за деня, вече беше там. Той беше висок и слаб, с тъмноkestеняви коси и изглеждаше към четиридесетте. Стана, за да я поздрави, като преди това съмкна очилата си за четене. Сините му очи бяха топли, но по устните му едва-едва проблягна усмивка, докато поемаше протегнатата към него ръка.

— Доктор Чандлър, предупреждавам ви, това е моята първа книга. Не съм свикнал с подобни публични прояви и съм малко нервен. Ако ми се върже езика, обещайте да ме спасявате.

Сюзън се засмя.

— Доктор Ричардс, казвайте ми просто Сюзън и не мислете за микрофона. Представяйте си, че сме се увесили на задната ограда и си бъбrim.

„Кого баламосва той“ — помисли си тя петнайсет минути покъсно, когато Ричардс разискваше със спокойна и непринудена компетентност действителните случаи, описани в книгата му.

Тя кимна утвърдително на разясненията му:

— Когато някой изчезне — сега, разбира се, говоря за възрастен, а не дете — въпростът, който властите задават най-напред е, дали не става въпрос за доброволно действие. Както знаете, Сюзън, удивително е колко много хора внезапно решават да направят пълен завой по пътя към дома и да започнат изцяло нов живот, да приемат нова самоличност.

Обикновено причините са финансови трудности или семейни проблеми и това е изход за малодушните. Но така или иначе се случва. Каквито и да са обстоятелствата обаче, първата стъпка в диренето на някой изчезнал е, да се провери дали в кредитната му карта се появяват никакви разходи.

— Направени от него или от друг, който е откраднал въпросната кредитна карта — намеси се Сюзън.

— Така е — съгласи се Ричардс. — И обикновено, когато се натъкнем на доброволно изчезване, ние установяваме, че човекът просто не може да изтърпи нито ден повече онова, което го потиска или тревожи. Този вид изчезване е вик за помощ. Естествено, някои изчезвания наистина са доброволни, но други представляват измама и точно това е трудно да се определи. Изключително трудно е, например, да се докаже, че някой е виновен за извършено убийство, при положение, че трупът не е открит. Убийците, които се измъкват без присъда, често са онези, които успяват да се отърват от жертвите си така безупречно, че не може да се установи никакво доказателство за смърт. Например...

Двамата обсъдиха няколко неразкрити случая, описани в книгата му — инциденти, при които жертвата беше потънала в неизвестност. После Сюзън каза:

— Напомням на слушателите, че разговаряме с доктор Доналд Ричардс — криминолог, психиатър и автор на книгата „Изчезнали жени“ — завладяваща и много поучителна книга за случаите на безследно изчезнали жени за периода, включващ последните десет години. Бих искала да чуя вашето мнение, доктор Ричардс, за един случай, който не е описан в книгата ви — този на Реджайна Клозън. Нека запознаем слушателите с обстоятелствата около нейното изчезване.

Сюзън нямаше нужда да поглежда бележките си.

— Реджайна Клозън беше многоуважаван консултант по инвестициите към инвестиционна компания „Ланг Тейлър“. По времето на изчезването си е била на четиридесет и три годишна възраст и по мнението на онези, които са я познавали, в личния си живот била много притеснителна. Живеела сама и обикновено прекарвала отпуските при майка си. Преди три години майка ѝ точно се възстановява след счупване на глезнен, когато Реджайна Клозън отишла сама на част от околосветското пътешествие на луксозния лайнър „Габриел“. Качила се в Пърт с намерение да пътува до Бали, Хонг Конг, Тайван и Япония и да слезе от борда в Хонолулу. Но в Хонг Конг напуснала кораба с обяснението, че ще прекара там известно време и после отново ще се качи, когато „Габриел“ пристигне в Япония. Подобна промяна на маршрута е нещо обичайно за сезонните пасажери, затова нейните намерения не предизвикиали никакви

подозрения. Когато слязла от борда на кораба, Реджайна взела само един куфар и пътна чанта. По сведения на очевидци била в чудесно настроение и изглеждала много щастлива. Взела такси до хотел „Пенинсула“, регистрирала се, оставила багажа си в наетата стая и веднага излязла от хотела. Повече никой не я видял. Доктор Ричардс, ако сега започваше да разследвате този случай, какво щяхте да направите най-напред?

— Щях да поискам да видя списъка на пасажерите и да проверя дали някой друг е планирал да остане в Хонг Конг — отвърна веднага Ричардс. — Ще искам да разбера дали на борда за нея е имало обаждания или факсове. Службата по комуникациите трябва да има архив. Ще искам да разпитам спътниците ѝ, за да проверя дали не са я видели да се сближава с някого — най-вероятно мъж, който също пътува сам.

Ричардс направи пауза.

— Това е като начало.

— Всичко, което избрахте, вече е направено — каза Сюзън. — Беше предприето щателно разследване, проведено от корабната компания, частни детективи и властите на Хонг Конг. Преди три години островът все още беше собственост на англичаните. Единственото, което беше установено със сигурност, бе, че Реджайна Кловън е изчезнала в момента, в който е напуснala хотела.

— Аз бих казал, че е имала уговорена среща и е държала на всяка цена да я запази в тайна — каза Ричардс. — Възможна е и интимна връзка. Предполагам, че този ъгъл не е бил пропуснат в разследването.

— Да, но никой от останалите пасажери не я е виждал по-дълго време с един и същи човек — каза Сюзън.

— Тогава може да е планирала да се срещне с някого в Хонг Конг, но по лични съображения е държала решението си да напусне кораба и да се върне на борда по-късно в тайна. Искала е то да изглежда спонтанно — предположи Ричардс.

В слушалките си Сюзън чу сигнал от продуцента, че има телефонни обаждания и каза:

— А сега, след няколко кратки съобщения, ще продължим с телефоните.

Тя смъкна слушалките си.

— Няколко съобщения, иначе известни като реклами. Те плащат сметките.

Ричардс кимна.

— Няма нищо лошо. Бях извън страната, когато случаят Клозън се е коментирал усилено, но той действително представлява интерес. От малкото, което знам обаче, според мен има замесен мъж. Една срамежлива самотна жена е особено уязвима, когато се откъсне от познатата среда, в която разчита на сигурността и безопасността на своята работа и семейство.

„Трябваше да познаваш майка ми и сестра ми“ — помисли си Сюзън унило.

— Пригответе се. Връщаме се в ефир. Отделяме петнайсет минути за въпроси — каза тя, — и толкова. Аз ще водя разговора, а после и двамата ще отговаряме.

— Както кажете.

Те сложиха слушалките си, в които чуха отброяване на последните десет секунди. После Сюзън започна.

— С вас отново е доктор Сюзън Чандлър. Мой гост в днешното предаване е доктор Доналд Ричардс, криминолог, психиатър, автор на новоизлязлата книга „Изчезнали жени“. Преди паузата обсъждахме случая с уважавания борсов посредник Реджайна Клозън, която изчезна в Хонг Конг преди три години, през време на воаяж с луксозния лайнър „Габриел“. Нека сега да чуем кой се обажда.

Тя погледна към монитора.

— На телефона е Луиз от Форт Лий. Луиз, вече сте в ефир. Обажданията бяха тривиални:

Как е възможно такива умни жени да се оставят да бъдат подведени от един убиец?

Истина ли е, че дори години по-късно с помощта на ДНК може да бъде идентифициран скелет?

После остана време за последна реклама и още едно обаждане.

През паузата продуцентът се свърза със Сюзън от режисьорския пулт.

— Има още едно обаждане, което искам да включам. Предупреждавам те, че тя категорично отказва да се представи. В началото нямахме намерение да я пускаме в ефир, но тя твърди, че може би знае нещо за изчезването на Реджайна Клозън, така че си

заслужава да ѝ обърнем внимание. Каза да я наричаме Карен. Това не е истинското ѝ име.

— Включете я — каза Сюзън.

Когато лампата, показваща, че е в ефир, светна, тя заговори в микрофона:

— Карен е последната ни слушателка за днес, потърсила връзка с нас, и моят продуцент ме уведоми, че може би точно тя има да ни каже нещо интересно. Здравейте, Карен.

Прозвуча дрезгав глас, толкова тих, че почти не се чуваше.

— Доктор Сюзън, преди две години предприех едно пътуване с кораб, което представляваше част от околосветско пътешествие. Чувствах се доста отвратително, защото бях в развод. Ревността на съпруга ми беше станала непоносима. На кораба имаше един мъж. Започна да ме ухажва настоятелно, но го правеше по много галантен и дискретен начин. По местата, където спирахме, той се уговаряше с мен да се срещнем някъде далеч от кораба и заедно да разгледаме поредното пристанище. После се разделяхме и се връщахме на кораба поотделно. Каза ми, че тази тайнственост била, защото по никакъв начин не желаел двамата да ставаме обект на клюки. Той беше много обаятелен и изключително внимателен — нещо, от което имах отчаяна нужда по онова време. Той предложи да остана в Атина. После двамата щяхме да летим за Алжир, а аз можех да се кача обратно на кораба в Танжер.

Сюзън вече предчувствуваше онова усещане, което я обземаше в прокурорския кабинет, когато всеки момент ѝ предстоеше да получи важни свидетелски показания. Тя осъзна, че Доналд Ричардс също се е привел напред, напрягайки се да чуе всяка дума.

— Направихте ли онова, което ви предлагаше онзи мъж? — попита тя.

— Бях готова, но съпругът ми точно тогава се обади и ме помоли да дам още един шанс на брака ни. Мъжът, с когото възнамерявах да се срещна, вече беше слязъл. Опитах се да се обадя и да го предупредя, че оставам на борда, но той не се беше регистрирал в хотела, където каза, че ще отседне. Повече не го видях. Но аз имам снимка с него на заден план, а той ми даде пръстен с гравиран от вътрешната страна надпис „Ти ми принадлежиши“, който аз не успях да върна.

Сюзън внимателно подбираще думите си.

— Карен, това, което ни казвате, може да се окаже изключително важно за разследването на случая Реджайна Клозън. Възможно ли е да се срещнем и вие да mi покажете снимката и пръстена?

— Аз... аз не мога да се замесвам. Съпругът mi ще се вбеси, ако разбере, че съм възнамеряваля да променя плановете си и съм се срещала с някого.

„Има нещо, което премълчава — помисли si Сюзън. — Тя не се казва Карен и се опитва да преправи гласа si. А скоро ще затвори.“

— Карен, моля ви, елате в моя офис — каза бързо Сюзън. — Ето ви адреса.

Тя го изрече на един дъх и после добави с умолителен глас:

— Майката на Реджайна Клозън има нужда да разбере какво се е случило с дъщеря й. Гарантирам ви пълна анонимност.

— Ще дойда в три часа — отговори след кратка пауза Карен. Връзката прекъсна.

4

Каролин Уелс изключи радиото и се отправи нервно към прозореца. От другата страна на улицата Музеят на изкуствата беше обгърнат в тишината на понеделника — неговият почивен ден.

След като се обади по телефона на радиопредаването „Питайте доктор Сюзън“, тя не беше в състояние да се отърси от ужасното предчувствие за предстоящо бедствие.

„Само ако не бяхме карали Памела да ни гледа“ — помисли си тя, спомняйки си събитията от предишния петък, които толкова я бяха разстроили.

Каролин беше приготвила тържествена вечеря по случай четиридесетгодишнината си за своята предишна съквартирантка и приятелка Памела. Освен това беше поканила две други жени, с които преди време бяха живели заедно на Източна осемнайсета улица. Групата включваше Памела, сега преподавател в колеж; Лин, съдружник във фирма за връзки с обществеността; Вики, водеща програма в кабелна телевизия и самата тя, специалист по вътрешна архитектура.

Бяха решили да прекарат чисто дамска вечер, което означаваше без съпрузи или приятели. Четирите си побършиха с разтоварващата непринуденост на стари приятелки.

От години не бяха карали Памела да им гледа. Преди време, като по-млади и насъкоро пристигнали в града, за тях беше станало почти ритуал — на шега да я молят да им гледа за бъдещето с новия приятел или насъкоро получената работа. По-късно обаче, нейните възможности заслужиха по-сериозно отношение, факт, който Памела не желаете да признава, бе, че нейната свръхестествена дарба беше станала причина вече няколко пъти да я търсят от полицията, макар и дискретно, за да им съдейства в разследването на отвлечания или в търсенето на изчезнали хора. Но нейните приятелки знаеха, че дори и понякога да не успяваше да помогне, в други случаи тя „виждаше“ със стъпиваща точност подробности, които улесняваха разрешаването на тези случаи.

И така, след вечерята миналия петък, на разпускаща чаша порто, Памела отстъпи и се съгласи да им гледа подред. Както обикновено тя помоли всяка от приятелките си да си избере някакъв личен предмет, който да държи в ръка, докато ѝ говори.

„Бях последна — помисли си Каролин, спомняйки си емоциите, предизвикани от онази нощ — и нещо ми подсказваше да откажа гледането. И защо избрах и ѝ дадох да държи онзи проклет пръстен? Аз изобщо не го бях носила, а и той със сигурност няма никаква стойност. Дори не зная защо го запазих.“

Онази вечер тя извади пръстена от кутията за бижута, защото по-рано през деня се беше сетила за Оуен Адамс, мъжът, който ѝ го беше подарил. Знаеше защо се беше появил в мислите ѝ. На днешния ден ставаха точно две години от запознанството им.

Когато Памела взе пръстена, тя забеляза почти невидимия надпис от вътрешната страна на халката и го разгледа внимателно.

— „Ти ми принадлежиши“ — прочете тя с глас, в който звучеше едновременно любопитство и ужас. — Малко силничко за този ден и този век, нали, Каролин? Надявам се, че Джъстин го е измислил на шега?

Каролин си спомни неудобството, което беше изпитала.

— Джъстин не знае нищо за този пръстен. Преди време, когато бяхме разделени, един човек ми го подари на кораба. Бяхме се запознали току-що, така че изобщо нямах представа кой е той; но винаги ми е било любопитно какво ли се е случило с него. Напоследък често мисля за това.

Памела стисна пръстена в шепата си и само след миг цялата видимо се промени. Тялото ѝ се напрегна, изражението ѝ внезапно стана сериозно.

— Каролин, този пръстен е можел да бъде причина за твоята смърт — каза тя. — И все още може. Който ти го дал, е искал да ти причини зло.

После го хвърли на масичката, като че ли пареше дланта ѝ.

В този момент ключът на вратата щракна и те всички скочиха като виновни ученички, хванати на сред поредната лудория. По негласно споразумение незабавно смениха темата. Знаеха, че временната раздяла е тема табу за Джъстин и освен това си даваха сметка, че той не приема свръхестествените заложби на Памела.

Каролин си спомни как грабна пръстена и го скри в джоба си. Той все още беше там.

Изключителната ревност на Джъстин беше причината за раздялата им преди две години. Каролин просто нямаше сили да понася повече.

— Не мога да живея с човек, който непрекъснато ме подозира, ако закъснея с пет минути — заяви му тя. — Имам си работа, да я наречем кариера, и ако съм останала в офиса заради някакъв проблем, значи се е налагало.

В деня, в който ѝ се обади на кораба, той обеща да се промени.

„И Бог е свидетел, че се опитваше — помисли си Каролин. — Ходи и на терапия, но ако се замеся в тази история около доктор Сюзън, той ще си помисли, че наистина е имало нещо между мен и Оуен Адамс и пак ще се върнем там, откъдето започнахме.“

Внезапно ѝ хрумна друго решение. Няма да спази уговорката с доктор Сюзън Чандлър. Вместо това ще ѝ изпрати снимката от кораба, направена през време на организирания от капитана коктейл, на която Оуен Адамс се виждаше на заден план. Щеше да я изреже, така че тя да не бъде на фотографията и да ѝ я изпрати заедно с пръстена и гравирания върху него текст.

„Ще напечатам бележка на обикновена хартия — помисли си тя.

— Никога няма да могат да стигнат до мен. Ще го направя бързо и просто. Ако съществува някаква връзка между Оуен Адамс и Реджайна Кловън, нека Чандлър я открие.“ Щеше да бъде смешно да напише, че една приятелка с паранормални възможности твърди, че пръстенът е символ на смърт! Никой нямаше да го възприеме сериозно.

5

— Тук е доктор Сюзън Чандлър. Благодаря на нашия гост, доктор Доналд Ричардс и на всички вас за това, че бяхте с мен днес.

Червената лампа, която указаваше присъствие в ефир, угасна. Сюзън смъкна слушалките си.

— Е, това е — каза тя.

Продуцентът й Джед Гини влезе в студиото.

— Сюзън, мислиш ли, че тази жена беше в ред?

— Да, определено. Мога само да се надявам, че няма да си промени решението относно срещата ни.

Доналд Ричардс излезе от студиото заедно със Сюзън и изчака тя да вземе такси. Сюзън се качи и той изрече колебливо:

— Мисля, че вероятността Карен да ви посети е по-малка от петдесет процента. И все пак, ако го направи, бих искал да поговорим за онова, което научите. Може би ще успея да ви помогна с нещо.

Сюзън не разбра защо внезапно я обзе негодувание.

— Нека най-напред видим какво ще стане — каза тя с безизразен тон.

— Което означава, не се тикай — промълви Ричардс тихо. — Надявам се, че ще се появи.

6

В своя апартамент на Бийкъм Плейс седемдесет и четири годишната Джейн Клозън изключи радиото, а после дълго време остана така седнала, вперила поглед навън през прозореца в бързото течение на Ийст Ривър. С привичен жест тя приглади назад кичура мека посивяла коса, който беше паднал на челото ѝ. През последните три години, откакто дъщеря ѝ Реджайна бе изчезнала, тя се чувствуше така, сякаш се бе вледенила вътрешно,ечно заслушана да чуе превъртането на ключ в ключалката или звън на телефон и грижовния поздрав на дъщеря си: „Мамо, надявам се, че не те беспокоя?“.

Тя знаеше, че Реджайна е мъртва. Тази сигурност извираше от сърцето ѝ. Беше знание първично, първосигнално и тя го имаше от самото начало, от момента, в който ѝ се обадиха от кораба, за да ѝ съобщят, че Реджайна не се е върнала на борда, както бе заявила, че ще направи.

Тази сутрин нейният адвокат Дъглас Лейтън позвъни ядосан, за да я предупреди, че доктор Сюзън Чандлър възnamерява да обсъжда изчезването на Реджайна по радиото.

— Опитах се да я разубедя, но тя настоя, че за вас ще бъде подобре, ако цялата истина излезе наяве, и после ми затвори — беше казал той с напрегнат глас.

Е, доктор Чандлър грешеше. Реджайна — толкова интелигентна, търсена и високо ценена във финансовия свят — беше невероятно притеснителен и затворен човек.

„По-саможива и от мен“ — помисли си Джейн Клозън делово. Преди две години от онова телевизионно предаване за изчезнали хора бяха настоявали да направят една част за дъщеря ѝ. Тогава тя отказа да им сътрудничи от същите съображения както и сега, докато слушаше предаването на доктор Чандлър. Беше възмутена, когато онзи писател, Доналд Ричардс, изказа предположение, че Реджайна може да е била достатъчно глупава да тръгне с почти непознат мъж.

„Аз познавам дъщеря си — помисли си Джейн Клозън. — Това не беше в неин стил. Но дори и да е допуснала тази грешка, тя не заслужаваше да бъде разисквана на всеослушание по телевизията или по радиото, за да буди хорското съжаление или злорадство.“ Джейн си представяше как таблоидите разтръбяват факта, че при цялото си възпитание, образование и успех във финансовия свят, Реджайна Клозън не е била достатъчно разумна или проницателна да разпознае един жалък убиец.

Единствено Дъглас Лейтън, адвокатът в инвестиционната фирма, който отговаряше за семейните авоари, знаеше колко отчаяно беше търсила ключа към загадката около изчезването на дъщеря си. Само той знаеше, че първокласни частни детективи бяха провели щателно разследване в усилие да разкрият случая с изчезването, дълго след като полицията вече беше вдигнала ръце.

„Но аз не бях права — помисли си Джейн Клозън. — Сama си втълпих, че смъртта на Реджайна в известен смисъл е била нещастен случа“ Това правеше загубата по-поносима. Беше си измислила собствен сценарий, който я успокояваше. Според него Реджайна, която отдавна имаше шум на сърцето, внезапно бе получила инфаркт, отнел живота на баща й толкова рано, и някой — може би шофьор на такси — просто се беше уплашил, да не би да си навлече неприятности и се бе отървал от тялото й. В тази нейна фантазия Реджайна нито беше разбрала какво се е случило, нито бе страдала.

Но тогава как да си обясни онова телефонно обаждане от Карен, която позвъни в ефир, за да съобщи за някакъв мъж, който я приканвал да прекъсне пътуването си по море? Тази Карен спомена нещо за някакъв пръстен — пръстен с надпис „Ти mi принадлежиш“, гравиран от вътрешната страна на халката.

Джейн Клозън разпозна фразата незабавно и когато тази сутрин чу познатите думи, се вцепени. По предварителен план Реджайна трябваше да слезе в Хонолулу. Когато не се върнала на кораба, дрехите и личните ѝ вещи, останали там, бяха прибрани и изпратени на домашния ѝ адрес от същото пристанище. По молба наластите Джейн ги беше прегледала щателно, за да види дали не липсва нещо. Беше забелязала пръстена, защото той беше толкова непретенциозен, така очевидно евтин — малък пръстен с тюркоаз, от онези, които туристите купуват под въздействието на внезапен порив. Тя беше

сигурна, че Реджайна или не е забелязала изречението, или не му е обърнала внимание. Тюркоазът беше камък, който трябваше да носи по зодия.

Но ако тази жена, която нарече себе си Карен, беше получила същия пръстен само преди две години, това означаваше ли, че човекът, виновен за смъртта на Реджайна, продължава да напада и други жени? Реджайна беше изчезнала в Хонг Конг. Карен спомена, че трябало да слезе от кораба, за да отиде в Алжир.

Джейн Клозън стана, изчака болката в гърба да отшуми и след това бавно отиде от кабинета в стаята, която тя и нейната икономка предпазливо наричаха „гостната“.

Година след изчезването тя бе освободила апартамента на Реджайна, а после беше продала и собствената си твърде голяма къща в Скардайл. Беше купила този петстаен апартамент на Бийкъм Плейс и бе обзавела втората спалня с личните мебели на Реджайна. Чекмеджета и гардеробите бяха препълнени с дрехите на Реджайна, а наоколо Джейн бе подредила снимки и дреболии.

От време на време, когато беше сама, Джейн си вземаше чаша чай в стаята, сядаше на тапицираната с брокат кушетка, която Реджайна беше купила от някакъв търг, и оставяше мислите ѝ да я понесат обратно към едни по-ведри и щастливи времена.

Сега отиде до скрина, отвори най-горното чекмедже и извади кожената кутия, в която Реджайна държеше бижутата си. Тюркоазният пръстен беше в едно покрито с кадифе отделение. Тя го взе и го сложи на пръста си.

Отиде до телефона и се обади на Дъглас Лейтън.

— Дъглас — изрече тя тихо, — днес в три без петнайсет ние двамата с теб трябва да бъдем пред офиса на доктор Сюзън Чандър. Предполагам, че си слушал предаването?

— Да, госпожо Клозън.

— Аз трябва да говоря с жената, която се обади в ефир.

— По-добре да се обадя на доктор Чандър и да я уведомя, че ще отидем.

— Точно това не желая да правиш. Възнамерявам да бъда там и лично да разговарям с онази млада жена.

Джейн Клозън затвори телефона. Откакто бе разбрала колко малко време ѝ остава, тя се успокояваше със съзнанието, че скоро това

мъчително усещане за загуба ще свърши. Но сега беше обзета от непознато до този момент чувство — искаше да се увери, че никоя друга майка няма да изпита болката, която през тези три години бе неин неизменен спътник.

Докато пътуваше с таксито обратно към офиса си, Сюзън Чандлър мислено прехвърли срещите, които си насрочи за деня. След по-малко от час, в един, трябваше да направи психологическа оценка на седмокласник, който проявяваше признаци на умерена депресия. Подозираше, че става въпрос за нещо по-сериозно от типичния за пубертета проблем на самовгълъбяване. Час по-късно щеше да приеме една шейсет и пет годишна жена, на която ѝ предстоеше да се пенсионира. В резултат на очакваните промени, жената беше обзета от такава тревога, че бе загубила съня си. А в три часа се надяваше да посрещне жената, която нарече себе си „Карен“. Но тя беше прозвучала толкова уплашена, когато се обади, че Сюзън се опасяваше, да не би да си промени решението.

„От какво се страхува толкова?“ — запита се тя. Пет минути покъсно, след като отвори вратата, нейната секретарка Джанет я поздрави с одобрителна усмивка.

— Чудесно предаване, докторе. Имаме много обаждания. Изгарям от нетърпение да видя какво представлява тази Карен.

— Аз също — отвърна Сюзън с песимистична нотка в гласа. — Някакви важни съобщения?

— Да, сестра ви Дий се обади от летището. Каза, че съжалява задето ви е изпуснала вчера. Искаше да се извини за това, че е избухнала срещу вас в събота. Освен това държеше да чуе мнението ви за Александър Райт. Запознала се с него, след като вие сте си тръгнали. Каза, че бил страховито привлекателен.

Джанет ѝ подаде едно листче.

— Записала съм го.

Сюзън си помисли за мъжа, който дочу как баща ѝ я моли да го нарича Чарлс. Малко след четиридесетте, над метър и осемдесет, русолява коса, заразителна усмивка, спомни си тя. Беше дошъл при нея, след като баща ѝ се беше обърнал да посрещне друг гост.

— Не позволяйте това да ви разстройва. Вероятно е идея на Бинки — беше казал той окуражително. — Хайде да си вземем малко шампанско и да излезем навън.

Беше един от онези великолепни ранни есенни следобеди и двамата останаха на терасата, лениво отпивайки от високите чаши. Подрязаната морава и цветните градини представляваха изключителен декор за внушителната къща с кули, която баща ѝ беше построил за Бинки.

Сюзън беше попитала Алекс Райт откъде познава баща ѝ.

— До днес не го познавах — беше обясnil той. — Но с Бинки се знаем от години.

После той се беше поинтересувал с какво се занимава и повдигна вежди, когато тя му отвърна, че е клиничен психолог.

— Не че ми се струва чак толкова невероятно — побърза да обясни той, — но просто като чуя титлата „клиничен психолог“, си представям някакъв сериозен възрастен човек, а не изключително привлекателна млада дама като вас. За мен двете неща просто се изключват взаимно.

Тя беше облечена в тясна рокля от тъмнозелен вълнен креп, подчертана със светлозелено шалче — един от тоалетите, които си бе купила наскоро, специално за задължителните приетия, организирани от баща ѝ.

— Повечето неделни следобеди прекарвам в широк пуловер и дънки — каза му тя. — Така картината изглежда ли по-успокояваща?

Нетърпелива да си спести гледката как баща ѝ сантименталничи около Бинки и далеч не толкова нетърпелива да се види със сестра си, Сюзън скоро след това си тръгна — макар и не преди една приятелка да ѝ прошепне, че Алекс Райт е син на покойния Александър Райт, легендарният филантроп.

— Библиотека „Райт“, Музей на изкуствата „Райт“, Център за изпълнителски изкуства „Райт“. Големи, наистина големи пари! — осведоми я тя с приглушен глас.

Сюзън погледна съобщението, оставено от сестра ѝ. „Той действително е много привлекателен — помисли си тя. — Хмм.“

Кори Маркъс, нейният дванайсетгодишен пациент, направи теста добре. Но докато разговаряха, на Сюзън ѝ се наложи да си припомни, че психологията включва по-скоро емоциите, отколкото интелекта. Родителите на момчето се бяха развели, когато Кори бил на две годинки, но бяха продължили да живеят близо един до друг, бяха останали приятели и в продължение на десет години той беше ходил без притеснение от единия в другия дом. Сега обаче майка му беше получила предложение за работа в Сан Франциско и внезапно удобното споразумение бе застрашено.

Мигайки, Кори се опитваше да прогони сълзите си, докато казваше:

— Знам, че тя иска да приеме работата, но ако го направи, това ще означава, че няма да мога да се виждам често с татко.

С разума си той преценяваше какво означава тази работа за кариерата на майка му. В емоционален план се надяваше, че тя ще отхвърли предложението, за да не го разделя от баща му.

— Какво смяташ, че трябва да направи? — попита го Сюзън.

Той се замисли за момент.

— Според мен мама наистина трябва да приеме предложението. Няма да е справедливо да се изисква от нея да го откаже.

„Какво добро дете“ — помисли си Сюзън. Оттук нататък задача ѝ беше да му помогне да види положителното в промяната, която щеше да се извърши в живота му.

Естьр Фостър, шейсет и пет годишната жена, която всеки момент трябваше да се пенсионира, пристигна в два часа и изглеждаше бледа и изтощена.

— Две седмици до голямото празненство, което на прост език означава „разчиствай бюрото, Еси“.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Посветих целия си живот на тази служба, доктор Чандлър. Наскоро случайно се срещнах с един мъж, за когото можех да се омъжа навремето и който сега преуспява. Двамата със съпругата му си живеят прекрасно.

— Искате да mi кажете, че съжалявате, че не сте се омъжили за него? — попита тихо Сюзън.

— Да, естествено!

Сюзън погледна настоятелно Естър в очите. След миг сянка от усмивка трепна в ъгълчетата на устните ѝ.

— Беше дяволски досаден по онова време и изобщо не се е променил, доктор Чандлър — призна тя. — Но поне нямаше да бъда сама.

— Нека определим какво точно означава „сама“ — предложи Сюзън.

Когато Естър Фостър си тръгна в три без петнайсет, Джанет се появи със съд пилешка супа и пакетче бисквити.

По-малко от минута след това я уведоми, че майката на Реджайна Клозън и нейният адвокат Дъглас Лейтън са в приемната.

— Отведи ги в заседателната зала — нареди Сюзън. — Ще разговаряме там.

Джейн Клозън почти не се беше променила от времето, когато Сюзън я беше зърнала в офиса на окръжния прокурор на Уестчестър. Безупречна, в елегантен черен костюм, който вероятно струваше цяло състояние, и сиви коси, фризирани идеално, тя изльчваше онази сдържана изисканост, която заедно с тънките ѝ ръце и глезени безспорно предполагаше потекло.

Адвокатът, който беше така рязък по телефона тази сутрин, сега имаше почти извинително изражение.

— Доктор Чандлър, надяваме се, че не ви пречим. Госпожа Клозън държи да ви покаже нещо важно и много се надява, че ще има възможност да се срещне с жената, която се обади по време на предаването ви тази сутрин.

Сюзън потисна усмивката си, когато забеляза издайническа руменина под мургавия му загар. На места тъмнорусите коси на Лейтън бяха изсветлели от слънцето, забеляза тя, и макар да беше облечен делово в тъмен костюм и вратовръзка, той създаваше впечатление за човек на живота.

Ветроходство, реши Сюзън без конкретно основание.

Погледна часовника си. Беше три без десет, време да пристъпят към същността.

Без да обръща внимание на Лейтън, тя отправи поглед към майката на Реджайна Клозън.

— Госпожо Клозън, изобщо не съм убедена, че жената, която се обади по време на радиопредаването, ще дойде в моя офис. Опасявам

се, че ако разбере за вашето присъствие, може и незавидно да си отиде. Ще ви помоля да останете в това помещение при затворена врата; позволете ми да се срещна с нея в моя кабинет и след като успея да разбера какво знае, да я попитам дали не би приела да поговори с вас. Но вие разбирате, че ако тя откаже, аз нямам право да ви позволя да нарушите нейната неприкосновеност.

Джейн Клозън отвори чантичката си, бръкна вътре и извади един тюроазен пръстен.

— Дъщеря ми е оставила този пръстен в каютата си на „Габриел“. Намерих го сред вещите ѝ, които ми бяха върнати. Моля ви, покажете го на Карен. Ако онзи, който тя притежава, е същият, Карен просто трябва да разговаря с мен, макар че, моля, заявете ѝ категорично, нямам никакво желание да узnavам истинската ѝ самоличност, а единствено всяка подробност, свързана с мъжа, по който е започнала да се увлича.

Тя подаде пръстена на Сюзън.

— Обърнете внимание на надписа — каза Лейтън.

Сюзън се взря с присвирти очи в миниатюрните букви. После отиде до прозореца, вдигна пръстена към светлината и започна бавно да го върти, докато прочете написаното. Тя ахна и се обърна към жената, която стоеше безмълвна и чакаше.

— Моля ви, седнете, госпожо Клозън. Секретарката ми ще ви донесе кафе или чай. И се молете Карен да се появи.

— Опасявам се, че аз не мога да остана — обади се припряно Лейтън. — Госпожо Клозън, много съжалявам, но не бях в състояние да отложа срещата си.

— Разбирам, Дъглас. — В тона на дамата имаше едваоловима рязка нотка. — Колата ме чака долу. Ще се оправя.

Лицето му се проясни.

— В такъв случай ви казвам довиждане. — Той кимна към Сюзън. — Доктор Чандлър.

Сюзън наблюдаваше с нарастваща тревога как стрелките на часовника допълзяха до три и пет, после до три и десет. Три и четвърт, мина три и половина, а после и четири без петнайсет. Тя се върна в заседателната зала. Лицето на Джейн Клозън бе станало бледо като платно.

„Тя изпитва физическа болка“ — даде си сметка Сюзън.

— Бих могла да се възползвам от онзи чай, ако поканата все още е в сила, доктор Чандлър — каза госпожа Клозън. Само едва доловимо потрепване в гласа издаваше невероятното ѝ разочарование.

8

В четири часа Каролин Уелс вървеше надолу по Осемдесет и първа улица към пощата, стиснала под мишница пълтен кафяв плик, адресиран до Сюзън Чандлър. Нерешителността и съмнението бяха заменени от съзнание за абсолютна необходимост да се освободи от пръстена и снимката на мъжа, нарекъл се Оуен Адамс. Цялото ѝ желание да се яви на уговорената среща със Сюзън Чандлър изчезна, когато съпругът ѝ Джъстин се обади в един и половина.

— Скъпа, чий най-идиотското нещо — каза той с шеговит тон. — Барбара, момичето, което работи на receptionията, пуснала радиото тази сутрин и хванала някаква консултантска програма с отворени телефони. Каза, че се наричала „Питайте доктор Сюзън“ или нещо подобно. Обадила се някаква жена, която се нарекла Карен, и гласът ѝ много приличал на твоя. Разправяла за срещата си с някакъв мъж преди две години на борда на туристически кораб. Нещо да си пропуснала да ми кажеш?

Шеговитият тон бързо беше изчезнал.

— Каролин, искам отговор. Има ли нещо, което трябва да зная за това плаване?

Каролин беше усетила как дланита ѝ се изпотяват. Долавяше подозрението в гласа му, онзи звук, който предупреждаваше за надигащ се гняв.

Тя отрече със смях, уверявайки го, че няма време да слуша радио по обяд. Но като се имаше предвид почти маниакалната ревност, която обземаше съпруга ѝ доскоро, тя се притесни, че историята няма да приключи с този разговор. Сега единственото, което искаше, бе да изхвърли завинаги от живота си този пръстен и тази снимка.

Движението беше необичайно натоварено, дори и за това време на деня.

„Между четири и пет е най-безнадеждният час да си хванеш такси“ — помисли си тя, докато оглеждаше евентуалните пътници, които напразно се опитваха да спрат някакви таксита, а те всички

сякаш се бяха наговорили да си сложат знак, че в момента не са на работа.

На Парк Авеню, макар че светлината стана зелена, Каролин беше принудена да изчака начало на една нетърпелива тълпа пешеходци, докато колите и закритите камиони завият зад ъгъла.

„А някои твърдят, че пешеходците имат предимство“ — помисли си тя.

Един закрит камион за доставка точно завиваше със скърцащи спирачки. Инстинктивно Каролин се опита да отстъпи назад, встрани от бордюра. Не успя. Някой стоеше точно зад нея и блокираше пътя ѝ. Внезапно усети как нечия ръка дръпна плика, който тя стискаше под мишница и в същото време я бълсна в долната част на гърба.

Каролин се залюля на ръба на бордюра. Полуузвърната, тя успя да зърне познато лице и да прошепне „Не!“, докато залитаše напред. Миг по-късно се озова под колелата на камиона.

9

Той я беше изчакал пред сградата, в която се помещаваше офисът на Сюзън Чандлър. И тъй като минутите отминаваха, а тя не се появяваше, емоциите му изминаха целия път от облекчението до гнева — облекчение, че тя явно нямаше да се появи, и гняв, че е пропилял толкова време, а сега се налагаше да я проследи.

За щастие си беше спомнил името й и знаеше къде живее, така че когато Каролин Уелс не се появи в кабинета на Сюзън Чандлър, той ѝ позвъни вкъщи и затвори, щом чу гласа ѝ. Инстинктът, който го беше запазил през всичките тези години, го предупреждаваше, че дори и да не е отишла на днешната среща, тя продължаваше да представлява опасност.

Стигна до Музея на изкуствата и поседя на стълбите с малката тълпа студенти и туристи, които се въртяха наоколо, макар че музеят беше затворен. Оттам виждаше прекрасно нейната кооперация.

В четири часа търпението му беше възнаградено. Портиерът отвори широко вратата с орнаменти и тя се появи с малък кафяв плик под мишица.

Времето беше хубаво, улиците бяха пълни с пешеходци и това сериозно облекчаваше задачата му. Той спокойно можеше да върви пътно зад нея и дори да разчете няколко печатни букви от адреса върху плика: „Д-р Чан...“.

Предполагаше, че пликтът съдържа пръстена и снимката, за които спомена в сутрешното предаване. Знаеше, че трябва да я спре, преди да е стигнала до пощата. Неговият шанс се откри на ъгъла на Парк и Осемдесет и първа, когато изнервените шофьори отказаха да отстъпят предимство на пешеходците при десен завой.

Каролин беше полуизвърната, когато я бълсна, и погледите им се срещнаха. Тя го знаеше като Оуен Адамс, английски бизнесмен. На онова пътуване си беше сложил мустаци и кестенява перука, носеше очила и цветни контактни лещи. Въпреки това улови мигновената

искрица в очите ѝ, точно преди да падне и беше убеден, че го е познала.

Със задоволство си спомни писъците на очевидците, които видяха как тялото ѝ изчезна под колелата на закрития камион. Не беше никакъв проблем след това да потъне в тълпата, скрил под сакото си плика, който до преди малко беше у нея.

Въпреки че нямаше търпение да види какво е сложила вътре, той изчака докато се прибере на сигурно място в офиса си, заключи вратата и чак тогава разкъса плътната хартия.

Пръстенът и снимката бяха поставени в найлонова торбичка. Не бяха придружени от никаква бележка или писмо. Той разгледа внимателно снимката, спомни си точно къде беше направена — на борда на кораба, в големия салон, на коктейла, даден от капитана в чест на новите пасажери, които се бяха качили в Хайфа. Естествено, той беше избегнал ритуала да го снимат заедно с капитана, но очевидно бе допуснал небрежност. Обхождайки своята жертва, той се бе приближил твърде много до Каролин и се бе озовал в обсега на обектива. Спомни си, че моментално бе усетил аурата на тъга около нея, нещо, което всеки път съзнателно търсеше. Нейната бе толкова силна, че от самото начало знаеше — тя ще бъде следващата.

Взря се във фотографията. Въпреки че бе в профил, с мустаци и червеникава коса, ако някой с опитно око се заемеше да го изучава, не беше изключено да го познае.

Стойката му бе стегната и изправена; навикът му да закача палеца на дясната си ръка за джоба също го издаваше; позата му, с десния крак леко изнесен пред левия, поемайки по-голямата тежест заради стара рана, неминуемо би била регистрирана от преднамерено търсещия поглед.

Той хвърли снимката в резачката за хартиени отпадъци и с мрачно задоволство проследи как тя се превърна в неузнаваеми лентички. Пръстенът сложи на кутрето си. Възхити му се. Огледа го отблизо, после се смръщи и се пресегна за носна кърничка, с която да го изльска.

„Една друга жена скоро ще бъде удостоена с привилегията да сложи същия този пръстен“ — помисли си той.

Устните му за миг се изопнаха в кратка усмивка при мисълта за неговата следваща и последна жертва.

10

Беше пет без десет, когато Джъстин Уелс се върна в офиса си и се опита отново да се съсредоточи в работата си. Той прокара нервно ръка през тъмните си коси, после оставил рапидографа, бутна назад стола си и стана. Макар да беше едър мъж, той отстъпи от чертожната маса с непринудена, енергична грациозност — качество, което преди двайсет и пет години в колежа го бе направило първокласен футболист.

Не можеше да се справи. Имаше поръчка да проектира преустройството на фоайето в един небостъргач, но изобщо не можеше да мисли. Естествено, днес му беше трудно да се съсредоточи върху каквото и да било.

Лъвът страхливец. Ето как се характеризираше. Страх. Вечно обзет от страх. Всяка нова работа започваше с мъчителната убеденост, че именно тя ще го провали. Преди двайсет и пет години се чувствува по същия начин всеки път, когато му предстоеше футболен мач. И ето го сега, съдружник в проектантска къща „Бенър, Пиърс и Уелс“, и пак разяждан от същата неувереност в себе си.

Каролин. Беше убеден, че някой ден тя ще си отиде завинаги.

„Ще се разгневи ужасно, ако някога разбере какво правя“ — помисли си той, докато пръстите му неспокойно се придвижваха към телефона на бюрото. Имаше номера на студиото.

„Никога няма да разбере — успокояващо се той. — Само ще поискам записа на днешното предаване «Питайте доктор Сюзън». Ще кажа, че майка ми много го харесва, но го е пропуснала, защото е била на зъболекар.“

Ако Барбара на рецепцията беше права и Каролин наистина беше тази, която се е обадила в ефир в края на предаването, тя беше говорила за свое увлечение по някакъв мъж на онзи кораб.

Той се върна мислено две години назад, когато след онзи ужасен инцидент Каролин импултивно си резервира билет за прехода от Мумбай до Португалия — част от околосветски туристически воаяж. По онова време му беше казала, че когато се върне, възнамерява да

подаде развод. Беше му признала, че все още го обича, но че не може повече да понася ревността му и постоянните въпроси за това къде е била цял ден и с кого се е виждала.

„Позвъних ѝ, точно преди корабът да хвърли котва в Атина — спомни си Джъстин. — Казах ѝ, че искам да започна лечение, да направя всичко, което е по силите ми, само да се върне у дома и да ми помогне да запазим брака си. И бях прав да се тревожа. Очевидно в мига, в който се е видяла далече от мен, си е намерила някого.“

Джъстин се наведе силно над бюрото си.

„Може пък Барбара да е събркала — окуражи се той. — Може онази, която се е обадила, да не е била Каролин. В края на краищата тя е виждала Каролин само няколко пъти. Само че гласът на Каролин е много характерен — овладян, с лек английски акцент, благодарение на летата в детството, прекарани в Англия.“

Той поклати глава и прошепна:

— Трябва да знам.

Набра номера на радиостанцията и след няколко минути слушане на очевидно безкрайни инструкции: натиснете „1“ за програмите; натиснете „2“ за информация; натиснете „3“ за телефонния указател; натиснете „4“... натиснете „5“... за централата — го свързаха с кабинета на Джед Гини, продуцент на „Питайте доктор Сюзън“.

Даваше си сметка, че не звучи много убедително, докато обясняваше с извинителен тон, че майка му е пропуснала програмата и че би желал да получи запис. После, когато беше попитан дали иска касета с цялото предаване, той обърка всичко, като изтърси: „О, не, само обажданията на слушателите“, но после се опита да се поправи, добавяйки бързо: „Искам да кажа, че това е любимата част на мама, но моля ви, направете запис на цялото предаване“.

И което беше още по-лошо, Джед Гини се обади лично и каза, че те с удоволствие ще му услужат, защото е много приятно, когато един слушател проявява такова отношение. После го попита за името и адреса.

Чувствайки се виновен и изтерзан, Джъстин Уелс даде собственото си име и служебния си адрес.

Едва бе затворил и му се обадиха от болницата „Ленъкс Хил“, за да го уведомят, че жена му е тежко ранена при автомобилна катастрофа.

11

Когато Сюзън спря при офиса на Неда в шест часа, я завари да заключва бюрото си за през нощта.

— Достатъчно зло за деня — обяви тя с безизразен глас. — Какво ще кажеш за чаша вино?

— Чудесна идея. Нека аз да донеса.

Сюзън отиде до миниатюрната кухня в дъното на коридора и отвори хладилника. Вътре се изstudяваше бутилка „Пино грижо“. Докато разглеждаше етикета, в съзнанието й проблесна спомен.

Беше петгодишна и вървеше след родителите си в магазина за алкохол. Баща й избра бутилка вино от рафта. „Това става ли, скъпа?“ — беше попитал той, подавайки я на майка й. Тогава тя беше прочела етикета и се бе засмяла от удоволствие: „Чарли, напредваш. Отличен избор“.

„Мама е права“ — помисли си Сюзън, спомняйки си изблика на майка си от събота. Тя беше научила баща й на всички елементарни правила за поведение в обществото — от това как да се облича, до коя вилица да използва на вечерен прием. Тя му беше дала кураж да напусне магазина за деликатеси на дядо й и да започне собствен бизнес. Точно тя му беше внущила нужното самочувствие, за да успее, а после той бе отнел нейното.

С въздишка Сюзън отвори бутилката, наля вино в две чаши, изсипа няколко солети в една чинийка и се върна в офиса на Неда.

— Време за коктейл. Затвори очи и си представи, че си в „Le Cirque“.

Неда я изгледа внимателно.

— Ти си психологът, но ако ми позволиш едно непрофесионално мнение, изглеждаш доста потисната.

Сюзън кимна.

— Май че си права. Все още съм разстроена от посещенията при родителите си, а днешният ден бе доста напрегнат.

И тя разказа на Неда за гневното обаждане на Дъглас Лейтън, както и за разговора в ефир с онази жена, която се представи като Карен. И накрая за неочекваното посещение на Джейн Клозън.

— Тя ми остави пръстена. Каза ми да го пазя, в случай, че „Карен“ все пак се появи. Имам чувството, че Джейн Клозън не е добре здравословно.

— Мислиш ли, че съществува някаква възможност отново да се чуеш с Карен?

Сюзън поклати глава.

— Не знам.

— Изненадана съм, че Дъг Лейтън ти е позвънил тази сутрин. Когато разговарях с него, той изобщо не изглеждаше обезпокоен от предаването.

— Значи си е променил мнението — каза Сюзън. — Той дойде в офиса ми заедно с госпожа Клозън, но не остана. Каза, че имал среща, на която не можел да не отиде.

— Ако бях на негово място, бих отменила ангажимента — каза Неда сухо. — Случайно знам, че миналата година Джейн го направи попечител на финансите на фамилията Клозън. Питам се какво може да е толкова важно, че да си позволи да я остави сама, особено след като знае, че Джейн очаква да се срещне с някой, който може да опише мъжа, отговорен за изчезването на дъщеря ѝ и дори за убийството ѝ?

12

Просторният апартамент на Доналд Ричардс на Сентръл Парк Уест му служеше едновременно за дом и работно място. Стайте, които ползваше за прием на пациенти, имаха отделен вход откъм коридора. Петте помещения, които беше запазил за себе си, притежаваха определено мъжката атмосфера на дом, отдавна лишен от женска грижа. Бяха минали четири години, откакто съпругата му Кати, топ модел, загина по време на снимки в планините Катскил.

Той не беше присъствал на мястото на произшествието и със сигурност по никакъв начин не би могъл да направи каквото и да било, но непрестанно се обвиняваше. Определено не беше в състояние да превъзмогне загубата.

Кануто, в което Кати позирала, се преобърнало. Лодката с фотографа и асистентите била на около шест метра. Тежката рокля от началото на века, с която Кати била облечена, я повлякла към дъното, преди някой да успее да я достигне.

Водолазите така и не намериха тялото ѝ. „Дори и през лятото това езеро е толкова дълбоко, че на дъното водата е направо ледена“ — бяха му казали.

Преди две години, с надеждата, че това ще доведе до някакво усещане за край, той прибра последните няколко нейни снимки, които продължаваше да държи в спалнята си. Но, естествено, стъпката не доведе до никаква промяна и той беше принуден да признае пред себе си, че чувството за нещо недовършено продължава да витае наоколо. Както той, така и родителите на Кати имаха нужда да погребат останките ѝ в гробището при роднините ѝ — нейни баби и дядовци, а също и един брат, когото тя изобщо не познаваше.

Често я сънувахме. Понякога я виждаше да лежи заклещена под един от скалистите первази в ледената вода — една вечна „Спящата красавица“. Друг път сънят се променяше. Лицето ѝ се размиваше и на негово място се появяваха други. И всички те шептяха: „Ти си виновен!“.

На корицата на „Изчезнали жени“ нямаше посвещение на Кати или какъвто и да било намек за случилото се. Под снимката му кратките биографични данни съобщаваха, че доктор Доналд Ричардс е живял единствено в Манхатън, че е получил своята бакалавърска степен в Йейл, магистърска степен и докторат по клинична психология в Харвард, а освен това притежава магистърска степен по криминология от Нюйоркския университет.

След предаването „Питайте доктор Сюзън“ той си отиде направо вкъщи. Рина, неговата икономка от Ямайка, му беше приготвила обяд и масата го очакваше. Тя бе постъпила на работа при него малко след смъртта на Кати, а връзката беше осъществена чрез сестра й, която беше икономка на майка му в Тъксидо Парк.

Дон беше сигурен, че когато Рина отиваше на гости при сестра си, майка му получаваше от нея информация за личния му живот. Беше му показала съвсем недвусмислено, че по нейно мнение той трябва да излиза по-често.

Докато ядеше обяд си, Дон мислеше за Карен, жената, която се обади по време на предаването. Сюзън Чандлър очевидно прие с неприязън репликата му, че иска да обсъди с нея всичко, което тя би могла да разкрие, при положение, естествено, че се появи на уговорената среща. Той се усмихна, като си спомни как лешниковите очи на Сюзън потъмняха и от тях се изльчваше несъмнена съпротива.

Сюзън Чандлър беше интересна и много привлекателна жена. „Ще се обадя и ще я поканя на вечеря“ — реши той. Не беше изключено тя да е по-склонна да разговаря за случая в интимна атмосфера.

Ситуацията беше интригучаща. Реджайна Клозън беше изчезнала преди три години. Жената, която нарече себе си Карен, каза, че се е замесила в любовна авантюра през време на воаяж преди две години. Сюзън Чандлър неизбежно щеше да направи заключението, че ако мъжът в тези две истории е един и същ, вероятно той продължава да си набелязва жертви.

„Сюзън сама разбутва стършелите в гнездото им“ — помисли си Доналд Ричардс. Питаше се какво може да направи по въпроса.

13

В самолета обратно за Калифорния Дий Чандлър Хариман пийна перие, свали сандалите си и се облегна назад, така че меднорусите ѝ коси се разпилиха около раменете ѝ. Отдавна свикнала на изпълнени с възхищение очи, тя съвсем съзнателно избягваше да срещне погледа на мъжа от другата страна на пътеката, който вече два пъти се опитваше да подхване разговор.

Скромната брачна халка и тясната верижка на врата бяха единствените бижута, които носеше. Елегантният ѝ костюм на тънко райе бе удивителен със съвършената изчистеност на линиите си. На втория ред до нея не седеше никой и слава богу.

Беше пристигнала в Ню Йорк в петък следобед. Отседна в апартамента, който нейната агенция за мода „Бел Еър“ държеше в „Есекс Хаус“ и без излишен шум се срещна с две млади момичета, работещи като модели, с които се надяваше да подпише договор. Срещите бяха минали добре и изобщо денят ѝ беше успешен.

За съжаление не можеше да каже същото и за съботата, когато отиде да посети майка си. При вида на несекващата ѝ болка от това, че баща им я беше напуснал, Дий избухна в сълзи.

„Не трябваше да бъда толкова груба със Сюзън — мислено се упрекна Дий. — Тя беше тази, която остана с мама по онова време и понесе бремето на раздялата и развода. Но поне е образована. А ето аз съм на трийсет и седем и съм благодарна, че имам диплома от гимназията. От друга страна обаче, откакто навърших седемнайсет, единственото нещо, от което се интересувам, е модата. Нямах време за нищо друго. Нашите трябваше да настояват да отида в колеж. Двата умни хода, които направих в живота си, бяха да се омъжа за Джак и да инвестирам спестяванията си в агенцията.“

С неудобство Дий си спомни как се разкрешя на Сюзън, че няма представа какво означава да изгубиш съпруг.

„Съжалалявам, че я изпуснах на приема у татко вчера — каза си Дий. — Но се радвам, че ѝ звъннах тази сутрин. И както ѝ казах,

наистина смятам, че Алекс Райт е страхотен.“

На устните ѝ заигра усмивка, когато си спомни за красивия мъж с топлите интелигентни очи — привлекателен, галантен, с чувство за хумор и потекло. Беше попитал дали Сюзън има връзка с някого. По негова молба му беше дала служебния телефон на сестра си. Просто нямаше как да му откаже, но все пак реши да не му казва домашния ѝ телефон.

Дий поклати глава, когато стюардесата ѝ предложи нова чаша перие. Празнотата, започнала да я обгръща при посещението у майка ѝ, беше нараснала при вида на баща ѝ и втората му съпруга, които си вдигаха наздравици един за друг, и заплашваше да се задълбочи още повече.

Брачният живот ѝ липсващ. Искаше отново да живее в Ню Йорк. Там Сюзън я беше запознala с Джак, който работеше като рекламен фотограф. Скоро след като сключиха брак, двамата се преместиха в Лос Анджелис. Живяха заедно пет години; после, преди две години, той беше настоял през уикенда да отидат на ски...

Дий усети, че в очите ѝ напират сълзи.

„Оmrъзна ми да бъда сама“ — помисли си тя ядосано. Бързо поsegна към огромната си ръчна чанта, бръкна вътре и намери онова, което търсеше: рекламна брошура на двуседмична екскурзия с кораб през Панамския канал.

„Зашо не? — запита се тя. — Не съм карала истинска ваканция от две години.“ Нейният пътнически агент ѝ беше казал, че все още не е късно да се намери добра кабина за следващото обявено плаване. Вчера баща ѝ я беше подканил да отиде. „Първа класа. За моя сметка, скъпа“ — обеща той. Корабът тръгваше от Коста Рика след седмица.

„И аз ще бъда на борда“ — реши Дий.

14

Памела Хейстингс не възразяваше някоя и друга вечер да остава сама. Съпругът ѝ Джордж беше в командировка в Калифорния. Дъщеря ѝ Аманда учеше в колеж. Тази година беше първокурсничка в Уелсли. Нямаше и месец, откакто занятията ѝ бяха започнали, и макар Памела да тъгуваше за нея, в същото време изпитваше гузно удоволствие от успокоителната тишина в апартамента, от мълчанието на телефона, от необичайния порядък, който цареше в стаята на Аманда.

Миналата седмица в Колумбийския университет беше доста натоварена — освен с обичайната учебна програма и със съвещания на преподавателския състав и студентски конференции. Памела винаги очакваше с нетърпение петък вечерта — желан и любим оазис — и събирането у Каролин с „бандата на четиримата“, както обичаха да се наричат едно време. Последният път мина приятно, но срещата остави у нея особено притеснение. Предчувствието за неизбежно зло, което усети, докато държеше тюркоазния пръстен, все още я плашеше. Не беше разговаряла с Каролин от онази вечер, но когато завъртя ключа на своя апартамент на Медисън и Шейсет и седма улица, си каза твърдо, че трябва да се обади на приятелката си и да я предупреди непременно да се отърве от този пръстен.

Погледна часовника си. Беше пет без десет. Памела отиде направо в спалнята, смени строгия си тъмносин костюм с удобни панталони и една от ризите на съпруга си, сипа си малко скоч и седна да гледа новините. Очакваше я спокойна вечер, която ѝ принадлежеше изцяло.

В пет и пет тя се взря в отделената с кордон част на Парк Авеню и Осемдесет и първа улица, където имаше огромно задръстване и тълпи от минувачи оглеждаха опръскан с кръв камион с хлътнала навътре предна скара.

С недоверие и ужас изслуша коментатора зад кадър:

— Това бе сцената на Парк и Осемдесет и първа, където преди малко, очевидно подари бълсканица сред пешеходците, четиридесетгодишната Каролин Уелс попадна под колелата на минаващ камион. Пострадалата незабавно бе откарана в болницата „Ленъкс Хил“ с многобройни вътрешни и външни наранявания. Нашият репортер разговаря на местопроизшествието с няколко очевидци на злополуката.

Памела скочи на крака, долавяйки бегло репликите: „бедната жена...“, „ужасно е, че на хората им се позволява да шофират така...“, „дължни са да направят нещо за движението в този град...“. После една възрастна жена извика:

— Вие всички сте слепи. Тя беше бълсната!

Памела не откъсваше поглед от экрана. Репортерът поднесе микрофона към жената:

— Бихте ли ни казали името си, госпожо?

— Хилда Джонсън. Аз стоях близо до нея. Тя държеше под мишница някакъв плик. Един мъж го дръпна. И после я бълсна.

— Това е глупост, тя падна! — извика друг от присъстващите.

Говорителят се включи отново:

— Току-що чухте коментара на една свидетелка, Хилда Джонсън, която твърди, че е видяла как непознат мъж бълска Каролин Уелс пред камиона, след като е издърпал нещо като плик от ръката ѝ. Макар че сведенията на госпожа Джонсън се различават от онова, което са видели всички останали свидетели на произшествието, от полицията заявяват, че ще вземат предвид и нейните показания. Ако версията ѝ се потвърди, това ще означава, че привидната трагична злополука на практика представлява убийство.

Памела хукна за палтото си. Петнайсет минути по-късно седеше до Джъстин Уелс в чакалнята пред интензивното отделение на болницата „Ленъкс Хил“.

— В операционната е — каза Джъстин с равен безизразен глас.

Памела потърси ръката му.

Три часа по-късно един лекар излезе, за да говори с тях.

— Съпругата ви е в кома — заяви той на Джъстин. — Твърде рано е да ви кажа дали ще може да се оправи. Но когато беше в спешното, тя изглежда викаше някого. Звучеше като „Уин“. Кой би могъл да е този човек?

Памела усети как Джъстин стисна конвулсивно ръката ѝ, докато с треперещ глас отвърна едва чуто:

— Не знам, не знам.

15

Осемдесетгодишната Хилда Джонсън обичаше да казва на хората, че цял живот е живяла на Източна осемдесета улица и си спомня времето, когато миризмата от пивоварната на Джейкъб Рупърт на Седемдесет и девета улица изпълвала въздуха с острия аромат на бирена мая и малц.

— Съседите там смятаха, че се местят в центъра, когато напуснаха Манхатън и се установиха със семействата си в Южен Бронкс — спомняше си тя, като се смееше високо. — Е, да, всичко се променя. Тогава Южен Бронкс си беше район, а тук имаше само паянтови пренаселени къщи. Сега този район е елегантен и модерен, а Южен Бронкс е пълна трагедия. Но това е животът.

Нейните приятели и хората, които срещаше из парка, бяха чували тази история многократно, но това не възпираще Хилда. Дребничка, слабичка, с оредявачи бели коси и будни сини очи, тя беше доста словоохотлива.

В хубавите дни Хилда обичаше да ходи в Сентръл Парк и да седи на някоя огряна от слънцето пейка. Свикнала да гледа другите, тя беше изключително наблюдателна и не се колебаеше да изкоментира всичко, което според нея имаше нужда от уточнение.

Хората знаеха как беше нахокала една детегледачка, че се е отдалечила от детската площадка. Редовно скастряше деца, които хвърляха хартийки от бонбони по тревата. И често спираше полицаи, за да им покаже хора, които според нея имали нещо лошо наум, тъй като само обикаляли около детската площадка или пък се шляели по алеите.

С вяло търпение полицайт я изслушвала учтиво, отбелязвала предупрежденията и обвиненията ѝ и обещавала да държат под око подозрителните типове.

Въпросният понеделник прословутата ѝ наблюдателност без съмнение свърши добра работа. Малко след четири часа, на път от парка за вкъщи, докато чакаше с другите пешеходци смяната на

светофарите, тя се случи вдясно и малко зад елегантно облечена жена с пълтен кафяв плик под мишница. Вниманието на Хилда беше привлечено от внезапното движение на някакъв мъж, който с една ръка се пресегна за плика, а с другата бълсна жената пред завиващия в момента камион. Хилда понечи да изкрещи предупредително, но беше твърде късно. Поне беше огледала добре мъжа, който в следващия миг изчезна сред тълпата.

В суматохата, която последва, Хилда беше изблъскана назад, а в това време един полицай извън дежурство пое нещата в свои ръце и се развика:

— Назад! Отстъпете назад! Полиция.

От гледката на премазаното, потънало в кръв тяло на паважа, и елегантния костюм със следи от автомобилни гуми, Хилда за малко да припадне, но все пак успя да се съвземе достатъчно, за да говори с репортера. После си тръгна и с голяма мъка се добра до апартамента си. Щом се озова вътре, с треперещи ръце си направи чай и започна да го пие бавно и на гълтки.

— Горкото момиче — мърмореше си тя непрестанно, докато за пореден път изживяваше злополуката.

Накрая почувства, че се е възстановила достатъчно, за да се обади в полицейския участък. Сержантът на пропуска, който вдигна телефона, ѝ беше стар познат — тя беше разговаряла с него няколко пъти, обикновено когато докладваше за просяци, които се присlamчваха към пешеходците на Трето Авеню. Той изслуша историята ѝ търпеливо.

— Хилда, знаем какво смяташ, но грешиш — каза той успокоително. — Вече говорихме с много хора, които са били на този ъгъл по време на злополуката. Натискът на тълпата, когато светофарът е светнал зелено, е станал причина госпожа Уелс да загуби равновесие. Това е всичко.

— Една ръка, която нарочно я бълсна в гръб, беше причината да падне — възрази му рязко Хилда. — Жената носеше кафяв плик и онзи мъж го грабна. Сега съм изтощена и си лягам, но ти остави съобщение за капитан Ший. Ще дойда да говоря с него още щом пристигне на работа утре сутринта. Точно в осем часа.

И затвори възмутена. Беше само пет часа след обяд, но изпитваше нужда да си легне. Върху гърдите си чувствуше тежест,

която можеше да се разнесе единствено с почивка в леглото и таблетка нитроглицерин под езика.

Няколко минути по-късно тя беше облечена в топлата си нощница, подпряла глава на висока възглавница, която улесняваше дишането ѝ. Мъчителното главоболие, което в продължение на няколко минути неизменно съпътстваше хапчето, започна да отшумява. Болката в гърдите намаляваше.

Хилда въздъхна с облекчение. Една хубава почивка през нощта и тя щеше да отиде в полицейския участък и да подаде оплакване срещу този глупав сержант. После щеше да настоява да седнат с художника на полицията и тя да му опише мъжа, който беше бълснал онази жена.

„Зъл човек — помисли си тя, припомняйки си лицето му. — От най-лошите — добре облечен, изискан на вид, от онзи тип хора, които неизменно будят доверие. Как ли се чувстваше онова бедно момиче? Може би щяха да съобщят по новините.“

Тя се пресегна за дистанционното и включи телевизора точно навреме, за да се види и чуе в ефир като свидетелката, която твърди, че е видяла как някакъв мъж бълска Каролин Уелс под колелата на камиона.

Обзеха я смесени чувства. От една страна изпита безспорно вълнение, че се превръща в знаменитост, но от друга се ядоса на водещия репортажа, който явно смяташе, че тя греши. После пък онзи глупав сержант се държа с нея като с дете. Последната ѝ мисъл, докато заспиваше, бе, че сутринта щеше хубавичко да ги разбута. Ще видят те. Сънят я обори точно когато бе подхванала молитва към Света Богородица за тежко пострадалата Каролин Уелс.

16

Сюзън се раздели с Неда и пое пеша в здрача към своя апартамент на Даунинг Стрийт. Пронизващият хлад на ранното утро, временно заместен от топлината на следобедното слънце, се беше завърнал отново.

Тя мушна ръце в дълбоките джобове на широкото си яке и ускори крачка. Времето извика в съзнанието ѝ отдавна забравена реплика от „Малки жени“. Една от сестрите — не можеше да си спомни дали Бет или Ейми — беше казала, че ноември е несговорчив месец, а Джо се беше съгласил с коментара, че вероятно по тази причина тя е родена точно тогава.

„И аз — помисли си Сюзън. — Рожденият ми ден е на двайсет и четвърти ноември. Наричаха ме «бебето на благодарността». Естествено. А тази година вече съм трийсет и три годишното бебе. Едно време празнуването на Деня на благодарността и на рожденияте дни беше забавно. Поне тази година няма да ми се налага да препускам на две официални вечери като някой крадец, който примъква плячката си от едно място на друго. Слава богу, че тази година татко и Бинки отиват в Свети Мартин.“

„Естествено, моят домашен проблем е нищо в сравнение с начина, по който живее Джейн Клозън“ — помисли си тя, когато стигна своята улица и зави на запад. След като те бяха приели, че „Карен“ няма да се появи на уговорената среща, госпожа Клозън бе останала в офиса още двайсетина минути.

На чаша чай тя настоя Сюзън да задържи тюркоазния пръстен. „Ако нещо се случи с мен. Важно е вие да разполагате с него, ако жената, която ви се обади, отново пожелае да се свърже с вас“ — беше казала тя.

Според Сюзън госпожа Клозън искаше да каже не „ако“ нещо се случи с нея, а „когато“ се случи, помисли си тя, докато бързаше към кооперацията си — триетажна постройка от кафяв камък, и се качваше пеша към последния етаж.

Жилището беше просторно, с голяма всекидневна, достатъчно голяма кухня, огромна спалня и малък кабинет. Красиво и комфортно обзаведено с вещи, които майка ѝ предложи да вземе за себе си при пренасянето ѝ от бившата семейна къща в луксозна жилищна кооперация. Приветливата и уютна атмосфера, която я заобикаляше, караше Сюзън да се чувства почти като в топли обятия.

Тази вечер не беше по-различно. Всъщност, тази вечер жилището ѝ внушаваше особено успокоение. Сюзън щракна ключа, който запалваше горящия с газ огън в камината.

Вечер вкъщи, реши тя категорично, докато се преобличаше, навличайки стара плюшена роба. Щеше да си направи салата и спагети и да си налее чаша кианти^[1].

Малко по-късно, докато миеше зелените листа, телефонът иззвъня.

— Сюзън, как е моето момиче?

Беше баща ѝ.

— Добре съм, татко — отвърна тя и после се поправи с гримаса.

— Искам да кажа, добре съм, Чарлс.

— Двамата с Бинки много съжалявахме, че ти се наложи да си тръгнеш толкова скоро вчера. Празненството беше невероятно, нали?

Сюзън вдигна вежди.

— Наистина невероятно.

— Радвам се.

„О, татко — помисли си Сюзън, — само ако знаеше колко фалшиво звучиш.“

— Сюзън, Алекс Райт определено ти е хвърлил око. Все ни говореше за теб. Представи си, хвалеше те и пред Дий. Каза ни, че тя сигурно няма да му даде телефонния ти номер.

— Моят служебен телефон е в указателя. Ако иска, ще ми се обади там. Струва ми се симпатичен.

— Много повече, фамилията Райт имат твърде високо обществено положение. Те са сред най-големите. Определено впечатляващо.

„Татко все още благоговее пред важните личности — помисли си Сюзън. — Добре че самият той не беше успял да се убеди, че има знатен произход. Ще ми се просто да не се преструва на благородник.“

— Нека ти дам Бинки. Тя иска да ти каже нещо.

„Защо на мен, господи?“ — помисли си Сюзън, докато изчакваше баща ѝ да подаде слушалката на настоящата си съпруга.

Жизнерадостното „здравей“ на машехата ѝ подразни слуха ѝ. Преди да може да отговори, Бинки започна да сипе хвалебствия за Александър Райт.

— Никога не е бил женен. Точно мъжът, който двамата с баща ти сме си представяли, че е достоен за теб или за Дий. Ти се запозна с него, нали? Видя, че е привлекателен. Той е в Управителния съвет на фамилна фондация „Райт“. Всяка година раздават купища пари. Най-щедрият, най-човеколюбивият мъж, когото би могла да срещнеш. Не като онези egoисти, които мислят само за себе си.

„Не мога да повярвам, че точно ти го казваш“ — помисли си Сюзън.

— Скъпа, направих нещо, за което, надявам се, няма да ми се разсърдиш. Алекс току-що ни се обади и буквално изиска домашния ти телефон. Убедена съм, че ще ти се обади още тази вечер. Каза, че не искал да те беспокои в службата. — Бинки мълкна за момент и после започна да я увещава: — Моля те, кажи ми, че не съм събркала.

— Бих предпочела да не даваш домашния ми телефон, Бинки — каза Сюзън рязко, но после смекчи тона си. — Но в този случай мисля, че си постъпила правилно. Само да не се повтаря.

Тя успя да прекъсне разпалените уверения на Бинки и да затвори телефона с тягостното усещане, че хубавата ѝ вечер е провалена.

Не бяха минали и десет минути и Александър Райт позвъни.

— Притиснах Бинки да ми даде телефонния ви номер. Надявам се, че не възразявате.

— Разбрах — отвърна Сюзън хладно. — Чарлс и Бинки току-що ми се обадиха.

— Защо не наричате баща си „татко“, когато разговаряме двамата? Аз нямам нищо против.

Сюзън се засмя.

— Много сте внимателен. Да, ще го направя.

— Успях да хвана предаването ви днес и много ми хареса.

Сюзън с изненада установи, че ѝ стана приятно.

— Преди шест-седем години се случих на една маса с Реджайна Клозън на някакъв прием на „Фючърс Индъстри“. Стори ми се чудесен човек, много интелигентна жена.

Райт се поколеба и после каза с извинителен тон:

— Знам, че е в последната минута, но току-що приключи едно заседание на Борда на директорите в болницата „Свети Клер“ и съм гладен. Ако не сте вечеряли и нямате никакви специални планове за вечерта, бих ли могъл да ви поканя да излезем? Зная, че сте на Даунинг Стрийт. „Ил Молино“ е на няколко минути от вас.

Сюзън хвърли поглед към зелената салата, която бе захванала да мие. За своя изненада усети, че дава съгласието си да бъде взета от къщи след двайсетина минути.

Докато отиваше към спалнята да се преоблече в кашмирен пулover и панталони, тя се убеждаваше, че действителната причина, поради която прие тази импровизирана среща, бе да чуе дали Алекс Райт няма да сподели с нея никакви свои впечатления от Реджайна Клозън.

[1] Реномирано вино, произвеждано в италианската област Сиена. — Б.пр. ↑

17

Докато разсъждаваше над създалото се положение, Дъглас Лейтън беше принуден да си признае, че Джейн Клозън не беше очарована от отказа му да остане с нея в офиса на доктор Сюзън Чандлър.

Като адвокат и брокер по инвестициите, през последните четири години той беше работил за фирмата, която управляваше авоарите на фамилията Клозън. Беше започнал своята кариера там като помощник на Хюбърт Марч — старши съдружникът, който познаваше и се грижеше за Клозън от близо петдесет години. Тъй като Марч скоро щеше да се пенсионира, очевидно Лейтън щеше да бъде човекът, когото Джейн Клозън щеше да избере за заместник на нейния немощен стар приятел.

Да бъде избран за директор на благотворителна фондация „Клозън“ след толкова кратко време във фирмата бе невероятен успех, който Дъглас Лейтън оценяваше по достойнство наред с всичките тежки отговорности.

„Този следобед обаче, просто нямах шанс“ — каза си той, докато влизаше в асансьора на Парк Авеню 10, усмихвайки се приветливо на младата двойка, които току-що си бяха купили апартамент на деветия етаж в същата сграда.

Той все още живееше под наем, макар че с доходите си съвсем спокойно можеше да си купи собствено жилище. Обясняваше на своите приятели следното:

— Аз съм на трийсет и шест. По някое време, колкото и да не ви се вярва, ще си намеря подходящото момиче и ще си устроя живота. А когато това стане, ще пазаруваме заедно. И без друго, макар да не познавам собственика на това място, вкусът му определено ми харесва. Дори и да мога да си купя собствен апартамент, никога не бих могъл да си позволя нещо подобно.

Приятелите му не можеха да отрекат рационалността на една подобна констатация. Без главоболията на собственичеството, Лейтън

живееше в апартамент с библиотека, облицована с махагонова ламперия, с всекидневна, от която гледката към Ню Йорк беше ослепителна и от която се виждаха Емпайър Стейт Билдинг и Ийст Ривър; с кухня, в която уредите бяха последна дума на техниката, с просторна спалня и две самостоятелни бани. Беше обзаведен с удобна мека мебел, достатъчно шкафове и гардероби, подбрани с вкус гоблени и отлична имитация на фини персийски килими.

Този следобед, докато затваряше и заключваше вратата на своя апартамент, Дъглас Лейтън се запита докога ли щеше да му върви така.

Провери колко е часът. Беше пет и четвърт. Отиде направо при телефона и се обади на Джейн Клозън. Никой не вдигна, което не беше необичайно. Ако имаше излизане за вечеря, тя често подремваше по това време и в такива случаи телефонът винаги се изключваше. В офиса се говореше, че Джейн Клозън обикновено слага апарата на празната възглавница до себе си — за всеки случай, ако дъщеря ѝ Реджайна се обади посред нощ.

Щеше да пробва да позвъни отново на госпожа Клозън след около час. Междувременно имаше някой друг, с когото не беше разговарял поне от седмица. Изражението му внезапно се смекчи, той вдигна слушалката и набра отново.

Преди десет години майка му се премести да живее в Ланкастър, Пенсилвания. Отдавна разделена с баща му, който изчезна от живота им, тя беше много по-щастлива да се върне сред своите многобройни братовчеди.

Сега вдигна слушалката едва на третото позвъняване.

— О, Дъг, радвам се, че ме хвана. След минутка щях да съм излязла.

— В болницата? В приюта за бездомни? Спешната открита линия? — попита той с обич в гласа.

— Нищо подобно, всезнайко. Отивам на кино с Бил.

Бил беше нейният стар приятел — приветлив ерген, който Дъг намираше за много симпатичен и безкрайно скучен.

— Не му позволявай да своеvolниччи.

— Дъг, знаеш много добре, че той никога не би го и помислил.

— Права си, много добре го знам. Добрият стар Бил, който никога не може да те изненада. Добре, мамо, няма да те задържам. Просто исках да те чуя.

— Дъг, всичко наред ли е? Струващ ми се нещо притеснен.

Той се упрекна мислено. Трябваше да му е ясно, че не бива да се обажда на майка си, когато е разстроен. Тя винаги го усещаше.

— Добре съм — отвърна той.

— Дъг, тревожа се за теб. Тук съм, ако имаш нужда от мен. Знаеш го, нали?

— Зная, мамо. Добре съм. Обичам те.

Бързо затвори, после отиде до барчето в библиотеката и си наля един силен скоч. Докато го поглъщаше, усещаше как сърцето му бълска в гърдите. Сега не беше време да получава подобни нервни пристъпи. Защо той, който обикновено напълно контролираше своите действия и емоции, в последно време толкова често изпадаше в такова състояние?

Знаеше защо.

Нервно щракна телевизора и изгледа вечерните новини. В седем часа отново набра номера на Джейн Клозън. Този път се свърза, но по сдържания й тон разбра, че е в беда. В осем часа излезе.

18

Александър Райт видя, че колата му е паркирана пред болницата „Свети Клер“ на Западна петдесет и втора улица и се настани на задната седалка, преди неговият шофьор да успее да излезе и да му отвори вратата.

— Продължително заседание, сър — отбеляза Джим Кърли, докато палеше колата. — Сега накъде?

Джим говореше с непринудената фамилиарност на дългогодишен служител — работеще у семейство Райт от трийсет години.

— С удоволствие трябва ти съобщя, че както се изясни преди пет минути, първо отиваме да вземем една много привлекателна дама от Даунинг Стрийт, а оттам отиваме на вечеря в „Ил Молино“ — отвърна Райт.

„Даунинг — помисли Кърли. — Сигурно е някоя нова.“ Не беше ходил там. Кърли беше доволен от факта, че в качеството си на красив и богат ерген, наближаващ четиридесетте, неговият работодател фигурираше в топлистата на всички. В рамките на своята изключителна грижа за личната неприкосновеност на Александър Райт, Кърли с удоволствие осведомяваше своите приятели, че звездата от мюзиклите Сандра Купър е колкото красива, толкова и добра, или пък им разправяше колко забавна била Лили Локин, комедийната актриса, докато двамата си бъбрели в колата.

Но тези незначителни пикантни подробности се споменаваха, едва след като в светските хроники по вестниците се отбелзваше, че тази или онази дама се е появила на вечеря или на прием в компанията на уважавания джентълмен и филантроп Александър Райт.

Докато се движеха бавно по задръстеното с коли Девето Авеню, Кърли на няколко пъти хвърли поглед в огледалото за обратно виждане, установявайки със загриженост, че неговият шеф е затворил очи и е отпуснал глава назад върху меката кожена облегалка.

„Който е казал, че да даваш пари може да е толкова трудно, колкото и да печелиш, е бил прав“ — помисли си Кърли

състрадателно. Той знаеше, че като председател на фамилна фондация „Александър и Виргиния Райт“, господин Алекс постоянно бе обсаждан от отделни хора и цели организации, които молеха за парични средства. А той беше толкова внимателен с всички. И невероятно щедър.

„Далеч не като баща си — помисли си Кърли. — Старецът беше суров. Както и майката на Алекс. Все се караше за нищо. Вечно срещу Алекс, докато беше малък. Цяло чудо е, че стана толкова добър. Надявам се, че тази дама на Даунинг Стрийт е забавна“ — каза си той. Алекс Райт заслужаваше да се позабавлява. Работеше толкова усилено.

Както обикновено в „Ил Молино“ беше пълно. Ароматът на вкусни ястия се смесваше с жизнерадостните гласове на вечеряящите. Барът беше зает от хора, които чакаха маси. Препълнената кошица със зеленчуци при входа на ресторантата придаваше провинциален уют на естествения и непретенциозен декор на заведението.

Салонният управител незабавно ги отведе на една маса. Докато прекосяваха пълното помещение, Алекс Райт на няколко пъти се спираше да поздравява приятели.

Без да поглежда листа с вината, той поръча бутилка кианти и едно шардоне. Забеляза ужасения поглед на Сюзън и се засмя.

— Не е необходимо да пиете повече от чаша-две, но ви гарантирам, че ще изпитате удоволствие да опитате и от двете. Ще бъда откровен. Пропуснах обяд и умирам от глад. Имате ли нещо против веднага да погледнем менюто?

Сюзън си избра салата и съомга. Той си взе стриди, спагети и телешко.

— Щях да вечерям спагети вкъщи — спомена тя.

Докато сервитъорът им наливаше виното, Сюзън повдигна вежди и поклати глава.

— Не мога да повярвам, че само преди час бях в любимия си поовехтял халат и планирах спокойна вечер у дома.

— Можехте да си останете с него — каза той.

— Само ако възнамерявах да ви направя впечатление — отвърна тя, с което накара Райт отново да се засмее.

Сюзън го огледа крадешком, докато той махаше на някого в другия край на заведението. Беше облечен в строг тъмносив костюм на тънко райе, снежнобяла риза и вратовръзка на дребни сиви и червени фигури. Беше привлекателен и определено впечатляващ.

Най-накрая тя си даде сметка какво беше онова, което я объркваше в него. Безспорно Алекс Райт имаше излъчването и авторитета, продукт на поколения възпитание, но и нещо друго, което я интригуваше. „Мисля, че е малко срамежлив“ — реши тя. Ето какво беше. Това ѝ харесваше.

— Радвам се, че отидох на коктейла вчера — каза ѝ той тихо. — Бях решил да си стоя вкъщи и да попълня кръстословицата в „Таймс“, но вече бях приел поканата и не исках да бъда груб.

Усмихна се за миг.

— Искам да ви благодаря, че се съгласихте да вечеряте с мен без предварителна покана.

— Вие казахте, че познавате Бинки отдавна?

— Да, но само както се познават хора, които ходят на едни и същи увеселения. В тесен кръг. Не понасям пищните приеми. Надявам се, че няма да ви обидя, ако ви кажа, че според мен тя е глупачка.

— И то с много убедително присъствие — добави Сюзън печално. — Какво мислите за този Дисни палат, който баща ми е построил за нея?

Двамата се засмяха.

— Изглежда все още се чувствате засегната и притеснена от ситуацията? — предположи той. — Извинете, психологът сте вие, не аз.

„Когато не желаеш да дадеш отговор, задай въпрос“ — припомни си Сюзън.

— Вие сте се запознали със сестра ми и баща ми. А какво ще кажете за себе си? Някакви братя или сестри?

Той ѝ обясни, че е единствено дете, плод на късен брак.

— Баща ми е бил твърде зает да прави пари, за да ухажва когото и да било, преди да стане на четиридесет — обясни той. — После пък беше твърде зает да трупа богатство, за да обръща особено внимание на мен или на майка ми. Но трябва да ви уверя, че на фона на човешката мизерия, за която чета и слушам всеки ден във фондацията, се считам щастливец.

— В глобален аспект вероятно сте — съгласи се Сюзън. — Както и аз.

Името на Реджайна Клозън бе споменато, едва когато пиеха еспресо. Алекс Райт не можеше да ѝ каже много повече от онова, което бе споменал по телефона. Беше седял на една маса с Реджайна на официална вечеря, организирана от „Фючърс Индъстри“. Беше я възприел като деликатна, интелигентна жена. Изглеждаше невъзможно да се допусне, че някой с нейния произход би могъл просто да изчезне.

— Развитате ли на обаждането в края на предаването? — попита той. — От онази жена, която звучеше толкова напрегната?

Сюзън вече беше решила, че няма да говори пред никого за пръстена, който получи от майката на Реджайна Клозън. Същият пръстен с гравиран от вътрешната страна надпис „Ти ми принадлежиш“, за който беше споменала и „Карен“. Той беше единственият осезаем предмет, който би могъл да бъде връзката между изчезването на Реджайна и изживяното от Карен в онази мимолетна връзка на кораба. Колкото по-малко хора знаеха за него, толкова по-добре.

— Нямам представа — отвърна тя. — Все още не мога да преценя.

— Как изобщо се заехте да правите радиопредаване?

За своя изненада тя му разказа как Неда я представила на предишната водеща. Разказа му и как е работила за Неда още в юридическия колеж, как е напусната работата си в окръжната прокуратура на Уестчестър и се е върната да продължи образованието си.

Накрая, докато пиеха бренди, Сюзън каза:

— Обикновено слушателят съм аз. Стига толкова за мен. Всъщност, май прекалих.

Райт направи знак за сметката.

— Съвсем не — възрази той енергично.

„Общо взето, вечерта беше чудесна“ — реши Сюзън, когато се мушна в леглото.

Видя, че е единайсет без десет. Беше се прибрала пред двайсет минути. Когато се опита да се сбогува пред входната врата на

кооперацията, Алекс й каза:

— Моят баща ме е научил винаги да изпращам дамата до дома ѝ. После веднага си тръгвам, уверявам ви.

Той настоя да се качи горе и да я изчака да отключи вратата на апартамента си.

„Какво по-хубаво от малко старомодно кавалерство“ — помисли си Сюзън, докато гасеше лампата. Беше уморена, но не можеше да престане да прехвърля в мислите си събитията от изминалния ден — онова, което беше, и което не беше станало. Сети се за Доналд Ричардс, авторът на „Изчезнали жени“. Беше интересен гост. Очевидно с удоволствие би приел поканата да присъства на евентуалната среща с „Карен“.

С известно неудобство Сюзън си спомни как рязко отхвърли намека му, че би искал да се запознае с цялата информация, получена от Карен, в случай, че срещата се осъществи.

„Дали Карен ще се обади отново? — запита се тя. — Дали би било разумно в утрешното предаване да я помоля непременно да се свърже с мен, макар и само по телефона?“

Точно когато заспиваше, някъде в подсъзнанието си Сюзънолови предупредителен сигнал. Втренчи се в мрака, като се опитваше да определи какво е задействало вътрешната ѝ алармена система? Без съмнение имаше нещо, което се беше случило, или за което бе чула по-рано през деня; нещо, на което бе пропуснала да обърне внимание. Само че какво беше то?

Като си даваше сметка, че е твърде уморена, за да се съсредоточи, тя се обърна на една страна и се приготви за сън. Щеше да го мисли на следващия ден, когато със сигурност ще разполага с достатъчно време.

19

Хилда Джонсън спа пет часа и се събуди в десет и половина. Чувстваше се ободрена и малко гладна. Чаша чай и препечена филийка щяха да ѝ се отразят добре, реши тя, надигна се в леглото и се пресегна за халата си. Освен това искаше да види дали щяха да я покажат пак по новините в единайсет. След като ги изгледа, щеше да се върне в леглото и да каже една молитва за Каролин Уелс, горката жена, дето я бълсна онзи камион.

Тя знаеше, че капитан Ший щеше да пристигне в участъка точно в осем часа сутринта. Хилда щеше да бъде там и да го чака.

Докато връзваше колана на плюшения си халат, Хилда си представи лицето на мъжа, който бълсна госпожа Уелс под колелата на камиона. Сега, след като шокът беше отминал, тя си спомняше лицето му даже по-ясно, отколкото в онзи момент. Знаеше, че сутринта щеше да ѝ се наложи да го опише изчерпателно пред художника от полицията.

Преди близо седемдесет години тя самата се изявяваше отлично в часовете по изобразително изкуство. Директорката на училището, госпожа Дън, я окуражаваше непрестанно и казваше, че има истински талант, особено за скициране на лица. Но на тринайсетгодишна възраст трябваше да тръгне на работа и вече нямаше време за такива занимания.

Не че съвсем се отказа от скицирането, разбира се. През годините често хващаше писалка и бележник — беше сядала някъде в парка и беше правила мастилени рисунки, които после поставяше в рамка и подаряваше на приятели за рожденияте им дни. Само че напоследък не го беше правила. Бяха ѝ останали само няколко приятели, а и пръстите ѝ вече бяха твърде подути от артрита, за да държат с лекота писалката.

И все пак, ако успееше да нарисува лицето на този мъж сега, докато все още споменът за него беше толкова свеж в съзнанието ѝ, на другата сутрин в полицията щеше да ѝ бъде много по-лесно.

Хилда се отправи към писалището, което бе принадлежало на майка ѝ, а сега заемаше почетно място в малката ѝ всекидневна. Отвори секцията на бюрото под шкафа от махагон и стъкло и придърпа стол. В едно от чекмеджетата имаше кутия с канцеларски материали, които нейната приятелка Една ѝ беше подарила миналата Коледа. Листите бяха големи и златистожълти, а в горния край имаше надпис, който гласеше: „*bon mot* за теб от Хилда Джонсън“.

Една беше обяснила, че „*bon mot*“ означава „духовитост, шега“, а листовете с този размер без съмнение щяха да доставят на Хилда истинско удоволствие. „Не като онези малки картички, на които едва успяваш да напишеш два реда.“

Освен това бяха идеалният размер, за да направи бърза скица и да отрази спомена си за чертите на онзи главорез, който грабна кафявия плик на бедната жена и после я бълсна. С болезнено сковані пръсти Хилда бавно започна да рисува. Започна да се появява лице — не профил, а сякаш нещо като три четвърти анфас. Да, косата му беше точно такава, припомни си тя. Нарисува ухото му, добре оформлено, почти прилепнало до черепа. Очите му бяха доста раздалечени и се присвиха, когато се извърнаха към Уелс; миглите му бяха дълги, а брадичката волева.

Когато оставил писалката, Хилда изпита искрено удовлетворение. „Не е лошо — помисли си тя — хич даже.“ Погледна часовника. Беше единайсет без пет. Включи телевизора и отиде в кухнята да напълни чайника.

Точно беше запалила газовия котлон, когато се разнесе звука на входния звънец. „Кой можеше да бъде, за бога, в този час?“ — запита се тя, докато отиваше към малкото фоайе, където вдигна слушалката на интеркома.

— Кой е? — попита тя, без да се опитва да прикрие раздразнението си.

— Госпожице Джонсън, много се извинявам за беспокойството. — Мъжкият глас беше пътен и приятен. — Аз съм инспектор Андърс. Задържахме един заподозрян, който може да се окаже човекът, видян от вас да бълска госпожа Уелс днес. Трябва да ви покажа снимката му. Ако го познаете, имаме право да го арестуваме. В противен случай сме длъжни да го освободим.

— Аз пък си мислех, че никой не ми повярва, когато твърдях, че госпожа Уелс беше бълсната — отвърна рязко Хилда.

— Не искахме да изтича информация, тъй като бяхме по следите на един заподозрян. Мога ли да вляза само за минута?

— Добре.

Хилда натисна звънеца, който отключваше вратата на фоайето. После с чувство на удовлетвореност се върна на бюрото и погледна скицата си.

„Само почакай детектив Андърс да види това“ — каза си тя.

Чу стария асансьор, който шумно спря на нейния етаж, след това различи едва доловими стъпки. Изчака, докато детектив Андърс позвъни на вратата и чак тогава му отвори.

„Вероятно застудява“ — помисли си тя. Яката на палтото му беше вдигната и носеше филцова шапка, нахлупена ниско над очите. Освен това беше с ръкавици.

— Ще ви отнеме само минута, госпожице Джонсън — каза той.
— Съжалявам за беспокойството.

Хилда прекъсна извиненията му.

— Влизайте — каза тя енергично. — Аз също имам да ви покажа нещо.

Докато го водеше към бюрото, тя не чу лекото изщракване на затварящата се врата.

— Направих скица на човека, когото видях — заяви Хилда победоносно. — Нека да я сравним със снимката, която вие имате.

— Разбира се.

Посетителят постави на бюрото шофьорска книжка със снимка.

Хилда ахна.

— Вижте! Същото лице! Това е мъжът, когото видях да бълска онази жена и да грабва плика.

За първи път тя погледна детектив Андърс в лицето. Той си беше смъкнал шапката, а яката на палтото му вече не беше вдигната.

Очите на Хилда се разшириха от изумление. Устата ѝ се отвори, но единственият звук, който излезе оттам, бе неясен хрип:

— О, не!

Тя се опита да отстъпи назад, но се бълсна в бюрото зад гърба ѝ.

Вдигна ръце да се защити. После в безплоден протест обрна длани навън, сякаш да се предпази от ножа, който нейният посетител

се готвеше да забие в гърдите ѝ.

Той отскочи назад, за да избегне струята кръв, после проследи как тялото ѝ постепенно се отпуска и се сгърчи на вехтия килим. Погледът ѝ вече беше започнал да става ледено втренчен, но все пак тя успя да промълви:

— Господ... няма... да те... остави да се... измъкнеш...

Когато се пресегна над нея да си прибере шофьорската книжка и скицата, тялото ѝ се разтърси конвулсивно и ръката ѝ се отпусна върху обувката му.

Той я отмести невъзмутимо, отправи се спокойно към вратата, отвори я, провери коридора и след четири крачки се озова до аварийното стълбище. Щом стигна във фоайето, откряхна леко външната врата, видя, че никой не идва и миг по-късно беше вече на улицата, на път за вкъщи.

Съзнанието за това как се измъкна буквално на косъм просто го заля. Ако ченгетата бяха повярвали на онази дъртачка и бяха отишли да разговарят с нея същия следобед, тя можеше още тогава да им нарисува скицата. И на следващия ден щеше да бъде във всички вестници.

Докато вървеше, започна да усеща как десният му крак все повече натежава. Чувстваше го така, сякаш ръката на Хилда с подпухнали пръсти все още лежеше върху него.

Дали предсмъртните ѝ слова бяха проклятие за него, запита се той. Те му напомниха за грешката, която направи по-рано същия ден — грешката, която Сюзън Чандлър с нейната рутина на прокурор можеше спокойно да разкрие.

Знаеше, че не бива да го допуска.

20

Сюзън спа много неспокойно. Когато се събуди, съзнанието ѝ възстанови отделни части от сънищата ѝ, в които присъстваха всички — Джейн Клозън, Дий и Джак, и дори самата тя. Спомни си, че в един момент Джейн Клозън я умоляваше: „Сюзън, искам Реджайна“. По същия начин Дий бе протегнала към нея ръка с думите: „Сюзън, искам Джак“.

„Е, ти си го взе“ — помисли си Сюзън. Стана от леглото и се протегна с надеждата да разсее познатото стягане в областта на сърцето. Разстройващо се от факта, че след толкова години един такъв сън е в състояние да отприщи всички болезнени спомени. Спомени от времето, когато тя е двайсет и три годишна, студентка втори курс по право и работи на хонорар при Неда. Джак, двайсет и осем годишен фотограф от рекламата, точно започва да става известен. Те двамата — влюбени един в друг.

Тогава се появява Дий. Голямата сестра. Любимката на модни фотографи. Изискана. Забавна. Очарователна. С трима кандидати за брак, но тя иска Джак.

Сюзън отиде в банята и се пресегна за пастата за зъби. Изми си зъбите, като ги търкаше енергично, сякаш се опитваше да заличи горчивия вкус, който винаги усещаше, щом си спомнеше сълзливите обяснения на Дий: „Сюзън, прости ми. Но онова, което съществува между Джак и мен е неизбежно... и може би дори необходимо“.

И измъченото обяснение на Джак: „Сюзън, съжалявам“.

А най-идиотското беше, че те двамата бяха прави за себе си. Дий и Джак наистина се обичаха. Може би дори твърде много. Дий мразеше студа. Ако не беше толкова влюбена и толкова разбрана, щеше да настоява Джак да се откаже да я влечи по ски склоновете. Ако беше успяла да го задържи вкъщи, лавината нямаше да го връхлети. И може би днес щеше да е жив.

„От друга страна — помисли си Сюзън, докато пускаше топлата вода на душа, — ако с Джак бяхме останали заедно, аз вероятно също

щях да бъда мъртва, защото щях да бъда на същия онзи склон заедно с него.“

Майка й го беше разбрала.

— Осъзнавам, че ако беше станало обратното, Сюзън, ако ти беше усетила влечење към Джак, просто щеше да напуснеш сцената. Но трябва да приемеш, дори и да ти е трудно да го разбереш, че Дий винаги по някакъв начин те е ревнуvalа.

„Да, аз щях да напусна сцената“ — помисли си Сюзън, докато си смъкваше халата и заставаше под водната струя.

В седем и половина тя беше облечена и закусваше с обичайния плодов сок, кафе и половин английска кифла. Пусна си „Добър ден, Ню Йорк“, за да хване новините. Едва бе видяла началните кадри и телефонът иззвъння.

Беше майка й.

— Просто исках да те хвана, преди да си потънала в работа, скъпа.

Доволна, че майка й звучи бодро, Сюзън натисна копчето за изключване на звука на дистанционното.

— Здравей, мамо.

А си помисли: „Слава богу, че поне тя все още очаква да я наричам «мамо», а не Емили“.

— Вчера предаването ти беше възхитително. Жената, която се обади, дойде ли в офиса ти?

— Не, не дойде.

— Нищо чудно. Тя звучеше доста разтревожена. Но си помислих, че ще ти бъде интересно да узнаеш, че веднъж се срещнах с Реджайна Клозън. Това беше в периода ПБ, което ще рече преди около четири години.

Сюзън се усмихна. ПБ означаваше „Преди Бинки“.

— Излишно е да ти казвам, че Чарли-Чарлс всячески се мъчеше да впечатли Реджайна Клозън със страхотните инвестиции, които беше направил — факт, който му припомних, когато уреждахме финансовите си въпроси, но който той се опита да отрече.

Сюзън се засмя.

— Мамо, бъди снизходителна.

— Съжалявам, Сюзън, не исках да споменавам развода.

— Напротив. Ти го правиш непрекъснато.

— Така си е — съгласи се майка ѝ без обичайната потиснатост.

— Но наистина се обадих, за да ти кажа за Реджайна Клозън. Тя доста се поразговори с нас — знаеш какъв бърборко може да бъде баща ти — и ни каза, че през следващата си дълга ваканция възнамерява да отиде на пътешествие по море. Беше много въодушевена. Казах ѝ, че се надявам хората на борда да не продължават да я тормозят с въпроси за инвестиции. Помня, че тя се засмя и отвърна нещо в смисъл, че очаква с нетърпение малко да се позабавлява, а това в никакъв случай не включвало Дау Джоунс^[1]. Каза, че баща ѝ получил инфаркт, преди да стане на петдесет и ужасно съжалявал за всичките си пропуснати ваканции.

— Това, което ми съобщаваш, въсьност подкрепя теорията, че тя е имала някакъв романс на борда на онзи кораб — отбеляза Сюзън. — Без съмнение звуци така, сякаш идеята ѝ е харесала и тя е била готова да приеме подобно положение.

Сюзън си спомни за тюркоазния пръстен, който ѝ беше дала Джейн Клозън.

— Да, смятам, че е станало точно така — тя се е впуснala в някаква тайна любовна история.

— Е, думите ѝ дадоха повод на баща ти да си вземе едно наум. Скоро след това се разделихме. Той си направи пластична операция, освободи се от сивите си коси и започна да се появява в обществото с Бинки. Сега пък подтикva Дий да замине на воаяж. Тя каза ли ти?

Сюзън погледна часовника. Не искаше да прекъсва майка си, но вече беше време да тръгва.

— Не, не знаех, че Дий възнамерява да предприеме екскурзия по море. И вчера не можах да я чуя.

В гласа на майка ѝ прозвучала тревога:

— Безпокоя се за Дий, Сюзън. Тя е в депресия. Самотна е. Не може да се съвземе. Липсва ѝ твоята сила.

— Ти самата също си доста силна, мамо.

Майка ѝ се засмя.

— Не особено, но все пак се справям. Сюзън, не се преуморявай.

— Което означава „намери си едно добро момче, омъжи се и бъди щастлива“.

— Горе-долу. Има ли някоя интересна личност, за която да си пропуснala да mi кажеш? Когато Дий се обади, mi спомена за един

мъж, с когото се запознала на купона на Бинки и Чарли. Изглеждал очарован от теб. Твърди, че бил изключително привлекателен.

Сюзън си помисли за Алекс Райт.

— Не е лош.

— Според Дий, много повече от това.

— Дочуване, мамо — заяви Сюзън твърдо.

След като затвори, сложи чашата с кафето в микровълновата печка и отново усили звука на телевизора. Репортерът точно говореше за някаква старица, която била убита с нож в апартамента си в северната част на Ийст Сайд. Сюзън вече се канеше да изключи телевизора, когато режисьорът пусна отново онзи отрязък от новините предишната вечер, в който се споменаваше как Хилда Джонсън, убитата жертва, се беше обадила в полицията с твърдението, че прегазената на Парк Авеню жена е била блъсната нарочно.

Сюзън се втренчи в телевизора със смесени чувства. Прокурорът в нея категорично отказваше да повярва, че тези две събития са случайни, докато психологът се питаше що за излязла от контрол психика е способна на две подобни брутални престъпления.

[1] Борсов индекс. — Б.пр. ↑

21

Макар че я намираше за досадна, капитан Том Ший от XIX полицейско управление беше искрено привързан към Хилда Джонсън. Както посочи на хората си, основното беше, че обикновено оплакванията на Хилда не бяха лишени от основание. Например, някакъв скитник, когото тя обвини, че се навъртал около детската площадка, се оказа с досие за извършени дребни сексуални нарушения срещу малки деца.

Застанал сега в апартамента на Хилда Джонсън, капитан Ший изпитваше и гняв, и нежност при вида на покритите с плюшен халат немощни останки на старицата, фотографите вече си бяха направили снимките. Коронерът^[1] си беше свършил работата. Сега можеше да я докосне.

Ший коленичи до нея. Очите ѝ бяха широко отворени, а лицето ѝ — застинало с изписан на него ужас. Капитан Том Ший бавно обърна дланта ѝ към себе си, оглеждайки прорезните рани, получени явно в опитите ѝ да се предпази от фаталния удар, който беше пронизал сърцето ѝ.

После се вгледа по- внимателно. По пръстите на дясната ѝ ръка имаше петна. Петна от мастило.

Ший стана и насочи вниманието си към писалището, като мислено отбеляза, че е отворено. Неговата баба го имаше същото и винаги държеше капака в това положение, горда да показва малките отделения и чекмедженца, заедно с попивателната и комплекта за писане, които никой не използваше.

Върна се в мислите си към миналата година, когато Хилда си беше изкълчила глезена някъде на разбит паваж и той се беше отбил да я види. Тогава писалището беше затворено. „Обзалагам се, че тя си го държеше затворено“ — каза си той.

В писалището имаше току-що отворена кутия с канцеларски материали — целофанът, с който е била увита, все още беше там. Той не сдържа полуусмивката си, когато прочете надписа: „Шега за теб от

Хилда Джонсън“. До мастилницата лежеше старомодна писалка — от онези, които се използват за скициране. Той я пипна и внимателно огледа петното, което писалката остави върху пръстите му. Преброи листата в кутията. Бяха единадесет. После преброи и пликовете — дванадесет.

„Дали малко преди смъртта си Хилда Джонсън беше писала или пък скицирала нещо върху липсващия лист хартия?“ — запита се той. И защо ѝ е трябвало? По сведенията на Тони Хъбард, който бил дежурен, когато Хилда се обадила предишния ден, тя му казала, че си ляга незабавно и че ще дойде в участъка на сутринта.

Без да обръща внимание на фотографите, които си прибраха нещата, както и на специалистите по вземане на отпечатъци, които превръщаха спретнатия апартамент на Хилда в поръсена със сажди бъркотия, Том влезе в спалнята.

Хилда си беше лягала — в това нямаше съмнение. Възглавницата все още пазеше отпечатъка от главата ѝ. Часът беше осем. Съдебният лекар изчисли, че по всяка вероятност смъртта е настъпила осем-десет часа по-рано. Значи по някое време между десет часа вечерта и полунощ Хилда е станала, сложила си е халата, отишла е при писалището си и е написала или скицирала нещо, след което е сложила чайника.

Когато Хилда, пословично с точността си, не се появи същата сутрин, капитан Ший опита да се свърже с нея. След като никой не вдигна, обезпокоен, той каза на заместник-началника, че трябва да проверят какво става. Ако не бяха го сторили, можеха да минат дни, преди тялото да бъде открито. Не намериха никакви следи от насилиствено влизане в къщата, което означаваше, че по всяка вероятност Хилда беше отворила вратата доброволно. Дали беше очаквала някого? Или една такава стара пушка като Хилда, толкова бдителна и проницателна, е била измамена, че нейният посетител е човек, на когото може да има доверие?

Капитанът се върна във всекидневната. „Как така е стояла до писалището, когато е била убита? — запита се той. — Ако е подозирала, че е в опасност, поне не би ли пробвала да избяга? Или може би е показвала нещо на своя посетител, когато е умряла? Нещо, което нейният убиец е взел със себе си, след като е отнел живота ѝ?“

Двамата инспектори, които бяха дошли заедно с него, станаха, щом се приближи до тях.

— Искам всички в тази сграда да бъдат разпитани — изрече троснатото капитанът. — Искам да знам кой къде е бил снощи и кога се е приbral. Особено се интересувам от човек, влязъл или излязъл между десет часа и полунощ. Искам да разбера дали Хилда Джонсън има навика да пише бележки на познатите си. Сега тръгвам за участъка.

Там нещастният сержант Хъбард, който беше приел на шега обаждането на Хилда, която се кълняла, че Каролин Уелс е била бълсната и от нея е бил откраднат голям кафяв плик, трябаше да изтърпи най-строгото мъррене през живота си.

— Ти си пренебрегнал обаждане, което би могло да бъде важно. Ако се беше отнесъл към Хилда Джонсън с уважението, което тя заслужаваше, и беше изпратил някой да говори с нея, по всяка вероятност тя и досега щеше да е жива или поне щяхме да бъдем по следите на насилиник, който може би вече е и убиец. Тъпак!

Капитан Ший ядосано вдигна пръст към Хъбард.

— Искам да разпиташ всички, чиито имена са били взети на местопроизшествието и да разбереш дали някой е забелязал Каролин Уелс да е държала кафяв плик под мишница, преди да падне на улицата. Ясно?

— Да, сър.

— А сега, надявам се, е излишно да ти напомням, че не трябва специално да споменаваш кафявия плик. Просто питай дали е държала нещо под мишница и какво е било то. Разбра ли?

[1] Длъжностно лице, чието основно задължение е да установява причините за нечия смърт, очевидно настъпила не по естествени причини. — Б.пр. ↑

22

През нощта спа неспокойно и се събужда няколко пъти.

Всеки път включваше телевизора, настроен на местната новинарска програма „Ню Йорк 1“ и всеки път чуваше едно и също: „Каролин Уелс, жената, бълсната от камион на ъгъла на Парк Авеню и Осемдесет и първа улица, продължава да бъде в кома. Положението ѝ е критично“.

Той знаеше, че ако по някакво нещастно стечеие на обстоятелствата Каролин дойде на себе си, тя ще разкаже, че е била бълсната от Оуен Адамс, мъжът, с когото се е запознала през време на едно туристическо пътуване с кораб.

Те не биха могли да проследят Оуен Адамс и да стигнат до него; в това беше абсолютно сигурен. Британският паспорт, както и всички останали, които беше използвал за специалните си пътувания, беше фалшив. Не, истинската опасност се криеше във факта, че макар и без очила, мустаци и перука, той бе разпознат от Каролин Уелс предишния ден. Което означаваше, че ако тя се оправеше, съвсем не беше изключено някой ден двамата да се срещнат случайно в Ню Йорк. А изправеха ли се един срещу друг, без съмнение тя щеше да го познае отново.

Това не трябваше да се допуска. Беше повече от ясно — Каролин Уелс не биваше да идва в съзнание.

В нито една от новинарските емисии не споменаха нищо за Хилда Джонсън, което означаваше, че тялото ѝ все още не е открито. Чак по новините в девет съобщиха, че в апартамент в северната част на Ийст Енд е била намерена убита с нож възрастна жена. Той се напрегна в очакване да чуе следващите думи на водещия.

— Както беше оповестено вчера, убитата Хилда Джонсън се е обадила в полицията с твърдението, че е видяла как някой нарочно бълска жената, премазана от камион на Парк Авеню и Осемдесет и първа вчера следобед.

Той се намръщи, насочи дистанционното и изключи телевизора. Ако в полицията не бяха крайно тъпи, щяха да разследват и възможността Хилда Джонсън да не е жертва на случайно престъпление.

Ако свържеха убийството й с предполагаемото покушение над Каролин Уелс, в медиите щеше да настане суматоха. Можеше дори да се разбере, че Каролин Уелс е жената, която се е обадила в предаването на Сюзън Чандлър и е говорила за някакъв сувенирен пръстен с надпис „Ти ми принадлежиши“.

„Хората щяха да четат за това, да го обсъждат“ — помисли си той. Беше възможно дори онзи гном, дето държеше допното магазинче за евтини сувенири в Гринич Вилидж, да си спомни, че на няколко пъти един господин, чието име той знаеше, беше ходил там да купува от онези тюркоазни пръстени със същия надпис.

Като малък беше чул приказката за онази жена, която си признала, че все причинявала скандали. Казали й, че за наказание трябва да разреже една пухена възглавница във ветровит ден и после да събере всички разпилени перца. Когато тя възроптала, че това, което искали от нея било невъзможно, хората й отвърнали, че не по-малко невъзможно било да се открият и поправят всички злинни, причинени от нейните лъжи.

Навремето тази история му се струваше забавна. Той се сещаше за някоя конкретна жена, която не можеше да понася, и си я представяше как подскача на сам-натам да гони неуловимите перца. Но сега си мислеше за пухената възглавница в друг контекст. Губеха се късчета от сценария, обмислен от него толкова внимателно.

Каролин Уелс.

Хилда Джонсън.

Сюзън Чандлър.

Гномът.

Беше се отървал от Хилда Джонсън. Но останалите продължаваха да бъдат като перца, подети от вятъра.

23

Беше една от онези златисти октомврийски утрини, които понякога следваха особено мразовит ден. Въздухът лъхаше на свежест и всичко сякаш искреще. Доналд Ричардс реши да се наслади на утрото, като измине пеша разстоянието между Сентръл Парк Уест и Осемдесет и осма улица и студиото WOR на Четиридесет и първа и Бродуей.

Сутринта беше приел един пациент — петнайсетгодишният Грег Крейн, който бил заловен, докато влизал в съседски дом. Когато в полицията разпитали Крейн, той си признал, че е ограбил още три къщи в изискания район Уестчестър, Скардайл, където живееше.

„Това е дете, което си има всичко, но краде и съсипва вещите на другите очевидно само заради тръпката“ — разсъждаваше Ричардс, докато вървеше с енергична крачка по тротоара покрай парка. Смръщи се при мисълта, че Крейн започва да пасва на профила на един от онези престъпници, родени без съвест.

„Грешката очевидно не е в родителите“ — помисли си той, докато кимаше разсеяно на един съсед, който си правеше кроса в неговата посока. Поне от онова, което беше видял и проучил за тях, можеше да заключи, че са добри и грижовни родители.

После мислите му се насочиха към Сюзън Чандлър. Тя беше работила като прокурор в съд за малолетни; би било интересно да се чуе мнението ѝ за момче като Крейн. „Всъщност, би било интересно да се разбере какво мисли по куп въпроси“ — реши Ричардс, докато заобикаляше по Кълъмбъс Съркъл.

Пристигна двайсет минути преди началото на предаването и служителката на рецепцията му каза, че доктор Чандлър е на път и че той може да изчака в зеления салон. В коридора се сблъска с продуцента Джед Гини.

Гини го поздрави набързо и вече се готвеше да отмине, когато Ричардс го спря.

— Забравих да ви помоля за запис от вчерашното предаване. Нужен ми е за архива — каза той. — С удоволствие ще си платя, разбира се. Всъщност, бихте ли могли да запишете и днешното предаване?

Гини сви рамене.

— Разбира се. Аз точно сега ще правя запис на вчерашното предаване за един човек, който ни се обади по телефона. Каза, че го искал за майка си. Хайде, елате, ще направим един и за вас.

Ричардс го последва в звукозаписното студио.

— Останах с впечатлението, че този човек се чувства нелепо заради молбата си — продължи Гини, — но по негови твърдения майка му никога не пропуска да слуша Сюзън.

Той вдигна плика, върху който вече беше написал точния адрес на получателя.

— Защо това име ми звуци познато? Мъчех се да си спомня къде съм го чувал.

Доналд Ричардс предпочете да не му отговори, но с усилие успя да скрие изненадата си.

— Можете ли да пуснете двете ленти едновременно?

— Разбира се.

Докато гледаше как ролките се въртят, Доналд Ричардс се върна мислено към единственото посещение, което бе направил при него Джъстин Уелс. Беше обичайният проучвателен сеанс и Уелс повече не се появя.

Ричардс си спомни, че се беше обадил на Уелс, за да го убеди да се подложи на лечение — макар и при някой друг. Категорично му заяви, че има нужда от помощ, голяма нужда от помощ.

След като вече беше направил нужния жест, Ричардс изпита огромно облекчение. Поради много лична причина беше по-добре да избягва контакти с Джъстин Уелс.

24

Когато влетя в студиото в десет без пет, Сюзън видя неодобрението, изписано на лицето продуцента си.

— Зная, Джед — каза тя припряно, — но се случи нещо извънредно. Обади ми се една жена, която изглежда има сериозен проблем. Не можех просто да й затворя.

Тя не добави, че ставаше въпрос за сестра ѝ Дий, която се беше върнала в Калифорния и звучеше сериозно потисната. „Чувствам се толкова самотна тук“ — беше казала тя. „Следващата седмица заминавам на воаяж. Татко ми го поднася като подарък. Не мислиш ли, че идеята е добра? Кой знае? Може дори да срещна някой интересен мъж.“

Накрая Дий беше попитала: „Впрочем, да си се чувала с Алекс Райт?“.

В този момент Сюзън разбра истинската причина за обаждането и приключи разговора по възможно най-бързия начин.

— Ти си тази, която ще си има проблеми, ако не идва навреме, Сюзън — каза Гини делово. — Не обвинявай мен. Аз просто работя тук.

Сюзън забеляза съчувствения поглед, който ѝ отправи Дон Ричардс.

— Можеше да започнеш предаването с доктор Ричардс. Вчера му казах, че е талант.

През първата част на предаването разискваха по какъв начин жените биха могли да се защитават и да избягват потенциално опасни ситуации.

— Вижте — каза Ричардс. — Повечето жени си дават сметка, че ако паркират колата си на тъмен, пуст паркинг, на шест пресечки от дома си, рискуват да си навлекат неприятности. От друга страна същите тези жени могат да бъдат твърде небрежни, когато са си вкъщи. Животът стана такъв, че ако си оставите вратите отключени, независимо от това колко безопасен изглежда кварталът ви,

увеличавате възможността да станете обект на кражба с взлом или дори по-лошо.

— Времената се промениха — продължи той. — Помня как баба никога не заключаваше вратата си. А ако го стореше, оставяше бележка: „Ключът е в сандъчето с цветята“. Тези дни за съжаление, са безвъзвратно отминали.

„Има много приятен маниер“ — помисли си Сюзън, докато слушаше приятелския му тон. — „Не е назидателен.“ По време на следващата реклама му заяви:

— Аз изобщо не се шегувах. Май ще трябва да се поозърна, ако искам да запазя работата си. Вие сте дяволски добър в ефир.

— Установявам, че ми доставя удоволствие — потвърди той. — Предполагам, че това е псевдоактьорът в мен. Макар че трябва да призная — когато свърша обиколката по представянето на тази книга, ще се радвам да се върна към моя ограничен свят.

— Не е чак толкова ограничен, убедена съм. Не пътувате ли много?

— Доста. Давам показания като свидетел-експерт в международен план.

— Десет секунди, Сюзън — предупреди режисьорът от кабинката.

Дойде време за обаждания на слушатели. Първият въпрос беше свързан с предаването от предишния ден.

— Карен появи ли се във вашия офис, доктор Сюзън?

— Не — отвърна тя, — но ако ни слуша сега, моля я непременно да се свърже с мен, дори и само по телефона.

Няколко обаждания бяха отправени към Доналд Ричардс. Един мъж го беше слушал да дава показания в съда и беше впечатлен.

— Докторе, останах възхитен от вашата компетентност в съда.

Ричардс вдигна вежди към Сюзън.

— Аз определено се надявам, че е било така.

Следващото обаждане шокира Сюзън:

— Доктор Ричардс, причината да напишете книгата „Изчезнали жени“ свързана ли е пряко с изчезването на собствената ви съпруга?

— Докторе, можете да не отговаряте — Сюзън погледна Ричардс в очакване на някакъв знак да прекъсне линията.

Вместо това Ричардс поклати глава:

— Жена ми на практика не е изчезнала, поне не в смисъла, който обсъждаме в момента. Тя умря при злополука пред свидетели. Така и не успяхме да открием тялото ѝ, но книгата ми по никакъв начин не е свързана с нейната смърт.

Тонът му беше овладян, но Сюзън забеляза болезненото му изражение. Усети, че той не желае тя да коментира нито въпроса, нито отговора, но незабавно заключи, че независимо от това дали го признава пред себе си или не, положително имаше връзка между смъртта на съпругата му и темата на тази книга.

Сюзън погледна в монитора.

— Следващата слушателка, която ни се обажда, е Тифани от Йонкърс. В ефир сте, Тифани.

— Доктор Сюзън, вашата програма много ми харесва — започна тя. Гласът ѝ беше млад и жизнерадостен.

— Благодаря ви, Тифани — отвърна енергично Сюзън. — С какво можем да ви помогнем?

— Ами, вчера слушах вашето предаване. Нали си спомняте онази жена, Карен, дето разказа как получила от някакъв мъж тюркоазен пръстен, на който от вътрешната страна бил гравиран надпис „Ти ми принадлежиш“?

— Да — отвърна бързо Сюзън. — Знаете ли нещо за този мъж?

Тифани се засмя.

— Доктор Сюзън, ако Карен ни слуша, просто искам да знае — имала е голям късмет, че не се е хванала с този човек. Той трябва да е доста стиснат. Моят приятел ми купи точно такъв пръстен на шега миналата година, когато ходихме в Гринич Вилидж. Изглеждаше добре, но струваше само десет долара.

— Къде във Вилидж сте го купили? — попита Сюзън.

— О, не мога да си спомня точно. Беше някое от ония забутани магазинчета за сувенири, в които се продават пластмасови статуйки на свободата и месингови слончета. Знаете ги.

— Тифани, ако успеете да си спомните къде се намира магазинчето, или ако някой друг от нашите слушатели го знае, моля, обадете ни се — подканите ги Сюзън. — Или ме уведомете за всякакви други места, откъдето може да се купи такъв пръстен — добави тя.

— Дребният човечец, дето държи магазина, ни каза, че правел пръстените сам — добави Тифани. — Вижте, аз скъсах с моя приятел,

така че можете да получите този пръстен. Ще ви го изпратя.

— Реклама — предупреди Джед в слушалките на Сюзън.

— Много ви благодаря, Тифани — изрече бързо Сюзън, — а сега следва кратко съобщение от нашите спонсори.

Щом програмата приключи, Доналд Ричардс стана незабавно.

— Още веднъж благодаря, Сюзън, и ме извинете, но трябва да тръгвам. Чака ме пациент.

После се поколеба.

— С удоволствие бих вечерял с вас някой път — каза той тихо.

— Не е необходимо да ми отговаряте сега. Ще ви звънна в офиса.

Сюзън остана седнала и докато си събираще бележките, мислеше за последния разговор. Беше ли възможно сувенирният пръстен, който Джейн Клозън беше намерила между вещите на Реджайна, да е купен в този град? Ако е така, това означаваше ли, че мъжът, виновен за изчезването ѝ, беше от Ню Йорк?

Все още дълбоко замислена, тя стана и влезе в помещението с режисьорския пулт. Гини слагаше в плик една касета.

— Ричардс излезе бързо — каза той. — Предполагам, че е забравил за записите на предаванията, които ме помоли да му направя.

После сви рамене.

— Тогава ще ги изпратя с тази касета. — Той посочи плика, адресиран до Джъстин Уелс. — Този човек се обади вчера и помоли за запис на предаването от сутринта. Каза, че било за майка му, която го изпуснала.

— Звучи като комплимент — отбеляза Сюзън. — До утре.

В таксито по пътя обратно към офиса си тя отвори вестника. На трета страница на „Поуст“ имаше снимка на Каролин Уелс, специалист по вътрешен дизайн — жената, пострадала вчера при злополуката на Парк Авеню. Сюзън прочете историята с явен интерес. Това беше случаят, за който бе чула по новините тази сутрин — същият, във връзка с който старицата твърдеше, че видяла как един мъж блъснал Каролин Уелс пред камиона.

По-надолу в материала тя прочете: „Съпругът, известният архитект Джъстин Уелс...“. Миг по-късно тя набираше радиостанцията по мобифона си. Хвана Джед Гини, точно преди да тръгне на обяд.

Докато таксито стигна до офиса, Сюзън разбра, че Джед ѝ изпраща по куриер пакета, адресиран до Джъстин Уелс.

Тя мислено прехвърли деня си до момента. Целият ѝ следобед беше запълнен със срещи. Но после щеше да вземе касетата и да я отнесе в болницата „Ленъкс Хил“, където, според бъбривото момиче на рецепцията, Джъстин Уелс бдял неотклонно при леглото на своята съпруга.

„Той може изобщо да не пожелае да говори с мен — помисли си Сюзън, докато плащаше таксито, — но едно е сигурно — каквато и да е причината, поради която е поискал записа, тя по никакъв начин не е в това, че майка му е пропуснала предаването.“

25

Джейн Клозън не знаеше дали ще се чувства достатъчно добре, за да отиде на съвещанието на Благотворителна фондация „Клозън“. Изминалата нощ беше тежка и изпълнена с болка и тя копнееше да прекара деня, почивайки си на спокойствие вкъщи.

Само съзнанието, че времето ѝ изтича, което не ѝ даваше мира, я накара да стане в обичайното време, точно в седем часа, да си вземе вана, да се облече и да изяде леката закуска, която Вира — нейната дългогодишна икономка — ѝ беше приготвила.

Докато си пиеше кафето на малки гълътки, взе „Ню Йорк Таймс“ и прегледа бегло първата страница, но после остави вестника на масата. Просто не беше в състояние да се съсредоточи върху събитията, които очевидно приковаваха вниманието на останалата част от света. Собственият ѝ свят се свиваше до степен, в която скоро просто щеше да престане да съществува. И тя го знаеше.

Отново се замисли за вчерашния следобед. Собственото ѝ разочарование, че „Карен“ не се появи на уговорената среща в кабинета на доктор Сюзън продължаваше да расте. Джейн си даде сметка, че искаше да зададе куп въпроси на тази жена: „Как изглеждаше мъжът, с когото се запознахте на кораба? Имахте ли някакво предчувствие за надвисната опасност?“.

Мисълта ѝ беше хрумнала посред нощ. Реджайна имаше остра интуиция. Очевидно, ако бе срещнала някакъв мъж и се бе почувствала достатъчно привлечена от него, за да промени маршрута на пътуването си, той вероятно е изглеждал почтен.

„Почтен.“ Тази дума я тормозеше, защото повдигаше някои въпроси по отношение на Дъглас.

Дъглас Лейтън, член на фамилията Лейтън, носеше почтено име, което гарантираше неговия произход. Той говореше с привързаност за своите братовчеди от Филаделфия — децата на вече покойните ѝ връстници. На младини Джейн Клозън общуваше с Лейтънови от Филаделфия, но после с годините загуби връзка с тях. Въпреки това

все още си ги спомняше много добре, а няколко пъти напоследък, когато ги споменаваше пред нея, Дъг им объркваше имената. И неминуемо в съзнанието ѝ възникваше въпросът: Доколко му бяха близки, всъщност?

Образованието на Дъг беше безупречно. Нямаше никакво съмнение, че е много интелигентен. Хюбърт Марч, който подготвяше Дъг за свой наследник, предложи да го изберат в съвета на попечителите на фондацията.

„Тогава какво ме притеснява?“ — запита се Джейн Клозън, докато кимаше с благодарност на Вира, която ѝ допълни чашата с кафе.

„Вероятно случилото се от вчера“ — отговори си мислено тя. Фактът, че Дъглас Лейтън се оказа твърде зает с някой друг, за да я изчака в кабинета на доктор Чандлър.

„Когато се обади предишната вечер, аз му дадох да разбере, че съм засегната“ — помисли си Джейн Клозън. Знаеше, че с това трябваше да се приключи, но не стана така.

Тя се замисли какво се криеше под повърхността. Дъглас Лейтън не може да не си е давал сметка, че рискува много, като напуска кабинета на доктор Чандлър с подобно фалшиво извинение. А че беше фалшиво, нямаше никакво съмнение. Джейн Клозън беше сигурна, че той изльга за своята така наречена среща. Но защо?

Тази сутрин на заседанието на попечителите щяха да разискват няколко крупни суми, които предстоеше да бъдат отпуснати.

„Много е трудно да приемеш препоръките на някого, в когото почваш да се съмняваш — помисли си Джейн Клозън. — Ако Реджайна беше тук, щяхме да ги обсъдим заедно. «Две глави мислят по-добре от една, мамо. Ние с теб го доказваме, нали?» — обичаше да казва Реджайна. Двете се справяхме чудесно с разрешаването на сложни проблеми.“

Сюзън Чандлър. Помисли си колко много ѝ допадна младата психоложка. „Тя е умна и мила — каза си Джейн Клозън, спомняйки си съчувствието в очите на Сюзън. — Разбра колко бях разочарована и усети, че изпитвам болка. Тази чаша чай с нея наистина ми подейства успокояващо. Никога не съм виждала особена полза в това да се тича по терапевти, но тя веднага успя да ме убеди в своята добронамереност.“

Джейн Клозън стана. Беше време да тръгва за съвещанието. Искаше спокойно да проучи всички молби за парични помощи.

„Днес следобед ще се обадя на доктор Чандлър и ще си уредя среща с нея“ — реши тя. Усмихна се неволно, когато си каза мислено: „Зная, че Реджайна би одобрила“.

26

Отново трябва да поема в открито море...

Ритъмът на думите барабанеше в главата му. Виждаше се: там, на кея, как показва документ за самоличност на вежлив член на екипажа и чува поздрава му: „Добре дошли на борда, сър!“ — после как се качва по металния трап и как бива отведен до собствената си каюта.

Винаги си избираще една от най-хубавите кабини от първа класа със самостоятелна веранда. Апартамент най-горе не му вършеше работа — твърде много се забелязваше. Неговата цел беше да създаде впечатление за безупречен вкус, за състоятелност и за онзи тип резервираност, типична за поколения наред знатно потекло.

Естествено, не беше трудно да я постигне. Беше установил, че след като отклони тактично първоначалните опити за общуване, спътниците на борда започваха да се отнасят с уважение към желанието му за уединение, дори му се възхищаваха, че е толкова затворен и насочваха любопитството си към по-интересни обекти.

След като наложеше това свое присъствие, вече беше свободен да дебне и избере жертвата си.

Първият воаяж от този тип беше преди четири години. Сега мисията му беше към края си. Оставаше му само още едно пътуване. Беше време да намери своята спътница. Имаше достатъчно подходящи кораби, които отиваха към мястото, отредено за смъртта на последната самотна дама. Вече беше решил каква самоличност ще приеме — инвеститор, роден и отрасъл в Белгия, син на майка американка и баща английски дипломат. Беше се сдобил с нова сиво-черна перука, част от такова съвършено преобразяване, че визуалният ефект бе поразителен — чертите на лицето му ставаха съвсем различни.

Нямаше търпение да се превъплъти в новата си роля — да намери подходящата, да слее съдбата ѝ с тази на Реджайна, чието тяло, с помощта на тежки камъни, почиваше под оживения залив Каулун; да прибави нейната история към тази на Вероника, чиито кости гниеха в Долината на Кралете; на Констанс, която бе заместила Каролин в

Алжир; на Моника в Лондон; да съедини в едно съдбите на всички тези посестрими в смъртта.

Отново трябва да поема в открито море...

Само че преди това трябваше да довърши нещо тук. Тази сутрин, слушайки за пореден път предаването на доктор Сюзън, той взе решение, че едно от перцата, понесени от вятъра, трябва незабавно да бъде унищожено.

27

Бяха минали петдесет години, откакто Абдул Парки — стеснителен, слабичък юноша от Делхи, пристигна в Америка. Беше започнал незабавно работа при своя чичо. Задължението му беше да мете подовете и да лъска до блясък месинговите фигурки върху претрупаните рафтове в неговото магазинче за сувенири, което се намираше на Маңдугъл Стрийт в Гринич Вилидж.

Сега собственикът беше самият Абдул, но всичко останало си стоеше почти непроменено. Магазинчето сякаш беше замръзнало във времето. Дори табелата „Сувенири Хаим“ беше точно копие на онази, която преди толкова години бе окачил чично му.

Абдул си беше все така слаб и макар че по необходимост беше превъзмогнал срамежливостта си, беше затворен по природа, а тази негова черта го държеше на разстояние от клиентите.

Разговаряше единствено с онези, които оценяваха майсторството и усилията, вложени в малката колекция от евтини пръстени и гривни, които правеше собственоръчно. И макар че лично той, естествено, никога не би попитал за причината, Абдул често се чудеше на онзи мъж, който вече няколко пъти идваше да купува тюркоазен пръстен с надпис „Ти ми принадлежиш“.

За самия Абдул, който беше живял четиридесет и пет години със своята съпруга, която почина преди няколко години, беше забавно да си мисли, че този клиент редовно сменя приятелките си. Последният път, когато дойде, кредитната му карта изпадна от портфейла му. Абдул я вдигна и я погледна, след което му я върна с извинения за нахалството. Виждайки изражението на недоволство, изписано върху лицето на клиента, Абдул се извини отново, като този път го нарече по име. Мигновено разбра, че е допуснал втора, още по-сериозна грешка.

Той не желае аз да знам кой е и сега няма да дойде повече — беше незабавната и изпълнена със съжаление мисъл на Абдул. И тъй като беше минала цяла година, без клиентът да се появи отново, той подозираше, че е станало точно така.

Както и чичо му преди това, Абдул затваряше магазинчето всеки ден точно в един часа и отиваше да обядва. Този вторник след обяд той държеше табелката „Затворено. Ще се върна в два“ и точно се кашеше да я окачи на вратата, когато неговият тайнствен клиент внезапно се появи, влезе вътре и го поздрави сърдечно.

Абдул отвърна с необичайна за него усмивка.

— Много време мина, господине. Радвам се да ви видя отново.

— И аз се радвам да те видя, Абдул. Мислех, че вече си ме забравил.

— О, не, господине.

Абдул не използва името на клиента, като внимаваше да не му напомни за грешката, която беше допуснал последния път.

— Обзалагам се, че не си спомняш как се казвам — каза клиентът със сърден тон.

„Вероятно съм сгрешил — помисли си Абдул. — Значи все пак не ми е ядосан.“

— Разбира се, че го помня, господине — отвърна той и с усмивка доказа, че наистина е така.

— Браво! — похвали го неговият клиент развеселен. — Абдул, знаеш ли какво? Искам още един пръстен. Помниш от кои. Надявам се, че не си ги свършил.

— Мисля, че имам още три, господине.

— Може би ще купя и трите. Ето сега те задържам и заради мен закъсняваш за обяд. Защо не заключим вратата и не сложим табелката, преди да е влязъл друг клиент? Иначе изобщо няма да излезеш оттук, а аз знам, че ти си човек с навици.

Абдул се усмихна отново, поласкан от загрижеността на този изключително приветлив стар клиент. С готовност му подаде табелката и проследи с поглед как заключи вратата. Чак тогава забеляза, че въпреки топлия слънчев ден неговият клиент беше с ръкавици.

Пръстените бяха в покрития със стъкло щанд близо до касовия апарат. Абдул отиде до тезяха и премести малък поднос.

— Тук има два, господине. Третият е отзад, на работната ми маса. Ще отида да го донеса.

С бързи стъпки той прекоси отделената със завеса част, която водеше към малък склад. Единият от ъглите Абдул беше приспособил

за офис и работилничка. Третият тюркоазен пръстен беше прибран в кутия. Беше приключил с гравирането на надписа едва предишния ден.

„Три момичета наведнъж — помисли си той с усмивка. — Този приятел добре се справя.“

Абдул се обърна с пръстена в ръка и ахна от изненада. Клиентът му го беше последвал в задната стаичка.

— Намери ли пръстена?

— Ето го, господине. — Абдул му го подаде, внезапно обзет от необяснимо напрежение и тревога.

В следващия миг забеляза проблесналия изневиделица нож и разбра каква беше причината.

„Прав бях да се страхувам“ — помисли си той, когато почувства пронизваща болка и после потъна в мрака.

28

В три без десет, точно когато пациентката от два часа си тръгваше, телефонът иззвъня. Беше Джейн Клозън. Незабавно усети напрежението, стаено зад тихия вежлив глас и молбата за среща.

— Имам предвид професионална визита — уточни госпожа Клозън. — Необходимо ми е да споделя с вас някои свои проблеми и мисля, че бих изпитала облекчение, ако ги обсъдим заедно.

Преди Сюзън да успее да отговори Джейн Клозън продължи:

— Опасявам се, че е наложително да ви видя колкото се може по-скоро. Още днес, ако ви е възможно.

Сюзън нямаше нужда да поглежда графика си, за да ѝ отговори. Имаше пациенти с предварително определен час за три и четири. След това възнамеряваше незабавно да отиде в болницата „Ленъкс Хил“. Очевидно това трябваше да почака.

— Ще се освободя в пет часа, госпожо Клозън.

Веднага щом затвори Сюзън набра номера на болницата „Ленъкс Хил“. Щом се свърза с централата, тя обясни, че трябва да предаде нещо на съпруга на една пациентка в интензивното.

— Ще ви свържа с чакалнята на интензивното отделение.

Обади се някаква жена. Сюзън попита дали Джъстин Уелс е там.

— Кой се обажда?

Сюзън разбра колебанието в гласа на жената в другия край на линията. Вероятно от медиите ги преследваха непрекъснато.

— Доктор Сюзън Чандлър — отвърна тя. — Господин Уелс е помолил за запис на предаването ни от вчера и аз исках да му го донеса лично, ако остане в болницата до шест и половина.

От приглушения звук в ухото си Сюзън разбра, че жената е затисната слушалката с ръка. Въпреки това успя даолови въпроса:

— Джъстин, искал ли си запис от вчерашното предаване на доктор Сюзън Чандлър?

Чу отговора съвсем отчетливо:

— Това е абсурдно, Памела. Някой си прави безвкусни шаги.

— Доктор Чандлър, опасявам се, че е станала грешка.

Преди да я прекъснат, Сюзън изрече бързо:

— Извинявам се. Това бе съобщението, което получих от моя режисьор. Извинявам се, че обезпокоих господин Уелс в такъв момент. Мога ли да попитам как е госпожа Уелс?

Последва кратка пауза.

— Молим се за нея, доктор Чандлър.

Връзката беше прекъсната и миг по-късно компютърен глас заяви:

— Ако желаете да се свържете, затворете и наберете отново.

Сюзън остана седнала още дълго, вперила поглед в телефона. Нима молбата за запис е била просто глупава шега, и ако е така, с каква цел? Или пък Джъстин Уелс все пак се беше обадил, но по някаква причина не искаше жената, която нарече Памела, да узнае това и сега му се налагаше да отрече? И отново, ако наистина е така, защо?

Сюзън си даде сметка, че имаше куп въпроси, които трябваше да почакат. Джанет вече й съобщаваше, че пациентката от три часа е пристигнала.

29

Дъг Лейтън стоеше пред открехнатата врата на малкия офис, който Джейн Клозън беше запазила за себе си в апартамента на фондация „Клозън“ в Крайслер Билдинг. Дори нямаше нужда да се напряга, за да чуе разговора й по телефона с доктор Сюзън Чандлър.

Докато слушаше, започна да се поти. Нямаше никакво съмнение, че проблемът, който тя искаше да обсъди с Чандлър, беше свързан с него. Дъг Лейтън си даваше сметка, че тази сутрин допусна грешка. Госпожа Клозън беше пристигнала рано и той ѝ беше донесъл кафе с намерението да уталожи евентуалното раздразнение, което тя би могла да изпитва. Двамата често пиеха заедно кафе преди заседания, като използваха това време да обсъдят заедно някои молби за помощ.

Когато пристигна тази сутрин, тя беше разгърнала пред себе си дневния ред на заседанието и само вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха студени и строги.

— Не желая кафе — заяви му тя. — Ти отивай. Ще се видим в заседателната зала.

Нямаше дори дежурното „Благодаря, Дъг“.

Очевидно една от папките специално бе привлякла вниманието ѝ, защото тя я донесе на заседанието и зададе куп въпроси по същество. Папката съдържаше информация относно парите, отпущани в помощ на сираците в Гватемала.

„Държах всичко под контрол — помисли си Дъг гневно — и после изведнъж се издъни.“ С надеждата да отклони евентуална дискусия, като пълен идиот, той заяви:

— Това сиропиталище беше особено важно за Реджайна, госпожо Клозън. Тя ми го каза веднъж.

Дъг потръпна, спомняйки си ледения поглед, който му отправи Джейн Клозън. Опита се да замаже положението, като добави припряно:

— Имам предвид, че вие сама цитирахте думите ѝ на едно от първите ни заседания, госпожо Клозън.

Както обикновено, Хюбърт Марч, председателят, беше полуzasпал, но Дъг видя израженията на другите попечители, които се втренчиха в него изпитателно, а Джейн Клозън заяви с леден тон:

— Не, никога не съм казвала подобно нещо.

А сега си уреждаше среща с доктор Чандлър. Щом чу лекото щракване от оставянето на слушалката върху вилката, Дъг Лейтън почука внимателно на вратата и изчака госпожа Клозън да отговори. Дълго време тя изобщо не реагира. Той вече се канеше да почука отново, когато долови слабо стенание и се втурна вътре.

Джейн Клозън седеше облегната на стола, а лицето ѝ беше сгърчено от болка. Вдигна поглед към него, поклати глава и посочи встрани. Той знаеше какво означава това. Напусни и затвори вратата зад себе си.

Подчини се безмълвно. Без съмнение, състоянието ѝ се влошаваше. Тя умираше.

Дъг отиде незабавно на рецепцията.

— Госпожа Клозън има пристъп на главоболие — каза той на жената. — Мисля, че трябва да задържите обажданията известно време, за да може да се съзвземе.

Върна се в офиса си и седна на бюрото си. Усети, че дланите му са влажни. Извади носна кърпа от джоба си, избърса ги, после стана и отиде до тоалетната. Там наплиска лицето си със студена вода, среса косите си, оправи вратовръзката си и се погледна в огледалото. Винаги изпитваше благодарност, че външният му вид — тъмноруси коси, стоманеносиви очи и аристократичен нос — бяха продукт на генетичния код на фамилията Лейтън. И досега си личеше, че майка му е била хубава жена, но се смръщи само при спомена за родителите ѝ, с техните месести безлични черти.

Беше сигурен, че в сакото и панталоните на Пол Стюарт и връзка в червеникавокафяво и синьо има вид точно на доверения съветник, който ще движки делата на починалата Джейн Клозън така, както тя би желала. Нямаше никакво съмнение, че след нейната смърт Хюбърт Марч ще му предостави ръководството на фондацията.

Дотук всичко вървеше отлично. Нямаше да позволи на Джейн Клозън в последните си дни да осути плана му.

30

В Йонкърс двайсет и пет годишната Тифани Смит все още не можеше да повярва, че е успяла да се свърже със самата доктор Сюзън Чандлър и бе разговаряла с нея на живо, в ефир. Сервитьорка вечерна смяна в кварталния италиански ресторант „Пещерата“, тя беше известна с това, че никога не забравяше лице на клиент или поръчката му от предишния път. Имената обаче нямаха никакво значение, така че тя никога не си правеше труда да ги помни. Беше по-лесно да нарича всички „кукличка“ или „скъпичка“.

Откакто съквартирантката ѝ се омъжи, Тифани живееше сама в малък апартамент на втория етаж на една двуфамилна къща. Тифани Смит имаше навика да спи поне до десет всяка сутрин и после да слуша предаването на доктор Сюзън в леглото, докато се наслаждава на първата си чашка кафе.

Както самата тя казваше: „Когато вече не ходиш със стария си приятел, но още не си намерила някой нов, успокоително е да знаеш, че страшно много жени си имат проблеми с половинките си“. Почти болезнено слаба, с турирани руси коси и тесни проницателни очи, Тифани имаше насмешлив поглед към живота, който допадаше на някои, а за други беше отблъскващ.

Вчера, когато чу жената, която нарече себе си „Карен“ да говори с доктор Сюзън за тюркоазния пръстен, който някакъв мъж ѝ дал през време на туристическо пътуване по море, тя веднага си помисли за Мат Бауър, който ѝ подари подобен пръстен. След като скъсаха, Тифани се опита да си даде вид, че текстът, гравиран от вътрешната страна, е глупав и твърде сантиментален, но всъщност не мислеше така.

Телефонното обажддане до доктор Сюзън тази сутрин бе в резултат на внезапен порив и почти веднага след това тя съжали за думите си. От думите ѝ можеше да се подразбере, че Мат е стиснат, само защото пръстенът струваше десет долара. Всъщност беше хубав и Тифани мислено си призна, че се беше държала по този начин, само защото Мат я беше изоставил.

С напредването на деня Тифани все повече си мислеше за онзи следобед преди година, който прекара с Мат в Гринич Вилидж. В четири часа, когато се приготвяше за работа, като си тупираше косата и си слагаше грим, тя осъзна, че няма да си спомни името на магазинчето.

— Хайде да видим — каза тя гласно. — Първо отидохме във Вилидж за обяд в някакъв суши бар, после ходихме да гледаме онзи тъп филм, който според Мат бил страхотен и който аз се престорих, че харесах. Нито дума английски, само брътвежи. После се разхождахме, минахме покрай това магазинче за сувенири и аз казах: „Хайде да влезем“. После Мат ми купи подарък. „Тогава той все още се държеше така, като че ли ме харесваше — помисли си Тифани. — Опитвахме се да изберем между една месингова маймунка и миниатюрен Тадж Махал, а собственикът ни отдели колкото време ни беше нужно. Той беше зад стъкления щанд, където седеше и касовият апарат, когато влезе онзи изискан господин.“

Тя го забеляза веднага, защото току-що се бе извърнала от Мат, който беше изbral нещо друго и точно четеше етикетчето с обясненията защо е толкова специално. Човекът изглежда не ги забеляза, защото двамата стояха зад един транспарант с нарисувани върху него камили и пирамиди. Тя не можа да чуе какво каза мъжът, но собственикът извади нещо от стъклена витрина до касовия апарат.

„Клиентът си беше картичка“ — спомни си Тифани привлекателния мъж, който видя в магазина през този ден. Предположи, че той се движи сред хора, за които можеше само да чете по светските хроники във вестниците. „Не като типовете, дето се тъпчат в «Пещерата»“ — помисли си тя. Спомни си изненадата, изписана на лицето на мъжа, когато се обърна и я видя да стои там. А след като си тръгна, собственикът на магазина каза: „Този господин вече е купил няколко такива пръстена за своите приятелки. Може би ще искате да видите един“.

„Беше хубав“ — помисли си Тифани. Освен това знаеше, че Мат вижда по сумата, отметната на касовия апарат, че струва само десет долара, така че без да се притеснява можеше да му каже, че би искала да го получи.

„После собственикът ни показва гравирания надпис — спомни си Тифани. — Мат целият се изчерви и каза, че бил хубав, а аз си

помислих, че може би този път съм срещунала момче, с което ще имам по-дълга връзка.“

Тифани подсили веждите си с молив и се пресегна за аркансила. „Но после ние двамата скъсахме“ — поклати тя тъжно глава. Тифани отправи пълен с копнеж поглед към тюркоазния пръстен, който пазеше в малка кутийка от слонова кост, която дядо й купил за баба й през време на сватбеното им пътешествие до Ниагарския водопад. Тя го извади, вдигна го и го погледна с възхищение. „Няма да го изпратя на доктор Сюзън — реши тя. — Кой знае? Може Мат някой ден да ми се обади. Може пък още да си няма постоянна приятелка.“

„Но аз обещах на доктор Сюзън, че ще й го изпратя — спомни си тя. — Какво да правя? Онова, от което изглежда тя се интересува, е къде се намира магазинчето. Тъй че вместо да й изпращам пръстена, може би просто трябва да се помъча да си спомня, за да й помогна. Май че от другата страна на улицата имаше някакъв порно магазин. Освен това съм сигурна, че беше само на две-три пресечки от спирката на метрото. Тя е достатъчно умна. С тази информация би трябало да го намери.“

Успокоена, че е взела правилното решение, Тифани си сложи сините висящи обици. После седна и написа бележка на доктор Сюзън Чандлър, посочи къде, според нея, горе-долу се намира магазина и й обясни, защо възнамерява да задържи пръстена. Накрая подписа с: „Ваша искрена почитателка, Тифани“.

Вече закъсняваше, както обикновено, и не й остана време да пусне писмото в кутията.

По-късно се сети за този пропуск, докато стоварваше четири порции претоплена лазания пред досадните клиенти в „Пещерата“.

„Дано си попарят устите“ — помисли си тя.

Докато си мислеше за клиентите, й хрумна една идея. На следващия ден, вместо да пише на доктор Сюзън, можеше просто да й се обади. Веднъж озове ли се в ефир, можеше да обясни, че иска да се извини за репликата си от предишния ден, че пръстенът бил евтин боклук. Казала го, само защото Мат й липсвал ужасно. Той бил толкова добро момче, би ли могла доктор Сюзън да й предложи начин как двамата да се съберат отново? Миналата година не беше отговорил на обажданията й, но тя беше сигурна, че той все още не излиза с друга.

Тифани проследи с удоволствие как един от клиентите ѝ лапна хапка от лазанята си и после грабна чашата с вода.

„По този начин може да получва някой безплатен съвет от доктор Чандлър — помисли си тя. — Не е изключено майката на Мат или някоя тяхна приятелка да слуша и като му чуе името, да му каже. Може пък той да се почувства поласкан и да ми се обади.“

„Какво лошо има в това?“ — запита се Тифани, докато се обръща към една маса с ново настанили се клиенти — хора, чиито имена не знаеше, но разпознаваше безпогрешно, защото винаги ѝ оставяха мизерен бакшиш.

31

Алекс Райт живееше на Източна седемдесет и осма улица, в една четириетажна къща от кафяв камък, която бе негов дом още от детството му. Все още беше обзаведена както майка му я беше оставила — с тъмни тежки викториански маси, бюфети и библиотеки; канапета и столове, тапицирани в пищен брокат; старовремски персийски килими и елегантни предмети на изкуството. Гостите не скриваха възхищението си от традиционната красота на това имение от началото на века.

Дори четвъртият етаж, по-голямата част от който бе планиран като площ за игра за Алекс, бе оставен непроменен. Някои от мебелите, направени по поръчка при прочут майстор, бяха толкова оригинални, че им беше посветен цял материал в „Архитектурен Дайджест“.

Алекс казваше, че не е обновил обзавеждането в къщата по единствена причина — в даден момент щял да се ожени и когато това станело, възнамерявал да остави всички промени на своята съпруга. Веднъж, когато пак беше повторил мотивите си, негов приятел го беше подразнил: „А я си представи, че тя си пада по ултрамодерен дизайн?“. Алекс бе отговорил с усмивка: „Изключено. Подобна жена просто никога не би се домогнала до положението на годеница“.

Той живееше сравнително просто и никога не се беше чувствал удобно с прислуга в къщата. Може би защото както баща му, така и майка му бяха известни като работодатели, на които трудно може да се угоди. Постоянното текучество на обслужващия персонал, както и приглушените коментари, които беше дочувал за своите родители, го бяха потискали като дете. Сега беше наел само Джим като личен шофьор, и Маргарет, безкрайно изпълнителна и безупречно дискретна икономка. Тя пристигаше в къщата на Седемдесет и осма улица точно в осем и половина всяка сутрин, за да приготви закуска на Алекс и оставаше да сготви вечеря в случаите, когато той възнамеряваше да си стои у дома, което не се случваше повече от два пъти седмично.

Ерген, привлекателен и с неустоимия чар на богатството на фамилията Райт зад себе си, Алекс винаги се намираше в дълбока обсада като водеща фигура в списъка на първокласните кандидати. Въпреки това съществуващо относително незабележимо, защото макар че се забавляваше на вечерни увеселения, той ненавиждаше личната популярност и винаги избягваше пищните светски събития, които някои хора намираха за възхитителни.

Във вторник прекара по-голямата част от деня на бюрото си в седалището на фондацията, после в късния следобед поигра скуюш с приятели в клуба. Не беше сигурен в плановете си за вечерта и затова бе дал инструкции на Маргарет да приготви така наречената от него „непредвидена вечеря“.

Тъй че когато се прибра вкъщи в шест и половина, пъrvата му работа беше да провери хладилника. Купата с пилешка супа беше готова за микровълновата печка, а за сандвичите бяха подгответи салата и резенчета пиле.

Алекс кимна одобрително и отиде до масичката с питиетата в библиотеката, избра бутилка бордо и си наля една чаша. Точно отпи и телефонът иззвъня.

Телефонният секретар беше включен и той реши да го остави на запис. Повдигна вежди, когато Дий Чандлър Хариман съобщи за себе си. Гласът ѝ, нисък и приятен, звучеше несигурно.

— Алекс, надявам се, че нямате нищо против. Попитах татко за телефонния ви номер. Просто исках да ви благодаря за милото отношение на коктейла на татко и Бинки онзи ден. Напоследък се чувствам доста потисната и въпреки че не го знаете, вие наистина ми помогнахте с галантното си отношение. Възнамерявам да убия тъгата с едно пътешествие по море следващата седмица. Както и да е, благодаря ви. Просто исках да го знаете. О, между другото, за всеки случай, телефонният ми номер е 310-555-6347.

„Вероятно не знае, че съм поканил сестра ѝ на вечеря — помисли си Алекс. — Дий е страхотна, но Сюзън е много по-интересна.“

Той отпи нова гълтка вино и притвори очи.

Да, Сюзън Чандлър наистина беше невероятно привлекателна. Всъщност, тя не напускаше мислите му през целия ден.

32

Джейн Клозън се обади на Сюзън малко преди четири часа, за да й каже, че не може да отиде на уговорената среща.

— Опасявам се, че трябва да почивам — извини се тя.

— Не звучите особено добре, госпожо Клозън — каза Сюзън. — Не е ли по-добре да повикате лекар?

— Един час сън върши чудеса. Много съжалявам, че ще пропусна възможността да говоря с вас днес.

Сюзън й каза, че ако желае да дойде по-късно, няма никакъв проблем.

— Ще остана тук още известно време. Имам да отхвърлям много работа по документацията — увери я тя.

И така, Сюзън все още работеше в кабинета си в шест часа вечерта, когато Джейн Клозън пристигна, за да се срещнат. Пепелявият тен на посетителката засили убеждението на Сюзън, че тази жена е сериозно болна.

„Най-доброто, което може да й се случи, е да разбере истината за изчезването на дъщеря си“ — помисли си Сюзън.

— Доктор Чандлър — започна госпожа Клозън с леко колебание в гласа.

— Моля ви, наричайте ме Сюзън. Доктор Чандлър звуци толкова официално — каза Сюзън с усмивка.

Джейн Клозън кимна.

— Трудно е да се нарушат старите навици. Цял живот майка ми наричаше нашата съседка, която беше и най-близката й приятелка, госпожа Крабтрий. Твърде много от тази резервираност съм прихванала от нея, предполагам. Може би същото се отнася и за Реджайна. Тя беше много затворена. — За момент сведе поглед и после погледна Сюзън право в очите. — Вие се запознахте с моя адвокат вчера. Дъглас Лейтън. Какво мислите за него?

Въпросът изненада Сюзън.

— Изглеждаше ми напрегнат — каза на глас, решавайки да бъде пряма.

— И вие бяхте изненадана, че той не ме изчака?

— Естествено.

— А защо това ви изненада толкова?

Сюзън нямаше защо да обмисля отговора си.

— Защото ви предстоеше да се срещнете с жена, която би могла да хвърли светлина върху изчезването на дъщеря ви... Може би дори жена, която би могла да опише мъжа, виновен за нейното изчезване. Потенциално това беше изключително важен момент за вас. Очаквах той да остане с вас за подкрепа.

Джейн Клозън кимна.

— Точно така. Сюзън, освен това Дъглас Лейтън през цялото време твърдеше, че не познава дъщеря ми. А от нещо, което каза тази сутрин, започвам да мисля, че двамата са се познавали.

— Защо би изльгал? — попита Сюзън.

— Не зная. Днес направих малка проверка. Лейтънови от Филаделфия наистина са негови втори братовчеди, но те казват, че едва си го спомнят. От друга страна, той ми разправяше надълго и нашироко колко са близки. Излиза, че неговият баща, Амброуз Лейтън, е бил пълен неудачник, който за няколко години е пропилял наследството си и после е изчезнал.

Джейн Клозън говореше бавно, а усилието да се съсредоточи бе изписано на лицето ѝ. Думите ѝ бяха премерени.

— Заслуга на Дъглас е, че получи стипендия първо за университета Станфорд и после за Колумбийския юридически университет. Очевидно той е много интелигентен. Първата му работа във фирмата на Кейн и Рос включваше много пътувания, а той има дарба за езици, което е една от причините да напредне толкова бързо в йерархията, когато постъпи във фирмата на Хюбърт Марч. Сега е член на Управителния съвет на нашата фондация.

„Опитва се да бъде справедлива — помисли си Сюзън, — но тя не е просто разтревожена... Според мен направо се страхува.“

— Въпросът е, Сюзън, че Дъглас определено създаде у мен впечатлението, че е много близък със своите братовчеди. Като се върна назад, си давам сметка, че ми го каза, след като му споменах, че вече не поддържам връзка с тях. Днес осъзнах, че докато говорех с вас, той е

подслушвал. Вратата беше откърхната и аз го видях отразен в стъклото на шкафа. Бях ужасена. Защо му е да го прави? Какви причини има да ме дебне така?

— Вие попитахте ли го?

— Не. Получих лек пристъп и не бях в състояние да разговарям с него. Не искам да изострям бдителността му. Възнамерявам да одитирам една конкретна сума парични помощи. Разглеждахме я днес на заседанието. Отпусната е за един приют за сираци в Гватемала. Дъг е определен да отиде там другата седмица и да представи доклад на следващото заседание на попечителите. Аз зададох въпрос за сумите, които отпускаме, и Дъглас изтърси, че Реджайна споделила с него, че това бил един от любимите й обекти на благотворителност. Каза го така, сякаш двамата са обсъждали този въпрос съвсем обстойно.

— И в същото време продължава да отрича, че я познава.

— Да, Сюзън, имах нужда да споделя това с вас, защото внезапно си дадох сметка за една от причините, поради които Дъглас Лейтън така бързо напусна кабинета ви вчера.

Сюзън разбираше какво се канеше да й каже Джейн Кловън — че Дъглас Лейтън се е страхувал да се изправи лице в лице срещу „Карен“.

Няколко минути по-късно Джейн Кловън си тръгна.

— Мисля, че моят лекар ще настоява утре сутринта да постъпя в болницата за по-нататъшно лечение — каза тя на раздяла. — Но първо исках да разговарям с вас. Зная, че преди известно време сте били помощник-окръжен прокурор. Честно казано, не съм сигурна дали споделих с вас подозренията си, за да разбера какво е мнението на психолога, или да запитам един доскорошен служител на закона как да изискам проучване.

33

Доктор Доналд Ричардс си тръгна от студиото веднага след края на предаването и със закъснение си спомни, че Рина щеше да му приготви обяд.

Намери телефонен автомат и се обади вкъщи.

— Забравих да ти кажа, трябва да свърша една работа — извини се той на Рина.

— Докторе, защо винаги се обаждате, когато съм ви приготвила нещо топло?

— И Кати все това ме питаше... Не можеш ли да го оставиш само леко да се подгрява или нещо такова? Ще се върна след около час.

Той се усмихна на себе си. После, осъзнавайки защо чувства очите си така напрегнати, свали очилата си за четене и ги пусна в джоба си.

Когато пристигна в кабинета си час и половина по-късно, Рина го чакаше с готовия обяд.

— Ще оставя подноса на бюрото ви, докторе — каза тя.

Срещата му в два часа бе с трийсетгодишна бизнес дама, страдаща от остра форма на анорексия^[1]. Това беше четвъртото ѝ посещение. Ричардс слушаше и си водеше бележки.

Пациентката най-накрая започна да се разкрива пред него и да му разказва за болезнените си изживявания, когато започнала да напълнява и никога не можела да издържи една диета.

— Обичах да похапвам, но после се поглеждах в огледалото и виждах какво си причинявам. Започнах да мразя тялото си, а после и храната, защото тя беше виновна за онова, което ставаше с мен.

— Все още ли мразите храната?

— Ненавиждам я, но понякога си мисля колко хубаво би било да ѝ се наслаждавам. Сега се срещам с един човек, който означава много

за мен, и зная, че ще го загубя, ако не се променя. Той ми каза, че му е омръзно да ме гледа как подбутвам храната в чинията.

„Мотивация — помисли си Дон. — Това е първата главна стъпка към всяка промяна.“ В съзнанието му се мярна лицето на Сюзън Чандлър.

В три без десет, след като беше изпратил пациентката си, той се обади на Сюзън Чандлър с мисълта, че разчетът на времето ѝ е също като неговия — отделяше на пациента петдесет минути и после разполагаше с десетминутна почивка преди следващия.

Секретарката ѝ го уведоми, че Сюзън в момента говори.

— Ще почакам — отвърна той.

— Опасявам се, че я очаква още един разговор.

— Ще рискувам.

В три без четири минути той вече се канеше да се откаже; собственият му пациент от три часа беше пристигнал и чакаше в приемната. И тогава чу гласа на Сюзън, малко задъхан и напрегнат.

— Доктор Ричардс? — каза тя.

— Това, че сте в кабинета си, не означава, че не можете да ме наричате Дон.

Сюзън се засмя.

— Съжалявам. Радвам се, че се обадихте. Тук е малко напрегнато, а аз исках да ви благодаря, че бяхте страхотен гост.

— А аз пък исках да ви благодаря за възможността за изява. Моят издател беше страшно доволен, че съм говорил за книгата във вашето предаване в два поредни дни. — Той погледна часовника си. — Сега ме очаква пациент, а вероятно и вас. По-добре е да прекъсваме. Можете ли да вечеряте с мен довечера?

— Не тази вечер. Трябва да работя до късно.

— Тогава утре вечер?

— Да, би било чудесно.

— Да речем към седем. Ще ви се обадя в кабинета утре, когато избера място.

„Наистина планирана среща“ — помисли си той. Сега беше твърде късно.

— Ще бъда тук целия следобед — отвърна Сюзън.

Ричардс си записа часа, измърмори едно припряно „дочуване“ и затвори. Знаеше, че трябва да побърза, за да приеме пациента си, но

въпреки това се забави още минута, мислейки за утрешната вечер и за това докъде да се разкрие пред Сюзън Чандлър.

[1] Психично заболяване най-вече сред млади жени, характеризиращо се с липса на апетит, отвращение към храна и болезнен стремеж да намалят теглото си. Заболялата може сама да причини смъртта си чрез глад. — Бел.ред. ↑

34

Дий Чандлър Хариман избра това време да се обади на Алекс Райт с надеждата да го хване у дома. Тя позвъни от офиса на модната агенция в Бевърли Хилс в четири без петнайсет. Това означаваше, че в Ню Йорк е седем без петнайсет — време, в което смяташе, че Алекс Райт ще си бъде вкъщи. Когато той не вдигна, Дий реши, че ако е излязъл на вечеря, може да пробва да се свърже с нея по-късно вечерта.

С тази надежда веднага след работа Дий се прибра в своето жилище в Пало Верде и в седем часа тъжно си приготвяше вечеря от бъркани яйца, препечена филийка и кафе. „През последните две години почти не съм оставала вкъщи по вечерно време — помисли си тя. — Просто не можех без Джак. Трябваше да бъда с хора.“

Но тази вечер се чувствуваше по-скоро отегчена и неспокойна, отколкото самотна.

— Не мога да пригответя дори едно свястно бъркано яйце — оплака се тя гласно, докато осъзнаваше, че пламъкът под тигана е твърде силен и яйцето загаря. Спомни си как Джак обичаше да се върти из кухнята. „Ето още нещо, в което Сюзън е по-добра от мен — помисли си тя. — Умее да готови добре. Но това невинаги е необходим талант. Който се омъжи за Алекс Райт, няма защо да се тревожи за рецепти и пазаруване.“

Реши да яде във всекидневната и точно поставяше подноса на масичката за кафе, когато телефонът иззвъня. Беше Алекс Райт.

Когато оставил слушалката десет минути по-късно, Дий се усмихваше. Той се беше обадил, защото беше загрижен. Каза, че му се сторила много потисната и той си помислил, че може да ѝ се иска да си побъбри с някого. Обясни ѝ, че вечерта със Сюзън му доставила истинско удоволствие и затова се канел да я покани на официален прием в събота вечер по повод голяма сума, отпусната от фондация „Райт“ на Нюйоркската обществена библиотека.

Дий се поздрави за съобразителността. Каза му, че на път за Коста Рика, където ще се качи на кораба, възнамерява да спре в Ню

Йорк и да прекара там събота и неделя. Алекс разбра намека и покани на приема и нея.

„В края на краищата — каза си Дий, докато вземаше подноса с вече изстиналата храна, — Сюзън все още няма връзка с него.“

35

След като Джейн Кловън си тръгна от кабинета ѝ във вторник вечерта, Сюзън работи по документацията си почти до седем, после звънна на Джед Гини в дома му.

— Проблем — обяви тя направо. — Обадих се на Джъстин Уелс, за да се уговорим как да му предам записа от вчерашното предаване, но той категорично отказва да го е поръчвал.

— Тогава защо ще го иска лично? — попита Гини съвсем логично. — Сюзън, виж какво ще ти кажа. Човекът, с когото разговарях по телефона, който и да е той, беше доста напрегнат. Може би Уелс не иска никой да разбере за интереса му към предаването. Или може би причината, поради която поиска записа, просто не съществува. Това е възможно. Вероятно сега се страхува, че ще му изпратим сметка за услугата. Всъщност, в началото той помоли само за онази част с обаждания на слушатели. Според мен останалото не представлява интерес за него.

— Жената, бълсната от камион на Парк Авеню вчера, е неговата съпруга — каза Сюзън.

— Разбираш какво имам предвид. Той си мисли разни други неща, горкият.

— Може и да си прав. До утре.

Тя затвори и се замисли за ситуацията.

„Така или иначе ще се срещна с Джъстин Уелс — реши Сюзън, — а сега ще изслушам пак обажданията на слушателите от вчерашното предаване.“

Тя извади касетата от чантата си, сложи я в касетофона и натисна копчето за бързо завъртане напред. След това се заслуша съсредоточено.

Всички други обаждания бяха банални, с изключение на онази жена с тихия, изпълнен с напрежение глас, която се представи като „Карен“ и разказа за тюркоазния пръстен.

„Това трябва да е обаждането, което интересува Джъстин Уелс... или който е бил там на телефона“ — помисли си Сюзън, но изминалият ден беше твърде напрегнат и точно в този момент не можеше да реши каква беше причината за този интерес. Взе си палтото, угаси осветлението, заключи вратата на кабинета си и пое по коридора към асансьора.

„Трябва да сложат по-добро осветление тук“ — помисли си тя. Офисът на Неда тънеше в мрак, а дългият коридор беше полуутъмен. Тя неволно ускори крачки.

Беше уморителен ден и Сюзън се изкуши да спре такси. Устоя на изкушението обаче и с усещането за добродетелност пое пеша към къщи. По пътя се улови, че размишлява за посещението на Джейн Клозън и за тревогата ѝ относно Дъглас Лейтън. Госпожа Клозън очевидно беше тежко болна. Дали това влияеше на отношението ѝ към Лейтън, запита се Сюзън.

Не беше изключено предишния ден Лейтън да е имал среща, която не е могъл да отмени. Освен това може днес сутринта просто да е чакал госпожа Клозън да приключи телефонния разговор, за да влезе в кабинета ѝ.

А убеждението на госпожа Клозън, че Лейтън е познавал Реджайна и е изльгал нарочно? В съзнанието ѝ изникна името на Крис Райън — бивш агент на ЦРУ, с когото бе работила, докато беше в окръжната прокуратура на Уестчестър. Сега Крис имаше собствена охранителна фирма. Той би могъл да порови дискретно за Лейтън. Реши на другата сутрин да се обади на госпожа Клозън и да ѝ предложи тази възможност.

Както вървеше, Сюзън се огледа наоколо. Тесните улици на Гринич Вилидж не преставаха да я очароват. Тя обичаше контраста на малките, тихи улички с наредени като мъниста по тях градски къщи от началото на века и оживените модерни булеварди.

Даде си сметка, че се озърта за някакъв сувенирен магазин като онзи, за който бе говорила днешната слушателка Тифани. Тя не беше мислила много за нея. Тифани също твърдеше, че има тюркоазен пръстен, подобен на описание от „Карен“. Спомена, че приятелят ѝ го купил от Гринич Вилидж. „Дано го изпрати — помоли се мислено Сюзън. — Само ако имам възможност да го сравня с онзи, който ми оставил госпожа Клозън.“ Ако се окажеха еднакви, това щеше да

означава, че са правени някъде тук и това може би щеше да бъде първата стъпка към разбулването на тайната около изчезването на Реджайна.

„Удивително е как една разходка освежава мозъка“ — помисли си Сюзън, когато най-накрая стигна пред входната врата на дома си. Вътре в апартамента тя спази ритуала „у дома“, планиран за предишната вечер. Часът беше осем. Тя се преоблече с домашната роба, отиде до хладилника и извади продуктите за салатата, която беше започнала да си приготвя, преди да се обади Алекс Райт.

Тази вечер определено щеше да си остане вкъщи, реши тя, докато се пресягаше към шкафа за пакет лингуини. Докато водата за тях възвираше, а доматеният сос се размразяваше в микровълновата печка, тя включи компютъра и си провери електронната поща.

Баналните отзиви, освен това няколкото коментара колко интересен събеседник е бил доктор Ричардс и предложения да го покани отново. Внезапно ѝ хрумна да провери дали Ричардс имаше уебстраница^[1].

Имаше. С нарастващ интерес Сюзън влезе в подстраницата за лична информация: доктор Доналд Дж. Ричардс, роден в Дейриън, Кънектикът, отраснал в Манхатън, учили в колеж; бакалавърска степен от Йейл, магистърска степен и докторска дисертация по клинична психология в Харвард, магистърска степен по криминология от Нюйоркския университет. Баща, починал, д-р Доналд Р. Ричардс; майка Елизабет Уолъс Ричардс от Тъксидо Парк. Единствен син. Женен за Катрин Карвър (починала). Следваше дълъг списък от публикации, както и рецензии за книгата му „Изчезнали жени“.

После Сюзън намери информация, която я озадачи. Кратка биография посочваше, че доктор Ричардс е прекарал една година, между втори и трети курс в колежа, работейки на околосветски лайнер като помощник-директор по пътуванията, а под раздела „отдих“ бе отбелязано, че често прави кратки туристически пътувания по море. Като любим кораб бе посочил „Габриел“. С обяснението, че на него се запознал с жена си.

Сюзън впери поглед в екрана.

— Но това е същият кораб, на който е пътувала Реджайна Кловън, преди да изчезне! — възклика тя гласно.

[1] Определен обем данни за съответния човек или организация, достъпни чрез Интернет. — Бел.пр. ↑

36

Памела остана с Джъстин Уелс в чакалнята на интензивното отделение на болницата „Ленъкс Хил“ почти до полунощ, когато един лекар излезе и ги подканни да напуснат.

— Състоянието на съпругата ви се стабилизира — каза той на Джъстин. — Оттук нататък може да не се промени със седмици. Няма да й направите услуга, ако самият вие се разболеете.

— Опитвала ли се е да каже още нещо? — попита Джъстин.

— Не. Скоро няма да се случи. Поне докато се намира в кома.

„Джъстин звучи така, сякаш го е страх, че тя може да заговори“ — помисли си Памела, а после реши, че е ужасно изморена и най-вероятно собственият ѝ мозък ѝ погажда номера. Хвана Джъстин за ръка.

— Тръгваме — заяви тя делово. — Ще вземем такси и ще те оставя у вас.

Джъстин Уелс кимна и като послушно дете я оставил да го изведе навън. По време на краткото пътуване не каза нищо, само седя приведен напред, стиснал здраво ръце, с оборена глава, сякаш силното му тяло беше останало без капчица сила.

— Пристигнахме, Джъстин — каза Памела, когато таксито спря и портиерът му отвори вратата, за да слезе.

Той се обърна и я изгледа с угаснал поглед.

— Всичко това е моя грешка — каза той. — Аз се обадих на Каролин малко преди злополуката. Зная, че я разстроих. Може би тя не е обърнала внимание на движението. Ако умре, ще се чувствам така, все едно аз съм я убил.

Продължи Памела да успее да отговори, той слезе от таксито.

„Но какво можех да му кажа? — запита се тя. — Ако Джъстин е превлючил на някое от ревнивите си или подозрителни настроения, когато се е обадил, тогава Каролин със сигурност е била разсеяна и разстроена, когато е излязла.“

„Но тя не би могла да направи тази глупост да му покаже тюркоазния пръстен и да му разкаже за мъжа, който ѝ го подарил, нали? И защо, за бога, той ще иска запис на предаването «Питайте доктор Сюзън»?“ — недоумяваше тя. В това нямаше никакъв смисъл.

Докато таксито изчакваше зад една кола, опитвайки се да паркира, в съзнанието на Памела изникна друг сценарий. Възможно ли беше старицата по телевизията да е права и Каролин наистина да е била блъсната? И ако е така, опитваше ли се Джъстин да убеди околните, че тя е била разсеяна и не е видяла камиона?

Тогава Памела си спомни нещо — нещо, което бе пропуснала по онова време. Преди две години, преди да тръгне на онова пътуване с кораб, Каролин беше казала: „Подозрителността на Джъстин е толкова болезнена, че понякога се страхувам от него“.

37

Понякога през ноцата той тръгваше на дълги разходки. Правеше го, когато всичко се натрупваше до такава степен, че се налагаше да освободи напрежението. Този следобед мина доста леко. Старецът в магазинчето за сувенири си умря тихо и спокойно. „Нямаше нищо за смъртта му във вечерните емисии на новините — помисли си той, — значи шансът му беше магазинчето да остане затворено и никой да не обърне внимание на това.“

Желанието му тази вечер бе просто да върви, макар и безцелно, из улиците на града, така че почти се изненада, когато установи, че се намира близо до Даунинг Стрийт. Сюзън Чандър живееше на Даунинг. Дали си беше вкъщи сега? Той си даде сметка, че разходката му до това място, и то почти несъзнателно, беше знак, че не можеше да я остави да продължава да създава неприятности. Само за два дни му се наложи да премахне двама души — Хилда Джонсън и Абдул Парки — като предварително не беше планирал да убива никого от тях. Третата, Каролин Уелс, или щеше да умре, или трябваше да бъде елиминирана в случай, че се оправи. Въпреки че не знаеше истинското му име, възврнеше ли способността си да говори, без съмнение щеше да каже на лекарите и на полицията, че мъжът, когото бе познавала на борда като Оуен Адамс, е същият, който я беше бълснал под камиона.

Макар потенциалният риск да беше нищожен, тъй като наличните сведения за Оуен Адамс никога нямаше да отведат до него, той не можеше да позволи нещата да стигнат толкова далече. Действителната опасност беше, че Каролин го разпозна и ако се оправеше, не се знаеше какво можеше да се случи. Не беше изключено да се срещнат на някой коктейл или в ресторант. Ню Йорк беше голям град, но кръговете се застъпваха и пътищата се пресичаха. Всичко беше възможно.

Разбира се, докато беше в кома, тя не представляваше непосредствена опасност. Реалната заплаха можеше да се окаже

Тифани — момичето, което се беше обадило в днешното предаване на доктор Сюзън Чандлър.

Докато вървеше по Даунинг Стрийт, той се изруга наум. Спомни си миналогодишното посещение в магазинчето на Парки. Тогава мислеше, че вътре няма никой. От тротоара отвън не можеше да види момчето и момичето, които стояха зад транспаранта. В мига, в който ги видя, той разбра, че е направил грешка. Момичето, едно от онези дръзко привлекателни млади жени, го наблюдаваше с поглед, който недвусмислено говореше, че тя също го намира за привлекателен. Всичко това не би имало никакво значение, ако той не беше сигурен, че тя може да го разпознае, в случай че го види отново. Ако онази, която се обади за пръстена в днешното предаване беше Тифани, а Тифани и онова момиче от магазинчето бяха едно и също лице, тя трябва да умре. Утре той щеше да намери начин да научи от Сюзън Чандлър дали въпросната Тифани е изпратила пръстена и ако е така, написала ли е някакво придружително писмо.

Още едно перо на вятъра. Кога щеше да свърши? Едно беше сигурно. До следващата седмица Сюзън Чандлър трябва да бъде спряна.

38

В сряда сутринта Оливър Бейкър беше хем нервен, че се намира в полицейското управление, хем обзет от тръпнеща възбуда заради ролята си на свидетел. Беше прекарал понеделник вечерта омайвайки съпругата си и двете си подрастващи щерки с разказа си за това, как ако е бил няколко стъпки по-близо до бордюра, той самият е можел да бъде проснат на улицата и прегазен от онзи камион. Бяха гледали заедно вечерните новини в пет, шест и в единайсет часа, където Оливър беше един от интервираните очевидци. „Ако не беше милостта Божия, можех да бъда аз. Това изпитах, когато видях как камионът я бълсна — беше казал той на репортера. — Имам предвид, че видях изражението на лицето й. Тя лежеше по гръб и в тази стотна от секундата вече знаеше, че ще бъде прегазена.“

Добродушен, отзивчив човек на около петдесет и пет, Оливър беше стоков управител на супермаркет от веригата „Д’Агостино“ — пост, който му носеше пълно удовлетворение. Той се радваше, че знае повечето изискани клиенти по име и че може да задава лични въпроси от вида: „Гордън доволен ли е от първата си година в частната гимназия, госпожо Лорънс?“.

Това, че се видя по телевизията, бе едно от най-вълнуващите изживявания за Оливър, а сега фактът, че го викаха в полицията за повече подробности във връзка с инцидента, добавяше още драматизъм към събитията.

Той чакаше на една пейка в XIX полицейско управление, стиснал в ръце меката шапка от туид, която неговият брат му беше донесъл от Ирландия. Както се озърташе крадешком, изведнъж му хрумна, че някой може да си помисли, че той самият е загазил, или поне, че има в затвора някой близък. При тази мисъл присви устни и си каза, че непременно трябва да разкаже за това на Бети и момичетата.

— Капитан Ший ви очаква, господине.

Сержантът на пропуска посочи към една затворена врата зад бюрото си.

Оливър бързо стана, оправи яката на сакото си и тръгна с бърза, но прилежна стъпка към кабинета на капитана.

При отривистата команда „Влез“, той натисна дръжката и бутна вратата бавно, сякаш се опасяваше, че може по невнимание да бълсне някого зад нея. Но миг по-късно, седнал от другата страна на бюрото, срещу капитана, Оливър изостави колебливостта, обзет от възбуда да разкаже вече познатата история.

— Но вие не сте били точно зад госпожа Уелс? — прекъсна го Ший.

— Не, господине. Аз бях малко вляво.

— Бяхте ли я забелязали преди инцидента?

— Всъщност не. На ъгъла имаше много хора. Когато стигнах, светофарът току-що беше светнал червено, тъй че докато се смени отново, се беше събрала голяма тълпа.

„Така няма да стигнем до никъде“ — помисли си Том Ший. Оливър Бейкър беше десетият свидетел, когото разпитваха, и както повечето от тях, неговата история малко се различаваше от тази на останалите. Единствено Хилда Джонсън твърдеше недвусмислено, че Каролин Уелс е била бълсната, но Хилда беше мъртва. Очевидците даваха противоречиви показания по отношение на това дали госпожа Уелс е носила нещо. Двама бяха категорични, че са видели голям кафяв плик; трима се колебаеха; останалите бяха сигурни, че изобщо не е имало такъв плик. Само Хилда беше непреклонна и твърдеше, че преди да я бълсне, някой е дръпнал кафявия плик изпод ръката на жертвата.

Оливър нямаше търпение да продължи своя разказ.

— И да ви кажа, капитане, снощи сънувах кошмари, защото си мислех за бедната жена, просната там на шосето.

Капитан Ший се усмихна съчувствено на Оливър и го подканни да продължи.

— Имам предвид... — добави Оливър, — както разправих на Бети...

Той спря за момент.

— Бети е жена ми. И както ѝ казах, горката жена може би изпълняваше поръчка и се беше запътила към пощата, без въобще да подозира на излизане от дома си, че повече може и да не се върне.

— Какво ви накара да смятате, че е отивала към пощата? — попита рязко Ший.

— Защото носеше под мишница голям кафяв плик с марки.

— Сигурен ли сте?

— Да, абсолютно. Мисля, че беше почнал да се изхлузва, защото когато светлините се смениха, тя понечи да се извърне и точно тогава залитна. Мъжът зад нея се опита да я подкрепи, струва ми се, и така пликът се озова в ръцете му. Старицата съвсем не беше права за случилото се. Питам се дали мъжът после го е пуснал в пощата вместо нея. Аз бих направил именно това.

— Успяхте ли да го зърнете... онзи мъж, който взе плика?

— Не, не можех да откъсна очи от госпожа Уелс.

— Този човек, който взе плика, опита ли се да й помогне?

— Мисля, че не. Много хора се извърнаха... една жена даже припадна. Няколко мъже наистина се втурнаха да помогнат, но те изглежда знаеха какво правят, защото изкрешяха на останалите да не се приближават.

— Значи нямате представа как изглежда този човек... мъжът, който е взел плика, докато се е опитвал да подкрепи госпожа Уелс?

— Ами, беше с „Бърбъри“... или поне приличаше на такова. — Оливър беше горд, че каза „Бърбъри“, а не просто шлифер.

Когато Оливър Бейкър си тръгна, капитан Ший се облегна назад на стола си и скръсти ръце пред гърдите си. Интуицията му подсказваше, че има връзка между твърденията на Хилда Джонсън, затова че Каролин Уелс е била бълсната, и собствената ѝ смърт няколко часа по-късно. Но никой друг на местопроизшествието не потвърди версията на Хилда. А винаги съществуваше възможност появата ѝ по телевизията да е привлякла някой откачен.

„В такъв случай — каза си той, — като много жертви на обстоятелствата, Хилда Джонсън и Каролин Уелс просто се бяха оказали на лошото място в лошото време.“

39

В сряда сутринта Дъглас Лейтън започна да прилага стратегията си. Той знаеше, че ще му трябват много усилия да успокои Джейн Клозън, преди да тръгне на пътуването, но през безсънните ранни утринни часове беше измислил план.

Колко пъти през годините майка му му беше говорила — разтревожена, притеснена и напрегната, със сълзи на очи, умолявайки го да не си създава повече неприятности: „Виж само как баща ти си съсира живота, Дъг. Не бъди като него — казваше тя. — Вземи пример от братовчедите си“.

„Разбира се — помисли си Дъг нетърпеливо, докато отмяташе завивките и ставаше от леглото. — Вземи пример от братовчедите си, дето поколения наред са тъпкани с пари и нямаше защо да се тревожат за стипендии, защото получаваха автоматичен достъп до най-добрите училища.“

Стипендии... Дъглас Лейтън се усмихна на спомена. Изискваше се много работа, за да бъде винаги начело. За щастие беше достатъчно умен, за да поддържа необходимите високи бележки, дори ако това понякога означаваше да прави неофициални посещения в кабинетите на своите преподаватели, за да зърне предварително най-важните тестове.

Той си спомняше преподавателката по математика в прогимназията, която го спипа в кабинета си. Беше успял ловко да се измъкне от конфузната ситуация, обръщайки я в своя полза, защото веднага съобрази и я попита дали нещо не е наред. Обясни й, че е получил съобщение, което му нареждало да отиде при нея незабавно. В крайна сметка преподавателката му се извини с думите, че ученици, на които им предстоят кандидатстудентски изпити, биха могли да използват времето си за нещо по-полезно от това да пращат глупави съобщения.

Дъглас Лейтън винаги беше успявал с приказки да излезе от неприятно положение. Този път обаче не ставаше въпрос само за

результат от тест. Залогът беше много по-голям.

Той знаеше, че госпожа Клозън винаги закусва рано и ако нямаше заседание или час при своя лекар, можеше да се разчита, че ще се задържи в трапезарията и за втора чаша кафе на малката масичка до прозореца. Веднъж му беше казала, че като наблюдавала мощното течение на Ийст Ривър, това ѝ вдъхвало успокоение. „Целият живот се управлява от течения, Дъглас — беше му казала тя. — Когато се натъжа, гледката на реката ми напомня, че не мога вечно да контролирам събитията дори в собствения си живот.“

Госпожа Клозън беше приемала неговите спорадични обаждания с молба да намине на чаша кафе, за да могат да обсъдят дадена молба за отпускане на средства, преди разглеждането ѝ пред Управителния съвет. За всички, с изключение на една сума, неговите съвети бяха разумни и тя бе свикнала да му се доверява и да разчита на него. Само по един въпрос той съзнателно я беше дезинформирал и го беше направил толкова внимателно, че тя нямаше никакво основание да подозира каквато и да било случайност.

„Джейн Клозън вече няма близък човек“ — напомни си той, докато си вземаше душ и се обличаше, след като внимателно бе подбрал подходящ тъмносин костюм. Вчера на заседанието беше със сако и панталон. Грешка — госпожа Клозън не одобрява ежедневно според нея облекло да се носи на заседания на Управителния съвет.

„Имах да мисля за твърде много неща — каза си Дъг с раздразнение. — Джейн Клозън е самотна и много болна — не би трябвало да е толкова трудно да бъде успокоена.“

В таксито на път за Бийкмън Плейс той внимателно изрепетира историята, която щеше да ѝ предложи.

Портиерът настоя да съобщи за него, въпреки че той му каза да не си прави труда, защото го очакват. Когато излезе от асансьора, икономката наистина го очакваше пред вратата на апартамента, като я държеше притворена. С леко напрегнат глас му съобщи, че госпожа Клозън не се чувства добре и му предложи да остави съобщение.

— Вира, трябва да видя госпожа Клозън, макар и за минута — настоя Дъг. — Зная, че в момента закусва. Вчера ѝ прилоша в офиса и се разстрои, когато ѝ казах да повика лекар. Сама знаеш как се държи, когато я боли.

Той забеляза колебанието, изписано на лицето на Вира, и прошепна:

— Ние и двамата я обичаме и искаме да се грижим за нея.

После я хвана за лактите и я принуди да се отмести. С четири големи крачки прекоси антрето и през френските врати се озова в трапезарията.

Джейн Клозън четеше „Таймс“. При звука от стъпките му тя вдигна поглед. Дъг мигновено забеляза две неща: първоначалното й изражение на изненада, че го вижда, бе заменено с нещо подобно на страх.

„Положението е по-лошо, отколкото предполагах“ — помисли си той. Второто, което му направи впечатление, бе, че вероятно само няколко часа деляха Джейн Клозън от поредното влизане в болница. Тенът й беше пепеляв.

Той не ѝ даде възможност да говори.

— Госпожо Клозън, ужасно се обезпокоих от факта, че вчера ме разбрахте погрешно — каза той с успокоителен глас. — Направих грешка, когато споменах, че Реджайна лично ми е казвала, че приютът за сираци в Гватемала е любимият й обект на благотворителност и, разбира се, отново събрках, когато после заявих, че това са ваши думи. Истината е, че когато ме покани в Управителния съвет, господин Марч лично ми обясни много неща за този приют и как Реджайна го е посещавала и била много разстроена от окаяното положение на тамошните деца.

Това бе доволно безопасна история. Марч нямаше да си спомни дали го е казвал, естествено, но пък и щеше да се бои да го отрече, поради все по-ясното съзнание за прогресиращата му склероза.

— Казал ти го е Хюбърт? — тихо попита Джейн Клозън. — Той беше като чично на Реджайна. Тя споделяше с него точно такива неща.

Дъг веднага разбра, че е на правилен път.

— Както знаете, аз отивам там следващата седмица, така че Управителният съвет ще разполага с най-точни сведения за хода на работата в приюта за сираци. Зная колко крехко е здравето ви напоследък, но бихте ли обмислили възможността да ме придружите, за да видите лично прекрасните неща, които се правят в приюта за тези бедни деца? Убеден съм, че ако го сторите, всякакви съмнения относно

целесъобразността на отпусканите помощи ще отпаднат. А аз обещавам, че ще бъда пътно до вас всяка секунда.

Лейтън отлично знаеше, че беше абсолютно изключено Джейн Клозън да приеме това пътуване и все пак очакваше отговора ѝ.

Тя поклати глава.

— Де да можех да отида!

Дъг наблюдаваше как се топи ледът.

„Тя иска да ми вярва“ — каза си той и мислено се поздрави. Оставаше само още едно нещо, което трябваше да прикрие.

— Нямам достойно извинение за това, че ви оставих сама в кабинета на доктор Чандлър в понеделник — каза той. — Наистина ми предстоеше среща от изключителна важност, но трябваше да я отменя. Проблемът беше, че не можах да се свържа с клиентката, а тя пристигаше от Кънектикът, за да се срещне с мен.

— Аз ви уведомих в последния момент — каза Джейн Клозън. — Опасявам се, че това ми се превръща в навик. Вчера настоях друг професионалист да ме приеме почти незабавно.

Той знаеше, че става въпрос за Сюзън Чандлър. „Какво ли е разказала на онази жена? — запита се той. — Дали го беше обсъждала с нея? С положителност.“

Когато си тръгна няколко минути по-късно, Джейн Клозън настоя да го изпрати. Вече на вратата, тя небрежно попита:

— Виждаш ли се с братовчедите Лейтън?

„Проверява ме“ — помисли си Дъг.

— През последните години не — отвърна той бързо. — Докато бях малък, им гостувахме редовно. Грег и Кори бяха моят пример. Но когато баща ми и майка ми се разделиха, връзката беше прекъсната. Аз и досега мисля за тях като за своите по-големи братя, макар че, опасявам се, моята майка и тяхната не се обичаха особено. Мисля, че братовчедката Елизабет смяташе, че майка ми стои по-ниско от нея в обществото.

— Робърт Лейтън беше чудесен човек. Опасявам се обаче, че Елизабет винаги е била тежък характер.

Докато слизаше с асансьора, Дъг се усмихна на себе си. Визитата беше успешна. Той отново спечели благоволението на Джейн Клозън и пак излезе на пътя към председателския стол на фондация „Клозън“. Едно беше сигурно — оттук нататък и най-вече през времето, което

оставаше на Джейн Клозън на този свят, той нямаше да си позволява повече грешки.

На излизане от сградата се погрижи да размени няколко думи с домакина и да остави бакшиш на портиера, който му повика такси. Дребните жестове на любезност винаги имаха своята възвръщаемост. Така имаше реален шанс някой от тях двамата да спомене колко добър човек е господин Лейтън.

След като се озова в таксито обаче, изражението на благост и ведро настроение изчезнаха от лицето му. Какво беше говорила Клозън с Чандлър? Освен че беше психолог, доктор Чандлър имаше и мисъл на компетентен юрист. Той не можеше да не се притеснява, защото тя първа би се вкопчила в нещо, което изглеждаше съмнително.

Погледна часовника си. Осем и двадесет. Трябваше да бъде в офиса преди девет. Това щеше да му предостави един цял час да отхвърли известно количество работа по документацията, докато стане време за днешното предаване на „Питайте доктор Сюзън“.

40

В сряда сутринта Сюзън се събуди в шест часа, взе си душ, изми си косата и бързо я изсуши. „Тинесторуса“ — помисли си тя, докато се гледаше в огледалото и нагласяваше няколко непокорни кичура. Е, поне бе естествено чуплива и не изискваше специални грижи. За момент се взря в отражението си и се огледа безпристрастно. Твърде дебели вежди. Но по-добре да си останат такива. Идеята да ги изтъни не ѝ допадаше. Хубава кожа. Поне с нея можеше да се гордее. Дори едва забележимият белег на челото ѝ, резултат от съприкосновение с кънката на Дий, когато и двете паднаха едновременно, докато се пързалиха заедно преди години, почти беше изчезнал. Устни, също като веждите ѝ — твърде плътни. Нос правilen — това беше добре, очи пъстри, като на мама; брадичка волева.

Тя си спомни какво каза сестра Беатрис на майка ѝ, когато постъпи първа година в Академията „Свято Сърце“. „Сюзън е упорита по характер и при нея това е добродетел. Щом издаде брадичка по този начин и аз разбирам, че става нещо, което според нея трябва да се уреди.“

„В този момент мисля, че доста неща трябва да се уредят или поне да се огледат — помисли си Сюзън. — Приготвила съм цял списък.“ Трябваше да бъде готова за вечерята с Доналд Ричардс. Да, доктор Ричардс, чийто любим пътнически кораб беше „Габриел“.

За да спести време, този път Сюзън се отказа от обичайната си разходка и взе такси до офиса си. Пристигна в седем и петнайсет. Когато влезе в сградата с изненада установи, че вратата на фоайето не е заключена и въпреки това бюрото, където обикновено седеше охраната беше празно. „Това място изобщо не се охранява“ — помисли си тя, докато вървеше към асансьора. Сградата беше продадена наскоро и Сюзън се запита дали това непретенциозно обслужване не е началото на кампания от страна на новите собственици да се

освободят от старите наематели, за да могат да вдигнат цените. „Време е да изчета подробно договора“ — каза си тя, докато слизаше от асансьора, за да се озове на потъналия в мрак най-горен етаж.

— Това е абсурдно — измърмори тя под нос, търсейки пипнешком ключа за осветлението.

Но въпреки лампите коридорът продължи да тъне в сумрак. „Нищо чудно — каза си Сюзън, отбелязвайки, че две крушки липсват. — Кой въобще поддържа тази сграда в момента?“ — запита се тя унило. Набеляза си по-късно да говори с домакина, но щом се озова в кабинета си, раздразнението ѝ постепенно отмина. Незабавно се залови за работа. През следващия час прегледа натрупаната кореспонденция и се подготви да задейства плана, който беше съставила миналата нощ.

Беше решила да отиде в офиса на Джъстин Уелс и да му постави ребром въпроса за записа и за нейното убеждение, че тайнствената слушателка, обадила се в ефир, е неговата съпруга. Ако го нямаше, възнамеряваше да пусне онази част от предаването в понеделник на неговата секретарка или служителката на рецепцията. В случай че Уелс наистина бе човекът, помолил за записа, както тя подозираше, тогава жената, която бе нарекла себе си „Карен“, можеше да бъде разпозната от някой от неговите подчинени, помисли си Сюзън. Възможно ли беше да е просто съвпадение, че съпругата на Джъстин Уелс претърпя злополука толкова скоро след телефонното обажддане?

Сюзън прегледа останалата част от бележките си, отбелязвайки точките, които все още я интересуваха. „Възрастната свидетелка на произшествието с Каролин Уелс.“ Беше ли права Хилда Джонсън, когато твърдеше, че някой беше блъснал Каролин? И не по-маловажно — убийството на Джонсън само няколко часа по-късно пак ли беше съвпадение? „Тифани.“ Тя се беше обадила, за да каже, че притежава тюркоазен пръстен с гравиран надпис също като този на Реджайна и Карен. Дали щеше да ѝ го изпрати?

„Ще трябва да поговоря за нея в днешното предаване — помисли си Сюзън. — Така поне има вероятност да се обади отново, въпреки че ми е необходимо да се срещна с нея. Ако пръстенът е същият като другите, ще трябва да я накарам да дойде и да се срещне с мен. Просто трябва да си спомни откъде го е купила. Или може би ще пожелае да попита бившия си приятел, ако той си спомня по-добре.“

Следващата бележка в списъка ѝ беше относно Дъглас Лейтън. Предния ден, когато посети Сюзън и говори за него, Джейн Клозън изрази съвсем недвусмислени опасения.

„Лейтън се беше държал подозрително — помисли си Сюзън, — с това негово излизане буквально минути преди часа, в който Карен трябваше да пристигне в офиса. Нима се страхуваше да се срещне с нея? И ако беше така, защо?“

Последната точка се отнасяше до Доналд Ричардс. „Случайно съвпадение ли беше, че неговият любим пътнически кораб се казваше «Габриел» и че книгата му беше посветена на темата за изчезнали жени? Имаше ли нещо скрито в този на пръв поглед приятен мъж, което не се виждаше на повърхността?“ — запита се Сюзън.

Тя стана от бюрото. Неда сигурно вече беше пристигнала в офиса си и беше сварила кафе. Сюзън заключи външната врата, пусна ключа за офиса в джоба си и тръгна по коридора.

Днес за пореден път вратата на Неда беше отключена. Сюзън прекоси receptionта, продължи по коридора и се отправи към кухнята, следвайки аромата на горещо кафе. Завари Неда да реже току-що затоплен във фурната бадемов кекс. Възрастната жена се обърна, щом чу стъпките на Сюзън, и когато я видя, се усмихна.

— Видях, че при теб свети и реших, че ще се появиш по някое време. Имаш инстинкт на пощенски гълъб, когато се отбия в пекарната.

Сюзън се пресегна към шкафа за чашка и отиде до кафеника.

— Защо не си заключваш вратата, когато си сама?

— Не се притеснявах... Знаех, че ти си тук. Как е на домашния фронт?

— Спокойно. Мама вече се оправи след пристъпа на меланхолия по случай годишнината. Чарлс специално ми се обади да ме пита не смяtam ли, че приемът е бил невероятен. Всъщност, като последствие аз наистина имах една интересна среща. С един приятел на Бинки. Алекс Райт. Изискан и представителен. Ръководи семейната фондация. Много приятен мъж.

Неда повдигна вежди.

— Боже мили, както би възкликала майка ми. Впечатлена съм. Фондацията на семейство Райт дарява цяло състояние всяка година. Срещала съм се с Алекс няколко пъти. Може би е малко затворен,

освен това очевидно мрази да бъде център на внимание, но от онова, което съм чувала, той е много деен и не е човек, който се задоволява само да прибира допълнителната печалба от членството си в Управителния съвет. Доколкото знам, проверява лично всички основни молби за отпускане на помощи. Дядо му започнал да трупа състояние, а баща му превърнал милионите, в милиарди. Чувам, че Алекс е прагматик, но доколкото разбирам, не е от същото тесто. Забавен ли е?

— Приятен е, даже много — отвърна Сюзън, изненадана от топлината в гласа си. Погледна часовника си. — Добре, аз тръгвам. Имам да проведа няколко разговора.

Сюзън грабна едно солидно парче бадемов кекс и си взе чашата.

— Благодаря за дажбата за бедстващи.

— За теб винаги. Отбий се довечера на чаша вино.

— Благодаря, но няма да е довечера. Имам среща. Ще ти разказвам утре за него.

Когато Сюзън се върна в своя офис, Джанет беше там и разговаряше по телефона.

— О, чакайте малко, ето я — каза Джанет и покри слушалката с ръка. — Алекс Райт. Каза, че е лично. И прозвуча толкова разочарован, когато му казах, че не сте тук. Сигурно е готин.

„По-спокойно“ — помисли си Сюзън.

— Кажи му, че веднага отивам.

Тя затвори вратата с ненужна сила, остави чашата с кафе и кекса на бюрото си и вдигна слушалката.

— Здравейте, Алекс.

Гласът му прозвучава с весело задоволство.

— Секретарката ви е права. Бях разочарован, но трябва да отбележа, че никой досега не ме е наричал „готин“. Поласкан съм.

— Джанет има дразнещия навик да закрива слушалката с ръка и после на висок глас да прави своите коментари — отбеляза Сюзън.

— И все пак съм поласкан. — Тонът му се промени. — Потърсих ви у вас преди половин час. Смятах, че е прилично време. Предположих, че тръгвате на работа към девет.

— Днес дойдох в седем и половина. Обичам да започвам отрано.

— Приличаме си. Аз също ставам рано. Домашното възпитание на баща ми. Той смяташе, че който спи след шест часа сутринта, пропуска възможността да натрупа повече пари.

Сюзън си помисли за онова, което Неда току-що ѝ беше разказала за бащата на Алекс Райт.

— Споделяте ли мнението му?

— Господи, не. Всъщност, в някои дни, когато нямам съвещания, съвсем съзнателно се излежавам или чета вестниците в леглото, само защото знам колко би го подразнило това.

Сюзън се засмя.

— Внимавайте. Говорите на психолог.

— О, забравих. Всъщност, наистина съжалявам за баща си. Той пропусна толкова неща в живота си. Ще ми се да се беше научил да усеща аромата на цветята. В много отношения той беше забележителен човек... Както и да е, не се обадих да го обсъждам или да обяснявам какви са ми навиците за спане. Просто исках да ви кажа, че в понеделник вечерта прекарах чудесно във вашата компания и се надявам, че отново ще бъдете свободна в събота вечерта. Нашата фондация отпусна парични средства на Нюйоркската обществена библиотека, предназначени за поддържане на редките издания. По този случай в Ротонда Макгро в централната библиотека на Пето Авеню се организира официален прием. Няма да бъде в много широк кръг — не повече от четиридесет души. Първоначално възnamерявах да отклоня този ангажимент, но не е редно, а ако вие приемете да дойдете с мен, дори може да ми бъде приятно.

Сюзън слушаше. Беше поласкана. В един миг си даде сметка, че тонът на Алекс Райт е станал увещателен.

— Много любезно от ваша страна. Да, свободна съм и бих дошла с удоволствие — отговори тя искрено.

— Ще ви взема около шест и половина, ако ви е удобно.

— Добре.

Гласът му се промени, в него се прокрадна несигурност.

— О, Сюзън, между другото, разговарях със сестра ви.

— С Дий?

Сюзън си даде сметка, че не успя да прикрие изненадата си.

— Да, запознах се с нея на приема на Бинки, след като вие си тръгнахте. Тя се обадила в моя апартамент снощи и ми оставила съобщение. Затова я потърсих. Ще пристигне в Ню Йорк този уикенд. Казах ѝ, че ще ви поканя на приема и ѝ предложих да се присъедини към нас. Стори ми се доста потисната.

— Много любезно от ваша страна — отвърна тя.

Когато миг по-късно затвори, Сюзън отпи от полуизстиналото кафе и впери поглед в бадемовия кекс, който вече изобщо не я съблазняваше. Спомни си как преди седем години Дий се беше обадила на Джак да сподели колко била разстроена от новите си снимки, да го помоли да им хвърли един поглед и да я посъветва какво да прави.

„И това — помисли си Сюзън с болезнена горчивина, — бе началото на края за нас двамата с Джак. Възможно ли е историята да се повтаря?“ — запита се тя.

41

Тифани не спа добре. Беше твърде развълнувана заради възможността да изпрати съобщение на бившия си приятел чрез предаването „Питайте доктор Сюзън“. В осем часа в сряда сутринта тя най-накрая седна в леглото и струпа възглавниците зад гърба си.

— Доктор Сюзън — каза тя високо, репетирайки разговора, който възнамеряваше да проведе, — аз наистина много тъгувам за моя приятел Мат. Затова бях толкова язвителна, когато говорих за пръстена вчера. Но после размислих и съжалявам. Все пак реших, че не мога да ви го изпратя. Истината е, че наистина много ми харесва, защото ми е спомен от него.

Надяваше се, че доктор Сюзън няма да ѝ се ядоса за промененото решение.

Тифани протегна лявата си ръка и впери тъжен поглед в тюркоазния пръстен, който беше сложила на безименния си пръст. Помисли си с въздишка, че всъщност този пръстен изобщо не ѝ беше донесъл късмет. Мат веднага беше започнал да се тревожи как тя схваща гравирания надпис „Ти ми принадлежиш“. Това доведе до скандала между тях, станал причина да се разделят само няколко дена по-късно.

„Аз наистина много го дразнех с него — спомни си Тифани, оценявайки собственото си поведение, което рядко ѝ се случваше, — но ние действително се чувствахме добре заедно. Може би той ще си го спомни и ще пожелае да се върне, ако чуе, че го споменавам в предаването.“

Тифани започна отново да си повтаря какво щеше да каже на доктор Сюзън, решавайки да включи повече информация за Мат в коментара си.

„Доктор Сюзън, искам да се извиня за онова, което казах вчера и да обясня защо не мога да ви изпратя пръстена, както обещах. Моят бивш приятел Мат ми го подари като спомен от хубавия ден, който

прекарахме заедно в Манхатън. Току-що бяхме обядвали в един суши бар“.

Тифани потръпна при спомена за лигавата риба, която той беше ял; тя настоя нейната да е сготвена.

— После отидохме на един чудесен филм.

„Страхотно отегчителен — помисли си Тифани, спомняйки си как се опитваше да не се върти твърде много по време на безкрайните сцени, в които хората не правеха нищо, а после, когато все пак разменяха по някоя и друга дума, тя не можеше да ги гледа, защото трябваше да чете глупавите субтитри. — Тъп филм.“

Но точно в киносалона Мат беше сплел пръсти с нейните и устните му бяха докоснали ухoto й, когато й прошепна: „Нали е страхотен?“.

— Както и да е, доктор Сюзън, пръстенът може да е малък сувенир, но той ми напомня за всички хубави мигове, които сме имали с Мат. И не само през този ден, а изобщо.

Тифани стана от леглото и с неохота започна да прави коремни преси. Това беше още нещо, за което трябваше да вземе мерки. Напоследък беше качила няколко килограма. Сега искаше да ги смъкне, в случай, че Мат се обади и я покани да излязат.

Докато направи според нея стотната коремна преса, Тифани мислено изглади речта си за доктор Сюзън и остана много доволна от себе си. Беше решила да добави още едно нещо. Смяташе да каже, че работи като сервитьорка в един италиански ресторант в Йонкърс. Тони Сепеди, нейният шеф, щеше да остане доволен.

„И ако Мат чуе, че не искам да се разделя с пръстена, защото ми е скъп спомен от нашата връзка, и ако си спомни хубавите моменти, които сме имали заедно, може пък да реши, че имаме право на още един шанс“ — помисли си Тифани радостно. Точно както майка й винаги й казваше: „Тифани, преследваш ли ги, те ти бягат. Бягай, и ще тръгнат след теб“.

42

Напрежението в проектантската фирма „Бенър, Пиърс и Уелс“ беше такова, че нямаше начин да не се почувства, помисли си Сюзън, докато стоеше в облицованото с ламперия предверие и чакаше младата притеснена служителка на рецепцията, чието име, изписано на табелката, беше Барбара Джинграс, плахо да уведоми Джъстин Уелс за посещението ѝ.

Тя не се изненада, когато младата жена се обърна към нея с думите:

— Доктор Сюзън... искам да кажа доктор Чандлър, опасявам се, че господин Уелс не ви е очаквал и не може да ви приеме в този момент.

Давайки си сметка, че момичето позна името ѝ от радиопредаването, Сюзън реши да рискува:

— Господин Уелс се е обадил по телефона на моя продуцент и го е помолил за запис на предаването от понеделник. Аз просто исках да му го връча лично, Барбара.

— Значи той ми е повярвал? — възклика Барбара Джинграс и засия. — Аз му казах, че съпругата му Каролин ви се обади в понеделник. Гледам да не изпускам предаването ви. Тогава го слушах и тя ви позвъни. Познавам гласа ѝ. Но господин Уелс страшно се ядоса, когато му го казах и аз повече не отворих дума за това. После жена му претърпя тази ужасна злополука, така че горкият човек е твърде разстроен, а аз нямам никакъв шанс дори да поговоря с него.

— Разбирам — каза Сюзън. Тя вече беше готова да пусне обаждането на „Карен“ от понеделник. Включи касетофона и го постави на бюрото.

— Барбара, моля ви, бихте ли чули за момент?

Тя намали, щом зазвуча гласът на непознатата, която беше нарекла себе си „Карен“.

Сюзън внимателно наблюдаваше, докато момичето на рецепцията клатеше възбудено глава.

— Това е Каролин Уелс, сигурна съм — потвърди тя. — И дори всичко, което казва, ми е съвсем ясно. Започнах работа тук точно когато двамата с господин Уелс бяха разделени. Помня, защото той беше ужасно разстроен. После, когато отношенията им се оправиха, се промени коренно. Не сте виждали толкова щастлив човек. Очевидно е луд по нея. Сега, откакто стана тази злополука, отново не е на себе си. Чух го да разправя на един от съдружниците си как лекарят го предупредил, че състоянието на съпругата му можело известно време да остане все такова, а те не искали и той да се разболее.

Външната врата се отвори и в помещението влязоха двама мъже. Те изгледаха Сюзън с любопитство, докато минаваха покрай рецепцията. Барбара Джинграс изведнъж се напрегна.

— Доктор Сюзън, по-добре да прекратим този разговор. Това са другите ми двама шефове, а не искам да си имам неприятности. Ако господин Уелс слезе и ни хване да говорим, може да ми се ядоса.

— Разбирам. — Сюзън прибра касетофона.

Подозренията ѝ се потвърдиха; сега просто трябваше да реши какво да прави оттук нататък.

— Само още едно нещо, Барбара. Семейство Уелс имат приятелка на име Памела. Познавате ли я?

Барбара се намръщи, опитвайки се да си спомни. В следващия миг лицето ѝ светна.

— О, вие имате предвид доктор Памела Хейстингс. Тя преподава в Колумбийския университет. Двете с госпожа Уелс са големи приятелки. Зная, че е била часове наред в болницата заедно с господин Уелс.

Сега Сюзън беше научила всичко, което ѝ беше необходимо.

— Благодаря ти, Барбара.

— Вашето предаване наистина много ми харесва, доктор Сюзън. Сюзън се усмихна.

— Много си мила. — Тя ѝ махна и отвори вратата към коридора, където незабавно извади мобифона си, набра информация и каза: — Колумбийски университет, справки, ако обичате.

43

Точно в девет часа в сряда сутринта доктор Доналд Ричардс се яви на рецепцията на петнайсетия етаж на Бродуей №1440.

— Бях гост в предаването „Питайте доктор Сюзън“ вчера и в понеделник — обясни той на сънената на вид жена, която седеше на бюрото. — Помолих да ми се направят записи на предаванията, но после си тръгнах, без да взема касетите. Дали господин Гини е тук?

— Мисля, че го видях — отвърна служителката, вдигна телефона и набра някакъв номер. — Джед, гостът на Сюзън от вчера е тук.

После вдигна поглед към него.

— Как казахте, че се казвате?

„Нищо не съм казал“ — помисли си Дон.

— Доналд Ричардс.

Администраторката измърмори името му в слушалката, после каза, че бил забравил някакви касети, за които помолил предишния ден. След като слуша един момент, тя рязко затвори.

— Идва веднага. Седнете.

„Питам се кое ли училище за културни обноски е посещавала“

— помисли си Ричардс, докато си избираше стол близо до една масичка, на която лежаха няколко сутрешни вестника.

Миг по-късно се появи Джед с пакет в ръка.

— Съжалявам, че забравих да ви напомня вчера, докторе. Точно се канех да я пратя долу за доставка. Поне все още ги искате и не сте си променили решението като онзи, как му беше името.

— Джъстин Уелс? — подсказа му Ричардс.

— Точно. Но за него ще има изненада; така или иначе ще получи онова, което си е поръчал. Сюзън тази сутрин отиде да му остави записи от предаването в понеделник.

„Интересно — помисли си Ричардс, — много интересно. Сигурно не е много обичайна практика водещият на едно популярно радиошоу да изпълнява ролята на момиче за поръчки.“

След като благодари на Джед Гини, той прибра малкия пакет в куфарчето си и петнайсет минути по-късно вече слизаше от едно такси при гаража, който се намираше близо до апартамента му.

Доналд Ричардс караше в северна посока по Палисейдс Паркуей към Беър Маунтийн. Той включи радиото и настрои на „Питайте доктор Сюзън“. Нямаше никакво намерение да изпуска предаването.

Когато стигна до мястото, към което се бе отправил, той остана в колата си, докато предаването приключи. После постоя няколко минути в пълна тишина, след което излезе от колата и отвори багажника. Извади отвътре тясна кутия и отиде към водата.

Планинският въздух беше студен и неподвижен. Езерната повърхност проблясваше на есенното слънце, но пак се виждаха тъмни отрязъци, които загатваха за дълбочина. Дърветата, ограждащи езерото, бяха започнали да променят цвета си и бяха много живописни в багрите си от жълто, оранжево и червено от онези, които беше виждал в града и околните предградия.

Дълго време остана седнал на земята при брега на езерото, обгърнал с ръце коленете си. В очите му блестяха сълзи, но той не им обръщаше внимание. Накрая отвори кутията и извади свежите, обсипани с роса рози, които лежаха вътре. Една по една ги хвърли във водата, докато всичките двайсет и четири се полюшваха на повърхността, събиращи и разделящи от ласките на лекия ветрец.

— Сбогом, Катрин — изрече той с тържествен тон, после се обърна и тръгна обратно към колата.

Час по-късно се намираше на портала на Тъксидо Парк, луксозното планинско селце, което навремето беше лятното убежище на особено богатите и особено общителни нюйоркчани. Много от тях, също като Елизабет Ричардс — неговата майка, си живееха тук през цялата година. Охраната му махна за поздрав.

— Радвам се да ви видя, доктор Ричардс.

Намери майка си в ателието ѝ. Шейсетгодишна, тя доста късно беше започнала да се занимава с рисуване, но за дванайсет години сериозна работа нейният природен талант се беше развил в гениална

дарба. Тя седеше пред статива с гръб към него и всеки сантиметър от лекото й крехко тяло бе вгълбено в работата. До платното висеше ослепителна вечерна рокля.

— Мамо...

Той почувства как тя се усмихва още преди да се е обърнала с лице към него.

— Доналд, вече бях започнала да се отчайвам — каза тя.

За момент в съзнанието му проблесна спомен — една игра от детството. Той се връщаше от училище в апартамента им на последния етаж на Пето Авеню и предполагайки, че майка му е в кабинета си, се втурваше натам, като нарочно тропаше по дървения под отстрани на килима и викаше: „Мамо, мамо“. Искаше да чуе гласа ѝ да му отвръща: „Нима това е Доналд Уолъс Ричардс, най-доброто момче в Манхатън?“.

Този ден тя стана и се приближи до него с протегнати ръце, но вместо прегръдка, прокара пръсти по раменете му и докосна с устни страната му.

— Не искам да те изцапам с боя — каза тя и отстъпи назад, без да откъсва поглед от лицето му. — Вече бях започнала да се тревожа, че няма да успееш.

— Знаеш, че щях да ти се обадя. — Осъзна, че тонът му прозвучава рязко, но майка му изглежда не забеляза това. Той нямаше намерение да ѝ казва къде е прекарал последните няколко часа.

— И какво мислиш за последните ми мъки? — Тя го хвана под ръка и го отведе до платното. — Одобряваш ли?

Той позна обекта — съпругата на настоящия губернатор.

— Първата дама на Ню Йорк! Впечатлен съм. Името на Елизабет Уолъс Ричардс върху портрета ще стане новината на деня.

Майка му докосна ръкава на роклята, която висеше до платното.

— Това е роклята от бала ѝ по случай встъпването в длъжност. Чудесна е, но, господи, направо ослепявам, докато рисувам тази сложна плетеница.

Все така под ръка двамата слязоха по широката стълба, прекосиха фоайето и се озоваха в трапезарията с изглед към вътрешния двор и градините.

— Наистина смяtam, че едно време хората са знаели какво вършат, когато са затваряли тези места в Деня на труда^[1] — отбеляза

Елизабет Ричардс. — Знаеш ли, че онази вечер прехвърча сняг, а е едва октомври?

— Има само едно разрешение — каза той сухо, докато ѝ подаваше стола.

Тя сви рамене.

— Не се опитвай да бъдеш психиатър с мен. Естествено, апартаментът ми липсва... и града... понякога, но само тук мога да отхвърля толкова много работа. Надявам се, че си гладен.

— Всъщност не — отвърна той с колебание.

— По-добре вземи тези прибори. Както обикновено Кармен се постара за теб.

Всеки път, когато посещаваше Тъксидо Парк, икономката на майка му надминаваше себе си в усилията си да приготви някое от любимите му ястия. Днес беше нейният специалитет с чили и с много подправки. Докато майка му похапваше без особен ентузиазъм пилешка салата, Дон се хранеше с огромен апетит. Когато Кармен напълни отново водната му чаша, той усети, че тя го наблюдава, очаквайки реакция.

— Страхотно е — произнесе се той. — Рина е невероятна готвачка, но твоето чили е неповторимо.

Кармен, подобие на сестра си, само че по-слаба от неговата икономка, засия.

— Доктор Доналд, знам, че сестра ми се грижи добре за вас в града, но ви казвам — аз я научих да готови, само че още не ме е стигнала.

— Съвсем те приближава — предупреди я Доналд, спомняйки си, че Кармен и Рина са във вечно съревнование. Последното, което искаше, бе да засегне чувствата на Рина, а знаеше, че Кармен ѝ беше казала за някои оплаквания, които беше споделил с нея. Реши, че трябва бързо да смени темата.

— Добре, Кармен, и какво ти докладва Рина за мен?

— Аз ще отговоря на този въпрос — обади се майка му. — Казва, че работиш твърде много, което не е нищо ново. Че си бил смъртно уморен след публичните четения на книгата си миналата седмица и че изглеждаш разтревожен за нещо.

Дон не беше очаквал последния коментар.

— Разтревожен? Няма такова нещо. Естествено, обмислям разни неща. Имам някои доста трудни пациенти. Но не познавам човек без грижи.

Елизабет Ричардс сви рамене.

— Хайде да не се хващаме за смисъла. Къде беше тази сутрин?

— Трябаше да отида в едно радиостудио — измъкна се Дон.

— Освен това си променил графика си така, че първият ти пациент да дойде чак в четири часа.

Дон осъзна, че майка му го следеше не само чрез икономката, а и чрез секретарката му.

— Пак си ходил на езерото, нали? — попита тя.

— Да.

Изражението на майка му омекна. Тя сложи ръка върху неговата.

— Дон, не съм забравила, че днес е годишнината от смъртта на Кати, но вече минаха четири години. Следващия месец ставаш на четиридесет. Трябва да продължаваш напред, животът си тече. Искам да се запознаеш с жена, чиито очи ще засияят, когато се появиш на прага привечер.

— Може би тя също ще работи — каза Дон. — В днешно време почти няма жени, които са само домакини.

— О, престани. Знаеш какво имам предвид. Искам отново да си щастлив. И позволи ми да бъда egoист — искам внуче. Ревнувам, когато приятелките ми разнасят снимки на малките си съкровища. Всеки път си казвам: „Моля те, Господи, нека и аз!“. Дон, дори психиатрите могат да се нуждаят от помощ след изживяна трагедия. Мислил ли си за това?

Той не отговори.

Тогава тя въздъхна:

— Добре, достатъчно. Ставаш от горещия стол. Зная, че не трябва да те измъчвам с това, но наистина се тревожа за теб. Кога за последен път си излизал в отпуск?

— Бинго! — възклика Дон и лицето му се проясни. — Даваш ми шанс да се защитя следващата седмица, щом приключи едно четене в Маями, ще си взема шест-седем дни почивка.

— Дон, преди време ти обичаше пътуванията по море. — Майка му се поколеба. — Помниш ли как се наричахте двамата с Кати — „мореплавателите“ — и все предприемахте пътуванията си под напора

на внезапен порив? Казвахте на своя пътнически агент да ви вземе билети за някой отрязък от дълъг туристически воаяж. Искам да те видя да го правиш отново. Тогава ти се забавляваше, може отново да ти достави удоволствие. Не си стъпвал на туристически кораб, откакто Кати почина.

Доналд Ричардс се взря в синьо-сивите очи, които изразяваха искрена загриженост.

„О, напротив, мамо, напротив — помисли си той. — Разбира се, че съм стъпвал.“

[1] В САЩ и Канада първият ден на септември е официален празник в чест на труда. — Бел.пр. ↑

44

Сюзън не можа веднага да се свърже с Памела Хейстингс. Обади се в кабинета ѝ в Колумбийския университет, но ѝ казаха, че доктор Хейстингс едва ли ще се появи преди единайсет. Първият ѝ час по график бил в 11:15.

„Шансът е да се отбие в «Ленъкс Хил» да посети Каролин Уелс“ — помисли си Сюзън. Вече беше девет и петнайсет, тъй че беше малко вероятно да завари Памела там. Затова остави съобщение с молба доктор Хейстингс да ѝ се обади в кабинета по което и да е време след два часа, като недвусмислено подчертала, че би искала двете да разговарят по твърде поверителен и спешен въпрос.

Когато пристигна в студиото само десет минути преди началото на предаването, Сюзън отново прочете неодобрение в очите на Джед Гини.

— Знаеш ли, Сюзън, в най-скоро време... — започна той.

— Зная. В най-скоро време ще започнете без мен и това няма да свърши добре. Дефект на характера, Джед. Подреждам нещата прекалено плътно едно след друго във времето. Ако мислиш, че си спестявам укорите сама на себе си.

Джед се покашля и завъртя неодобрително глава.

— Отби се твоят вчерашен гост доктор Ричардс. Искаше да си прибере касетите с предаванията, в които е участвал. Предполагам, че просто е изгарял от нетърпение да си ги пусне отново и да се чуе колко е добър.

„Ще го видя тази вечер — помисли си Сюзън. — Можех да му ги отнеса. За какво толкова е бързал?“, запита се тя. После, осъзнавайки, че в момента няма никакво време да се тревожи за каквото и да било, тя отиде в студиото. Взе си бележките за предаването и сложи слушалките.

Когато тонрежисьорът обяви трийсет секунди до включване в ефир, тя каза бързо:

— Джед, помниш ли онова обаждане на Тифани вчера? Не очаквам да позвъни отново, но ако го направи, моля те, непременно запиши телефонния ѝ номер, когато съобщава данните си.

— Добре.

— Десет секунди — предупреди тонрежисърът.

В слушалките си Сюзън чу: „А сега останете с Питайте доктор Сюзън“, след което прозвуча кратък музикален пасаж. Тя пое дълбоко въздух и започна:

— Здравейте, аз съм доктор Сюзън Чандлър. Днес започваме направо с телефонните обаждания, за да отговорим на въпросите, които ви занимават, така че, позвънете ни. Може би заедно ще можем да решим какво ви беспокои във връзка с бъдещето.

Както обикновено времето мина бързо. Някой от обажданията бяха тривиални.

— Доктор Сюзън, в офиса ми има една жена, която направо ме влудява. Ако си сложа нов тоалет, все ме пита откъде съм го купила и няколко дни по-късно се появява с абсолютно същата дреха. Това се е случвало поне четири пъти.

— Очевидно тази жена има проблеми със себереализацията, но това не означава, че те трябва да станат и ваши. Собственият ви проблем има едно просто и незабавно решение — просто не ѝ казвайте откъде си купувате тоалетите.

Други обаждания разискваха доста сложни ситуации.

— Трябваше да дам деветдесетгодишната си майка в старчески дом — каза една жена с унил глас. — Убийствено беше да го сторя, но физически тя е абсолютно безпомощна. А сега не иска да говори с мен. Изпитвам такова чувство за вина, че започвам да ставам неадекватна.

— Дайте ѝ малко време да свикне — предложи Сюзън. — Посещавайте я редовно. Не забравяйте, че тя иска да ви вижда, дори и да твърди обратното. Кажете ѝ колко много я обичате. Всички ние имаме нужда да знаем, че сме обичани, особено ако ни е страх, а в момента тя се чувства именно така. И най-вече, престанете да се терзаете.

„Проблемът е, че някои от нас живеят твърде дълго — помисли си Сюзън тъжно, — докато други, като Реджайна Клозън, а може би и Каролин Уелс, си отиват твърде рано.“

Времето на предаването вече изтичаше, когато тя чу Джед да съобщава:

— Сюзън, следващата слушателка на телефона е Тифани от Йонкърс.

Сюзън вдигна поглед към помещението на тонрежисьора — Джед ѝ кимаше, че ще запише телефонния номер на Тифани от личните ѝ данни.

— Тифани, радвам се, че се обаждаш и днес — започна Сюзън, но бе прекъсната, преди да успее да продължи.

— Доктор Сюзън — каза Тифани бързо, — едва набрах смелост да ви се обадя, защото може и да ви разочаровам. Разбирате ли...

Сюзън изслуша унило очевидно изрепетираната реч за причината, поради която Тифани не можела да ѝ изпрати тюркоазния пръстен. Звучеше почти като прочетен текст.

— Тъй че, както ви казах, доктор Сюзън, много се надявам да не съм ви разочаровала, но той ми е скъп спомен. Освен това ми е подарък от Мат, бившият ми приятел, и по някакъв начин ми напомня за всички чудесни мигове, които сме преживели заедно.

— Тифани, бих искала да ми се обадите в кабинета ми — каза бързо Сюзън и след това получи усещане за *deja vu*. Не беше ли казала същите тези думи на Каролин Уелс четиридесет и осем часа по-рано?

— Доктор Сюзън, аз няма да променя решението си относно пръстена — отвърна убедено Тифани. — И ако нямаете нищо против, искам да ви кажа, че работя в...

— Моля, не споменавайте името на своя работодател — заяви твърдо Сюзън.

— Работя в „Пещерата“ — най-хубавият италиански ресторант в Йонкърс — довърши предизвикателно Тифани, почти викайки.

— Минаваме на реклами, Сюзън — изляя Джед в слушалките ѝ.

„Сега поне зная как да я открия“ — помисли си Сюзън унило, докато почти автоматично казваше:

— А сега кратко съобщение от нашите спонсори...

Когато програмата свърши, тя отиде при режисьорския пулт. Джед беше записал телефона на Тифани на гърба на един плик.

— Създава впечатление за глупава, но се изхитри да пусне безплатна реклама на шефа си — отбеляза той кисело. — Знаеш, че

преследването на лични облаги в програмата е абсолютно недопустимо.

Сюзън сгъна плика и го пусна в джоба на сакото си.

— Притеснява ме фактът, че Тифани очевидно е сама и търси начин да се събере отново със стария си приятел. Създава впечатление за болезнена уязвимост. Я си представи, че някой откачен е слушал предаването и реши да се възползва от нея?

— Смяташ ли да се свържеш с нея заради пръстена?

— Да. Просто искам да го сравня с онзи на Реджайна Клозън. Знам, че е малко вероятно да са от едно и също място, но не мога да бъда сигурна, преди да съм проверила.

— Сюзън, този тип сувенирни пръстени са безкрайно евтини, както и магазинчетата, в които се продават. Собствениците твърдят, че са ръчна изработка, но на кого ги разправят? За десет долара? Изключено. Трябва да си глупак, за да го повярваш.

— Сигурно си прав — съгласи се Сюзън. — Освен това... — започна тя и после се спря. Канеше се да сподели с Джед подозрението си, че намиращата се в критично положение след злополуката съпруга на Джъстин Уелс може би ще се окаже мистериозната „Карен“.

„Не — каза си тя, — по-добре да изчакам и да видя къде ще ме отведе получената информация.“

45

Когато Нат Смол забеляза, че магазинчето за сувенири на Абдул Парки по обяд все още не е отворило, той се разтревожи. Порномагазинчето на Смол „Тъмни наслади“ се намираше точно срещу „Сувенири Хаим“ от другата страна на улицата и двамата мъже бяха приятели от години.

Нат, живял петдесетгодишен мъж с тясно лице, хълтнали очи и тъмно минало, подушваше неприятностите така ясно, както някой, застанал до него, усещаше комбинацията от застоял мириз на пури и алкохол, която си беше неговата запазена марка.

На Макдугъл Стрийт се знаеше, че табелката с предупреждението, че не продава на непълнолетни няма нищо общо с действителността. Никога не го бяха хващали в подобно нарушение, но това се дължеше на непогрешимия му инстинкт, когато някое ченге под прикритие отваряше вратата на добре снабдения му магазин. Ако вътре вече имаше млад клиент, който се опитваше да купи нещо, Нат веднага започваше да му иска някакво доказателство за възрастта — и то колкото се може по-високо.

Нат имаше един основен девиз и той му вършеше добра работа: стой далеч от ченгетата. Ето защо пробва всички други достъпни за него начини, когато наистина започна да се тревожи, че приятелят му не е отворил магазинчето си в сряда сутринта. Първо се опита да надзърне през вратата. Като не видя нищо, позвъни в дома на Абдул. Не го откри там, затова пробва да се свърже с хазяина му. Естествено, чу познатия глас на телефонния секретар: „Оставете съобщение. Ще ви потърсим“.

„Как ли пък не“ — помисли си Нат. Всички знаеха, че хазяинът изобщо не се интересува от това място и би се възползвал от всяка възможност да се отърве от дългосрочното разрешително, което Абдул беше получил при едно от периодичните намаления на някои недвижими имоти в града.

Накрая Нат направи нещо, което беше красноречиво доказателство за силата на неговото приятелство: обади се в районното управление и сподели тревогата си, че нещо може да се е случило с Абдул.

— Искам да кажа, че човек можеше да си сверява часовника с моя приятел. Може вчера да му е призляло, защото ми направи впечатление, че не отвори след обяд. Може да си е отишъл вкъщи и там да е получил инфаркт или нещо такова.

От полицията провериха малкия, невероятно чист и спретнат апартамент на Абдул на Джейн Стрийт. Букет вече увехнали цветя лежеше до снимката на усмихната жена — покойната му съпруга. Иначе нямаше никакви белези, че някой се е връщал наскоро. На този етап решиха да отидат в магазина и да огледат.

И там намериха потъналото в кръв тяло на Абдул Парки.

Нат Смол не беше заподозрян. Полицайтите го познаваха и знаеха, че е твърде умен, за да се замесва в убийство; освен това той нямаше мотив. Въсъщност, най-тревожният аспект на случая беше, че никой нямаше мотив. В касата имаше не повече от сто долара и не личеше убиецът да се е опитвал да я отвори.

Въпреки това по всяка вероятност си беше кражба, реши полицията. А убиецът, сигурно някой наркоман, се е уплашил от нещо, може би дори от клиент, който точно тогава е влязъл в магазина. Според сценария на полицията убиецът се е криел в задната част, докато клиентът си отиде, и после е заключил. Бил е достатъчно съобразителен да окачи табелката „затворено“ и да пусне секрета. И е изчезнал най-спокойно.

Онова, което полицайтите искаха от Нат и от другите търговци в карето, беше информация. Така те научиха, че както всяка сутрин Абдул отворил във вторник в девет часа и после някой го видял да помита тротоара отпред към единайсет, след като някакво детенце разсипала пакет пуканки.

— Нат — каза му инспекторът, — използвай този мозък за нещо различно от гадости. Ти си точно срещу Парки. Винаги слагаш най-новата мръсотия на витрината си. Не си ли забелязал някой да влиза или да излиза от магазина на Абдул след единайсет?

Извикаха го, за да го разпитат в три часа следобед, а дотогава той беше имал достатъчно време да мисли, да си спомни. Вчерашният ден

беше муден, но във вторник винаги беше така. Около един той излагаше на витрината рекламиите кутии на новопристигналите филми. Макар че не го загледа специално, той забеляза един добре облечен мъж, който седеше на тротоара пред собствения му магазин. Създаваше впечатление, че разглежда вече изложените неща. Но после, вместо да влезе вътре, той пресече улицата и отиде направо в магазина на Абдул, без дори да се спре при витрината.

Нат доста добре си спомняше как изглеждаше онзи човек, макар да го беше видял само в профил, а и той носеше слънчеви очила. Но дори и този добре облечен господин да беше влязъл в магазинчето на Абдул около един часа, той с положителност не беше убиецът на горкия му приятел. Не, нямаше никакъв смисъл въобще да го споменава пред ченгетата. Стореше ли го, трябваше да прекара целия следобед в управлението, в компанията на полицейския художник.

„Освен това — каза си Нат, — онзи човек приличаше на повечето ми клиенти. Хората от Уол Стрийт, адвокатите и лекарите, които купуват моята стока, биха се възмутили, ако разберат, че обсъждам с полициите един от тях.“

— Не съм виждал никого — уведоми той ченгетата. — Само че нека ви предупредя, момчета — добави той добродетелно. — Трябва да направите нещо за наркоманите тук. Те биха убили и баба си за една доза. И можете да предадете на кмета, че аз съм ви го казал!

46

Памела Хейстингс се страхуваше, че студентите от курса по сравнително литературознание си бяха загубили времето, идвайки днес на час. Комбинацията от две безсънни нощи и продължаващата мъчителна тревога за приятелката ѝ Каролин Уелс я бяха източили напълно както физически, така и емоционално. А сега подозрението ѝ, че злополуката с Каролин изобщо не е била случайна, и че Джъстин може да е бил ядосан или достатъчно вбесен от ревност, за да се опита съвсем преднамерено да я убие, окончателно съсира способността ѝ да се съсредоточи. Тя прекрасно си даваше сметка, че днешната лекция върху „Божествена комедия“ бе доста хаотична и си отдъхна, когато часът свърши.

Нещата се влошиха още повече заради съобщението, което получи да се обади на доктор Сюзън Чандър. Какво можеше да ѝ каже? Разбира се, тя нямаше никакво право да обсъжда Джъстин с един напълно непознат човек. В същото време си даваше сметка, че не е възможно поне да не позвъни в отговор.

С есенните багри на дърветата университетският комплекс беше сълнчев и живописен. „Ден, в който особено силно чувствуваш, че живееш“ — помисли си Памела иронично, докато излизаше от района на университета. Тя спря такси и даде вече твърде познатото направление:

— Болницата „Ленъкс Хил“.

Не бяха минали и два дена, а сестрите в интензивното ѝ се струваха като стари приятелки. Дежурната сестра отговори на неизказания ѝ въпрос:

— Държи се, но положението все още е твърде критично. Има шанс да излезе от комата. По едно време тази сутрин усетихме, че иска да каже нещо, но после отново потъна. Все пак това е добър знак.

— Джъстин тук ли е?

— Пътува за насам.

— Може ли да отида да я видя?

— Да, но само за минута. Говорете ѝ. Повечето лекари твърдят, че нямало значение какво. Аз пък мога да се закълна, че някои хора, за които се предполага, че са в кома, всъщност усещат какво става. Те просто не могат да осъществяват контакт с нас.

Докато стигне до Каролин, Пам мина на пръсти покрай три други прегради, зад които лежаха тежко болни пациенти. Приседна до своята приятелка и сърцето ѝ се сви от мъка. На Каролин бяха направили спешна мозъчна операция, за да намалят отичането на мозъка и цялата ѝ глава беше превързана. Тръби и дренажи връхлитаха тялото ѝ от всички страни. На лицето ѝ имаше кислородна маска, а синините по врата и ръцете ѝ бяха доказателство за жестокия сблъсък с камиона.

Памела все още не можеше да повярва, че нещо толкова ужасно беше последвало приятната вечер, която бяха прекарали заедно с Каролин само няколко дена по-рано.

„Приятна, докато не започнах да им гледам — помисли си Памела — и Каролин извади онзи тюркоазен пръстен...“

Внимателно, за да не упражни и най-малък натиск, тя сложи ръка върху нейната и прошепна:

— Здравей, миличка.

Усети ли едва доволимо помръдане или това бе просто желанието ѝ за реакция?

— Каролин, справяш се страховто. Казаха ми, че всеки момент ще дойдеш в съзнание. Това е чудесно.

Памела мълкна. Канеше се да каже, че Джъстин е обезумял от тревога, но си даде сметка, че се страхува да произнесе името му. Ами ако точно той е бълснал Каролин? Ами ако тя си е дала сметка, че той е бил зад нея там на онзи ъгъл?

— Уин.

Устните на Каролин бяха помръднали почти недоловимо и онова, което излезе от тях, бе по-скоро въздишка, отколкото дума. И все пак Памела беше сигурна, че е чула съвсем точно.

Тя се приведе над леглото и доближи устни до ухото на Каролин.

— Скъпа, чуй ме. Мисля, че каза „Уин“. Това име ли е? Ако си искала да кажеш точно това, стисни ми ръката.

Беше сигурна, че почувства съвсем слаб натиск.

— Пам, събужда ли се?

Джъстин беше дошъл. Лицето му беше зачервено и напрегнато, все едно, че беше тичал. Памела не искаше да му каже какво произнесе Каролин.

— Извикай сестрата, Джъстин. Струва ми се, че тя се опитва да каже нещо.

— Уин!

Този път думата беше ясна и недвусмислена, а тонът настоятелен.

Джъстин се приведе над леглото на своята съпруга.

— Каролин, няма да те дам на никого. Ще ти помогна да се оправиш. Моля те, ще потърся помощ. Миналия път обещах и не го изпълних, но този път ще удържа на думата си. Обещавам. Обещавам! Само моля те, моля те, върни се при мен!

47

Въпреки че след развода си Емили Чандлър поддържаше членството си в уестчестърския кънтри клуб, тя не ходеше там много често от страх да не се натъкне на своята заместничка Бинки. Но тъй като обичаше голфа, а Бинки не, единствената реална опасност се криеше в някоя случайна среща. И понеже не искаше да се отказва от навика си да се среща там с приятели за обяд, Емили измисли начин да предотвратява подобни неприятни съвпадения.

Тя се обаждаше на управителя, осведомяваше се дали жената трофей се очаква и ако отговорът беше отрицателен, Емили си правеше резервация.

Така стана и в сряда, в резултат на което тя и Нан Лейк — нейна дългогодишна приятелка, чийто съпруг Дан редовно играеше голф с Чарлс, се уговориха да се видят в клуба за обяд.

Емили се беше облякла за срещата особено старателно. Винаги в дъното на съзнанието ѝ се спотайваше надеждата — там случайно можеше да се окаже и Чарли. За този ден тя избра елегантен костюм от сако и панталон в синьо-бял пепит, който знаеше, че много отива на пепеляворусите ѝ коси.

Тя осъзнаваше, че е крайно време да остави развода зад гърба си и да продължи да живее собствения си живот. В много отношения беше успяла да преодолее първоначалното негодувание и мъка от онова, което продължаваше да счита за предателство от страна на Чарли. Но и четири години по-късно продължаваше да се буди понякога през нощта и да лежи часове наред с широко отворени очи — вече не гневна, а безкрайно тъжна заради спомена, колко дълго те двамата с Чарли бяха щастливи заедно — истински щастливи.

„Забавлявахме се“ — каза си тя, докато се приготвяше да тръгне за клуба. Включи алармената система на къщата, която беше купила след раздялата. „Винаги се чувствахме добре заедно. Двамата с Чарли се обичахме. А аз изобщо не си позволявах да се отпусна — поддържах тялото си в отлична форма.“

Емили се качи в колата си. „За бога — възклика тя мислено, — какво го накара да се промени за една нощ? Какво го накара да захвърли съвместния ни живот?“

Чувството за изоставеност беше толкова болезнено, че тя си даваше сметка — щеше да ѝ бъде по-лесно ако Чарли-Чарлс беше умрял, вместо да я напуска. Но мъчителен или не, фактът си беше факт и тя знаеше, че Сюзън го подозира и проявява разбиране.

Нямаше представа какво би правила без Сюзън. Чувстваше подкрепата ѝ от първия ден, още когато въобще се съмняваше, че ще има сили да продължи. Процесът беше дълъг, но сега вече почти беше възвърнала увереността си, че ще успее да се справи и сама.

Беше последвала съвета на Сюзън да си набележи това, което винаги е искала да прави и после да пристъпи към действие. Като резултат започна работа на доброволни начала в болницата, а тази година вече беше и основен спомоществовател. Предишната година участваше активно в кампанията за преизбирането на губернатора.

Само една своя дейност беше запазила в тайна, не беше казала дори и на Сюзън, вероятно защото за нея тя беше най-важното от всичко до момента. Беше започнала доброволно сътрудничество към една болница за деца с хронични заболявания.

За нея това беше изживяване, което ѝ носеше истинско удовлетворение, а ѝ помагаше и да огледа нещата в перспектива. Напомняше ѝ за старата пословица, в която имаше толкова истина: „Жалиш някой, дето няма обувки, докато не срещнеш друг, дето няма крака“.

След сутрините в болницата се прибираше вкъщи и си казваше, че всеки божи ден трябва да си повтаря колко е добре.

Тя пристигна в клуба преди Нан и се запъти направо към масата. Чувстваше се много виновна от неделя, четиридесетгодишнината от брака ѝ с Чарли. Беше безкрайно потисната, отчаяна и обсебена изцяло от собствените си емоции. Знаеше, че беше разстроила Сюзън със сълзливите си изблици в събота, а после Дий влоши нещата още повече, като заяви на Сюзън, че тя просто няма представа какво означава да загубиш някого.

„Сюзън много добре разбира всичко, макар че Дий не иска да си го признае — каза си Емили. — По времето, когато с Чарли се разделихме, Дий беше в Калифорния с Джак, безкрайно заета и

щастлива. Сюзън първо трябаше да се справи с предателството на Джак, а после застана до мен и ми беше истинска опора. Освен това, откакто Бинки се появи на сцената, Чарли вече нямаше време за нея, което сигурно ѝ е причинило болка, защото до този момент тя неизменно бе татковото момиче.“

— Това ти ли си или се намираме в света на сънищата? — разнесе се закачлив глас.

— Нан! — Емили скочи и прегърна приятелката си. — Да, мисля, че аз съм.

Тя отправи към Нан поглед, изпълнен с обич.

— Изглеждаш страхотно!

Беше истина. На шейсет години Нан, слаба брюнетка с фини черти и елегантна фигура, продължаваше да бъде красива жена.

— Ти също — отвърна възторжено Нан. — Да си го кажем направо, Ем. Все още ни бива.

— Справяме се — съгласи се Емили. — Остаряваме красиво и не прекалено бързо.

— И така, липсах ли ти? — попита Нан. Тя беше заминала за Флорида с болната си майка за повече от месец и се беше върнала едва предишната седмица.

— Знаеш, че е така. Имах няколко доста тягостни дни — довери й Емили.

Решиха този ден да забравят за калориите. Чаша шардоне и солиден сандвич със студено мясо бяха подходящият избор и за двете.

Виното пристигна и сериозните клюки започнаха. Емили разказа на приятелката си колко тъжна се е чувствала в неделя.

— Онова, което действително ме засегна, беше, че Трофейчето направи този прием точно на четиридесетата ни годишнина... И Чарли ѝ го позволи.

— Знаеш, че съвсем не е било случайно — отвърна Нан. — Това е толкова типично за Бинки. Трябва да ти призная, че дори аз минах на приема за малко. Само че не видях Сюзън. Очевидно си беше тръгнала преди това. Предполагам, че се е появила само за малко.

Имаше нещо в гласа на Нан, което издаваше притеснение. Не се наложи Емили да чака дълго, за да разбере какво е.

— Ем, между другото, може би няма значение, но Бинки не понася Сюзън. Тя знае, че именно Сюзън убеди Чарлс да отиде на

почивка сам, за да може да обмисли нещата на спокойствие веднага, след като беше казал, че иска развод. Няма никакво значение, че в крайна сметка Бинки си получи мъжа, но тя никога няма да ѝ прости.

Емили кимна.

— Тя обаче изглежда харесва Дий. Тъй че Бинки покани Алекс Райт на приема, за да могат двамата да се запознаят. Само че Дий не била там, когато Алекс пристигнал, и в крайна сметка той си бъбрил дълго със Сюзън, и от това, което чувам, тя го е очаровала. Това с положителност не е влизало в плановете на Бинки.

— Което означава...?

— Че ако случайно Алекс се обади на Сюзън и двамата започнат да излизат, тя трябва да е наясно, че Бинки ще направи всичко, за да осути една евентуална връзка. Бинки обича да настройва хората един срещу друг. Тя е превъзходен манипулятор.

— Като казваш „да настройва хората един срещу друг“, имаш предвид Сюзън и Дий?

— Точно така. За да е толкова бясна Бинки, значи Алекс Райт много категорично е изразил предпочтитанието си към Сюзън. Защото, повярвай ми, тя наистина беше бясна. Разбира се, аз изобщо не познавам Алекс добре. Чувам, че не си падал много по приемите, но зная със сигурност, че фамилна фондация „Райт“, която той ръководи, е направила безброй добрини, и докато някои хора с такова наследство като неговото се отдават на разточителен живот, той очевидно е достатъчно сериозен за важните неща. Всъщност, Алекс е точно типът мъж, с който бих искала Сюзън да се обвърже — след като не можах да ги събера с Боби.

Боби беше най-големият син на Нан. Той и Сюзън бяха приятели от деца, но никога не бяха проявявали романтични чувства един към друг. Боби вече беше женен, но Нан продължаваше да се шегува с факта, че те двете с Ем пропуснали шанса да имат общи внуци.

— Иска ми се и Сюзън, и Дий да срещнат мъжа, с когото да се чувстват щастливи — каза Емили, изпитвайки неудобство от мисълта, че и без да е подтиквана от Бинки, Дий с охота би тръгнала след Алекс Райт, стига той да събуди интереса ѝ.

Освен това си даваше сметка, че Нан деликатно, но съвсем съзнателно подхвана този въпрос. Искаше да ѝ намекне, че Сюзън

трябва да бъде уведомена за плановете на Бинки, а Дий да бъде предупредена да остави Алекс Райт на мира.

— А сега клюката, която действително ще те заинтригува — каза Нан, приведе се към своята приятелка и се озърна, за да се убеди, че сервитърът не е наоколо.

— Чарли и Дан играха голф вчера. Чарли възнамерява да се пенсионира! Очевидно Управителният съвет на „Банистър Фудс“ се нуждае от по-млад председател и изпълнителен директор и от известно време правят сондажи да му предложат солидна компенсация, за да се пенсионира. Чарли казал на Дан, че предпочита да напусне достойно и по собствено желание, вместо да остане и много скоро да го принудят да се оттегли. Но има един проблем: когато засегнал темата пред Бинки, тя получила пристъп. Казала, че да живееш със съпруг пенсионер, е все едно да имаш пиано в кухнята. Което в превод за мен означава „хем безполезно, хем пречи“.

Нан мъркна и се облегна назад. После, повдигайки вежди, за да подсили ефекта, тя продължи:

— Смяташ ли, че в рая настъпва смут?

48

Преди да тръгне от студиото, Сюзън се обади в офиса си. Знаеше, че има голяма вероятност насрочената за един часа среща да се отмени. Пациентката, Линда, четиридесетгодишна писателка, чийто любимец, един златен ретривър, насекоро бил прегазен, се опитваше да превъзмогне депресията и скръбта си. Беше минала само два сеанса, но Сюзън вече беше сигурна, че основната причина на потиснатостта на Линда, бе, не искрената мъка по загубата на любимия домашен питомец, а насекорошната внезапна смърт на нейната осиновителка, от която Линда се беше отчуждила.

Нейното предположение, че Линда ще отмени часа, се оказа правилно.

— Тя каза, че искрено съжалява, но че имала неотложно заседание в службата, което изникнало в последния момент — обясни й Джанет.

„Може и така да е, а може и да не е“ — помисли си Сюзън и си каза, че непременно трябва да се обади на Линда по-късно.

— Някакви други съобщения? — попита тя.

— Само едно. Госпожа Клозън иска да ѝ се обадите, когато ви е удобно след три часа. О, и освен това на бюрото ви очаква разкошен букет.

— Цветя! И от кого са?

— Картичката е запечатана, естествено, не съм я отваряла — отвърна Джанет дяволито. — Убедена съм, че посланието е лично.

— Отвори го сега, моля те, и ми го прочети. — Сюзън вдигна вежди в пълно недоумение. В много отношения Джанет беше великолепна секретарка, но нейната потребност да обсъжда другите предизвикавше раздразнение.

Само след миг Джанет подхвана отново.

— Знаех си, че е лично, докторе — каза тя и започна да чете: — „Благодаря за прекрасната вечер. Очаквам с нетърпение събота. Алекс“.

Сюзън внезапно усети как настроението ѝ се повишава.

— Много мило от негова страна — каза тя, като внимаваше тонът ѝ да прозвучи безстрастно. — Джанет, понеже нямам нищо планирано до два часа, мисля да свърша една работа.

След по-малко от минута Сюзън беше навън и махаше на едно такси. Беше решила, че следващото нещо, което трябва да направи, е да говори с някого от полицията, отговарящ за разследването на злополуката с Каролин Уелс. Сега, след като вече нямаше никакво съмнение, че именно Каролин се бе обадила по време на предаването в понеделник и се бе представила като „Карен“, тя трябваше да установи дали в полицията допускаха някаква достоверност във версията на онази старица — че Каролин Уелс е била бълсната от някого, за да падне под камиона.

Материалът, който прочете в „Таймс“ тази сутрин, съобщаваше, че както злополуката с Каролин, така и убийството на Хилда Джонсън се разследват от XIX районно полицейско управление.

Очевидно това беше мястото, от което трябваше да се започне с търсенето на отговорите.

Въпреки категоричните свидетелски показания на Оливър Бейкър, че Каролин Уелс е загубила равновесие и е паднала, капитанът от полицията Том Ший все още не беше удовлетворен. Като се имаше предвид прекалено огласеното изявление на Хилда Джонсън, че тя е видяла някой да бълска Уелс, той не можеше да приеме, че смъртта на старицата е просто съвпадение и резултат на случайно убийство. Всичко това водеше до няколко основни въпроса: преди всичко — как престъпникът е влязъл в сградата. После — как е проникнал в апартамента на Хилда Джонсън? И последно — защо точно в нейния апартамент и защо само в нейния апартамент?

Откакто откриха тялото, екип инспектори бяха разговаряли с всеки наемател в сградата поотделно. При наличие само на четири апартамента на етаж и само на дванайсет етажа, задачата не беше кой знае каква.

Повечето наематели бяха като Хилда — доста възрастни. Те всички бяха категорични, че не са натискали копчето на домофона, за да пуснат някой доставчик или когото и да било друг в сградата в

понеделник вечерта. Всички, вътре или извън сградата през въпросното време, се заклеха, че нито са виждали някакъв непознат да се навърта наоколо, нито са пускали външен човек, когато са си отключвали, за да влязат във фоайето.

„Значи по всяка вероятност самата Хилда Джонсън бе пусната някого в сградата, а после и в апартамента си“ — заключи Ший. Бил е някой, на когото тя е смятала, че може да се довери. И доколкото познаваше Хилда — а откакто работеше в този участък той я бе опознал доста добре — изобщо не можеше да си представи кой би могъл да бъде този човек. „Защо аз не бях дежурен в понеделник следобед?“ — запита се той за пореден път, негодувайки срещу съдбата. Това беше неговият почивен ден и те двамата с Джоун, съпругата му, бяха отишли с колата до колежа Феърфийлд в Кънектикът, където дъщеря им беше студентка първи курс. Чак когато гледа новините в единайсет същата вечер, Том разбра за злополуката и видя интервюто с Хилда.

„Само ако й се бях обадил тогава“ — тази мисъл не му даваше мира. Ако не вдигнеше, щях да усетя, че нещо не е наред, а ако бях разговарял с нея, може би щях да получа описанието на човека, който според нея беше бълснал Каролин Уелс под камиона.

Беше само един без петнайсет, но Том чувствуващ отпадналост в цялото си тяло — от онази, която се получава след гневни самообвинения. Той беше убеден, че смъртта на Хилда можеше да се предотврати, а сега отново бе на нулата не само по отношение на нейното убийство, но и във връзка с разкриването на онова, което можеше да се окаже поредно преднамерено убийство. Той беше полицай от двайсет и седем години и нищо в практиката му до този момент не го беше измъчвало толкова много.

Телефонът иззвъня и прекъсна мисленото му самобичуване. Беше сержантът на пропуска. Уведоми го, че доктор Сюзън Чандлър иска да разговаря с него по повод злополуката с Каролин Уелс на Парк Авеню.

С надеждата, че може би става въпрос за още един очевидец на инцидента, той отвърна незабавно:

— Да влиза.

Няколко мига по-късно двамата със Сюзън се изучаваха с предпазлив интерес.

Сюзън моментално хареса мъжа, който седеше зад бюрото срещу нея — слабото му, симпатично лице с отворени черти; будният, интелигентен поглед в тъмнокафявите очи; дългите, чувствени пръсти, които красноречиво потропваха по бюрото.

С чувството, че това не беше типът полицейски служител, който си губи времето, тя премина направо към въпроса.

— Капитане, трябва да се върна в кабинета си в два. Знаете какво може да бъде движението в Ню Йорк. Бяха ми необходими четиридесет минути, за да стигна дотук от Бродуей и Четиридесет и първа. Затова ще бъда съвсем кратка.

Тя бързо даде най-обща информация за себе си и дори почувства, че ѝ става истински забавно, когато забеляза как слабото неодобрение, изписано на лицето на Ший, когато каза, че е психолог, се замени от чувство за съпричастност, щом допълни, че в продължение на две години е била помощник-окръжен прокурор.

— Интересът ми към Каролин Уелс се обуславя от абсолютната ми убеденост, че именно тя ми се обади през време на предаването в понеделник сутринта с косвено важна информация за Реджайна Кловън — една жена, изчезнала преди няколко години. По време на разговора ни в ефир, Уелс си уговори среща с мен. Тя обаче не се появи в уговорения час; по-късно, по сведения на един очевидец, тя може би е била бълсната пред камион, който се е движил по Парк Стрийт. Трябва да установя дали има някаква връзка между нейната... засега нека я наречем „злополука“ и обаждането ѝ в моето предаване.

Ший се приведе напред, а на лицето му се изписа искрен интерес. Оливър Бейкър беше споменал, че на кафявия плик, който носела Каролин Уелс, били изписани големи печатни букви и той бил убеден, че е зърнал думата „д-р“ на първия ред на адреса. Може би д-р Сюзън Чандлър му посочваше следата към нещо, може би дори самата връзка между настоящността на Хилда Джонсън, че Каролин Уелс е била бълсната, и нейното убийство.

— Да сте получавали по пощата плик от нея? — попита Ший.

— Вчера не. А когато тръгнах от офиса си тази сутрин, пощата още не беше пристигнала. Защо?

— Защото Хилда Джонсън и още един свидетел са видели, че Каролин Уелс носела голям кафяв плик, а според втория очевидец

пликът бил адресиран до д-р Не-зnam-кой-си. Вие очаквахте ли тя да ви изпрати нещо?

— Не, но не е изключено да е взела решение да изпрати по пощата снимката и пръстена, които обеща да ми даде. Нека ви пусна записа от обаждането ѝ в моето предаване.

Когато свърши, Сюзън отправи поглед към капитана и забеляза напрежението, изписано на лицето му.

— И вие сте сигурна, че тази жена е Каролин Уелс? — попита той.

— Абсолютно — отвърна тя.

— Вие сте психолог, доктор Чандлър. Смятате ли, че тази жена се страхува от съпруга си?

— Бих казала, че беспокойството, което изпитва, е във връзка с реакцията му на онова, което тя ми разказа.

Капитан Ший вдигна телефона и с рязък тон даде някаква заповед.

— Провери дали нямаме оплакване срещу Джъстин Уелс. Може би нещо семейно. Преди две години.

— Доктор Чандлър — продължи той, — не мога да ви опиша колко съм ви благодарен, че наминахте. Ако докладът, който очаквам...

Беше прекъснат от звъна на телефона. Той вдигна слушалката, слуша известно време и кимна.

После затвори и отправи поглед към Сюзън.

— Предположението ми се оказа правилно. Знаех си, че онова, което ми разказахте, смътно ми напомни за нещо. Доктор Чандлър, преди две години Каролин Уелс е внесла оплакване срещу Джъстин Уелс, което по-късно е оттеглила. В оплакването си заявява, че в пристъп на яростна ревност, съпругът ѝ я заплашил с убийство. Знаете ли дали Уелс е разбрал за това нейно обаждане в предаването ви?

Сюзън си даде сметка, че няма друг избор, освен да каже истината.

— Той не само е научил за обаждането, но ни позвъни в понеделник с молба да получи запис на предаването; после, когато му се обадих по този въпрос снощи, отрече изобщо някога да е молил за нещо подобно. Опитах се тази сутрин да му дам касетата в службата, но той отказа да ме види.

— Доктор Чандлър, безкрайно съм ви благодарен за тази информация. Трябва да ви помоля да оставите касетата тук при мен.

Сюзън стана.

— Разбира се. В студиото разполагам с оригиналния запис. Но, капитан Ший, аз всъщност исках да ви помоля да проследите възможността за връзка между мъжа, когото Каролин Уелс е срециала на кораба, и изчезването на Реджайна Клозън. Във вещите на Реджайна е намерен тюркоазен пръстен, с гравиран от вътрешната страна надпис „Ти ми принадлежиш“.

Точно се канеше да му разкаже и за обажданията на Тифани, и за получената от нея информация, че някой в Гринич Вилидж продава и може би изработва ръчно точно такива пръстени, когато Ший я прекъсна.

— Доктор Чандлър, протоколирано е, че Джъстин Уелс е проявявал... и може би все още проявява болезнена ревност към съпругата си. Записът показва, че тя се страхува от него. Моето предположение е, че тя не е казала нищо на съпруга си за онзи мъж, с когото се е запознала на кораба. Мисля, че Уелс е побеснял, когато е разбрали за предаването. Искам да разговарям с него. Искам да знам къде е бил между четири и четири и половина в понеделник след обяд. Искам да знам кой му е казал за обаждането във вашето предаване и с какви подробности.

Сюзън си даваше сметка, че всичко, което капитан Ший изреди, звучи разумно. Тя погледна часовника си; вече трябваше да се връща в кабинета си. Но нещо продължаваше да не е наред. Някакво шесто чувство й подсказваше, че дори ако Джъстин Уелс в пристъп на предизвикана от ревност ярост е бутнал жена си пред камиона, това не пречеше да има връзка между мъжа, когото Каролин бе срециала на кораба, и изчезването на Реджайна Клозън.

Когато излезе от полицейския участък, тя реши, че има една връзка, която тя щеше да проследи самостоятелно: щеше да открие Тифани, с чийто телефонен номер вече разполагаше и която работеше в „Пещерата“ — „най-добрият италиански ресторант в Йонкърс!“.

Джим Кърли беше сигурен, че нещо става, когато взе шефа си по обяд от фамилна фондация „Райт“ и получи нареддане да спре при „Айрини Хейс Уодли & Смит“ — елегантен цветарски магазин в комплекса „Рокфелер“. А там, вместо да прати Джим вътре, Райт му каза да чака и сам слезе от колата и влезе в магазина с кутия под мишница. Върна се петнайсет минути по-късно, следван от продавача, който държеше пищен букет в голяма ваза.

Вазата бе опакована в картон за по-голяма стабилност и Райт нареди на цветаря да я остави на пода при задната седалка, където беше сигурен, че няма да се обърне.

Продавачът на цветя благодари на Райт с усмивка и после затвори вратата. Райт със закачка в гласа нареди:

— Следваща спирка Сохо — и после даде на Джим непознат адрес.

Забелязвайки смутеното изражение на шофьора, той добави:

— Преди да си умрял от любопитство, отиваме към офиса на доктор Чандлър. Или поне ти отиваш там, за да оставиш тези цветя. Аз ще те чакам в колата.

През последните три години Джим беше доставял цветя на много привлекателни дами от името на своя шеф, но никога досега не се беше случвало Алекс Райт да ги избира лично. С непринуденост, придобита в дългите години служба, Джим отвърна:

— Господин Райт, ако позволите да кажа, доктор Чандлър ми хареса. Наистина хубава жена. Много привлекателна и в същото време усетих у нея нещо сърдечно и непосредствено, ако разбирате какво имам предвид.

— Зная какво имаш предвид, Джим — отговори Алекс Райт. — И съм съгласен.

Джим спря колата на едно непозволено място на Хюстън Стрийт, изтича зад ъгъла до административната сграда, хвана асансьора точно когато вратите се затваряха и щом се озова на последния етаж избърза

по дългия коридор към кабинета с дискретна табелка „Д-р Сюзън Чандлър“. Там остави цветята на секретарката, отказа предложения бакшиш и бързо се върна обратно при колата.

За пореден път се възползва от убедеността в неговата доказана в годините лоялност и попита:

— Господин Алекс, това не беше ли вазата от масата във фоайето, която майка ви донесе от Ирландия?

— Имаш набито око, Джим. Онази вечер, когато изпращах госпожица Чандлър до вратата ѝ, забелязах, че притежава подобна ваза, само че по-малка. Помислих си, че двете биха се съчетали добре. А сега по-добре натисни газта. Закъснявам за обяд в „Плаза“.

В два и половина Алекс беше отново на бюрото си в офиса на фамилна фондация „Райт“. В три без петнайсет секретарката му го уведоми, че по телефона го търси Дий Чандлър Хариман.

— Свържи ме с нея, Алис — нареди той с нотка на любопитство.

Гласът на Дий бе сърдечен и извинителен.

— Алекс, вероятно сте зает да връчвате някому пет-шест милиона долара, тъй че няма да ви задържам повече от минута.

— Не съм давал толкова много пари от вчера след обяд — увери я той. — С какво мога да ви услужа?

— Нищо, което да ви затрудни, надявам се. Призори взех спонтанно решение. Време е да се преместя обратно в Ню Йорк. Моите партньори в модната агенция ще откупят дяловете ми с най-голяма охота. Един съсед, който живее в същата сграда, отдавна точи зъби за моя апартамент и ще ми го грабне от ръцете. Тъй че ето защо се обаждам: можете ли да ми препоръчate добър агент за недвижими имоти? Търся си четири-пет стаен апартамент в Ийст Сайд, за предпочитане някъде между Пето и Парк и определено в стил средата на седемдесетте.

— Едва ли мога да ви бъда полезен, Дий. Живея в една и съща къща откакто съм се родил — каза ѝ Алекс. — Но бих могъл да поразпитам за вас.

— О, благодаря ви сърдечно, много ще ми помогнете. Неудобно ми е, че ви беспокоя, но чувствах, че няма да имате нищо против. Пристигам утре следобед. Така мога да започна търсенето от петък.

— Дотогава ще съм готов да ви предложа име.

— В такъв случай ще ми го кажете на питие утре вечер. Аз черпя.

После затвори, преди Алекс да може да реагира.

Алекс Райт се облегна назад на стола си. Това беше неочаквано усложнение. Беше доловил промяната в гласа на Сюзън, когато й каза, че е поканил и сестра й на приема в библиотеката и точно това бе причината да изпрати цветята точно днес.

— Нужно ли ми е това? — измърмори той на глас. После си спомни думите на баща си, който много обичаше да казва, че една отрицателна ситуация винаги може да бъде превърната в преимущество.

„Въпросът е — помисли си Алекс унило, — как да го постигна в конкретния случай.“

50

С вяла неприязън Джейн Клозън влезе в болничната стая. Както подозираше, нейният лекар бе настоял да постъпи за незабавно лечение. Ракът, който неизбежно печелеше битката с тялото ѝ, изглежда бе решил да не ѝ отпусне силите и времето, които ѝ бяха необходими, за да се погрижи за всичко, което се нуждаеше от грижата ѝ. Джейн Клозън искаше просто да може да каже: „Край на лечението“, но не беше готова да умре. Още не. Имаше чувството, че ако ѝ се отпусне малко време, би могла да се погрижи за една недовършена работа — сега, когато имаше лъч надежда, че може би ще научи истината за съдбата на Реджайна. Ако жената, която се бе обадила по време на предаването на доктор Чандлър, се появи и покаже снимка на човека, който ѝ бе подарил тюркоазния пръстен, най-накрая поне щяха да имат откъде да започнат.

Тя се съблече, окачи дрехите си в малкия гардероб и си сложи нощница и халата, които Вира ѝ беше опакovala. Поредната серия химиотерапия щеше да започне на другата сутрин.

Когато донесоха вечерята, тя си взе само чаша чай и препечена филийка, после си легна, гълтна успокоителното, което ѝ донесе сестрата, и започна да се унася.

— Госпожо Клозън.

Тя отвори очи и видя загриженото лице на Дъглас Лейтън, надвесено над нея.

— Дъглас. — Не беше сигурна, че появата му ѝ доставя удоволствие, но определено намираше известно успокоение в явната му загриженост.

— Обадих ви се вкъщи, защо се нуждаехме от вашия подpis на един формуляр. Когато Вира ми каза, че сте тук, незабавно дойдох.

— Мисля, че подписах всичко на заседанието — изрече тя неясно.

— Опасявам се, че един лист е пропуснат. Но това може да почака. Сега не искам да ви притеснявам повече.

— Това е глупаво. Дай ми го.

„Не се чувствах добре на съвещанието — помисли си Джейн. — Учудена съм, че не съм изпуснала и повече.“

Тя се пресегна за очилата си и впери поглед във формуляра, който Дъглас ѝ подаде.

— А-а, този. — Взе писалката от ръката му и се подписа внимателно, като правеше усилие да не излиза от реда.

Тази вечер на приглушеното осветление на болничната стая Джейн Клозън си помисли колко много Дъглас прилича на Лейтънови, които тя бе познавала във Филаделфия. Хубава фамилия. А предишния ден така бързо го бе лишила от доверието си. „Ето това е бедата“ — помисли си тя. Болестта и всички тези лекарства ѝ отнемаха способността да преценява правилно. Утре щеше да се обади на доктор Чандлър и да ѝ каже, че съжалява за прекалената си подозителност към Дъглас, че не е била права и е проявила ужасна несправедливост.

— Госпожо Чандлър, мога ли да ви донеса нещо?

— Не, нищо, но благодаря за грижата, Дъглас.

— Мога ли да се отбия утре?

— Първо се обади. Може да не ми е до посетители.

— Разбирам.

Джейн Клозън усети как той повдига ръката ѝ и нежно я докосва с устни.

Потъна в сън, преди Дъглас да излезе на пръсти от стаята, но дори и да беше будна, вътре беше тъмно, така че едва ли щеше да забележи доволната усмивка на лицето му.

51

След второто си обаждане в предаването „Питайте доктор Сюзън“ Тифани беше изключително доволна от себе си. Тя успя да издекламира точно онова, което искаше и сега се надяваше, че някой ще разкаже за обаждането ѝ на Мат. Освен това беше сигурна, че шефът ѝ Тони Сепеди щеше да бъде въодушевен, когато разбере за рекламата, която успя да направи на „Пещерата“.

После изведнъж ѝ хрумна: „Ами ако Мат се появи в «Пещерата» тази вечер?“. Тифани се огледа преценяващо в огледалото. Определено ѝ беше време да се боядиса — тъмните корени на косата ѝ се бяха показали. „Изглеждат като релси“ — помисли си тя. Освен това бретонът ѝ беше твърде дълъг. „Може да ме сърка с овчарско куче“ — каза си тя закачливо, докато набираше номера на фризьорката си.

— Тифани! Боже, всички говорим само за теб. Една клиентка вчера ни каза, че си се обадила в предаването „Питайте доктор Сюзън“ и днес го пуснахме. Когато те чух, креснах на всички да мълкнат. Дори изключихме сешоарите. Звучеше страховто. Толкова естествена, толкова умна. И чуй, каки на твоя шеф, че заслужаваш повишение.

Молбата на Тифани за незабавно обслужване бе приета с ентузиазъм.

— Пристигай веднага! Ти си знаменитост. И трябва да те направим наистина да изглеждаш така.

Четиридесет и пет минути по-късно Тифани седеше пред един умивалник. Когато се прибра у дома, беше четири и двайсет. Искрящата ѝ коса галеше раменете ѝ, а маникюрът ѝ бе направен в тъмносиния цвят, който Джил я насырчи да опита.

„Трябва да излезеш до петнайсет минути — предупреди се мислено тя. — Реклама или не, Тони побеснява, ако закъснееш за работа.“

Въпреки това тя отдели време да приглади набързо полата и блузата, с които знаеше, че изглежда страховто. Може би ако Мат се появише, двамата щяха да отидат някъде след края на работното ѝ

време в полунощ, може би на някое хубаво място за едно среднощно питие.

Тя се поколеба дали да си сложи тюркоазния пръстен, после реши да не го прави. Само че ако Мат наистина се появеше и случайно споменеше за него, нямаше защо да му обяснява. Просто можеше да го остави да го види, уж случайно...

Тифани беше на вратата, готова да излезе, когато телефонът иззвъня. „Нека си звъни — помисли си тя, — не искам да се забавя заради някакъв си разговор.“

„От друга страна — каза си тя, разсъждавайки бързо — може пък да е Мат.“ Прекоси тичешком малката всекидневна до още по-малката спалня и успя да вдигне слушалката на третото позвъняване.

Беше майката на Мат. Не си направи труда да я поздрави, а премина направо на въпроса:

— Тифани, настоявам незабавно да престанеш да говориш по радиото за моя син. Матю те е извеждал само няколко пъти. Той ми каза, че няма нищо общо с теб. Следващия месец се мести в Лонг Айланд. Току-що се сгоди за една много привлекателна млада жена, с която излиза от известно време. Тъй че, моля те, забрави го и престани да разправяш за срещите си с него, особено там, където неговите приятели или годеницата му могат да те чуят.

След което в ухoto на Тифани прозвуча решително изщракване.

Шокирана, цяла минута тя остана абсолютно неподвижна, стисната в ръка слушалката. Сгоден? „Аз дори не съм чувала да е излизал с някоя по-специално“ — помисли си тя, а отчаянието постепенно стягаше гърлото ѝ.

— Ако желаете да се обадите...

Гласът от централата звучеше така, сякаш идваше от друга планета. Тифани тресна слушалката върху вилката. Трябаше да тръгва за работа. Вече знаеше, че трябва да бърза, за да не закъсне. С лице, обляно в сълзи, тя хукна надолу по стълбите, без да обръща внимание на поздрава на шестгодишния син на хазяина си, който играеше на верандата.

В колата болката и разочарованието я заляха и тя почти не можеше да си поеме дъх от риданията, които разтърсваха тялото ѝ. Искаше ѝ се да спре някъде и да се наплаче, но знаеше, че няма никакво време.

Вместо това, когато пристигна при „Пещерата“, тя си избра едно отдалечено място на паркинга и за момент застина неподвижно зад волана. После си извади пудрата. Трябаше да се овладее. Не можеше да влезе там в този вид. Не можеше да им позволи да я видят обляна в сълзи заради някакъв си глупак, който ядеше сурова риба и я водеше само на тъпи филми.

— Че на кой изобщо му е притрябал? — възклика тя гласно.

Нов пласт фон дъо тен, още малко сенки за очи и червило помогнаха за маскиране на пораженията, макар че устната ѝ не преставаше да трепери.

— Ти като не ме искаш, и аз не те искам! — повтаряше си тя гневно. — *Mразя те, Мат!* Глупак такъв!

Беше пет без една минута. Въпреки всичко можеше да пристигне навреме, но трябаше да тръгне незабавно. Само това ѝ липсваше сега — Тони да започне да ѝ креши.

На път за кухнята тя мина покрай контейнера за боклук. Спра за момент и го погледна. С единствено рязко движение свали тюркоазния пръстен от безименния си пръст и го хвърли вътре, където той изчезна в полуотворена найлонова торба, пълна с отпадъци от обяда.

— Кофти пръстен и ми донесе кофти късмет! — измърмори Тифани, после хукна към кухненската врата, бутна я, влезе и извика: — Здравейте момчета. Тони, разбра ли каква реклама направих днес на това бунище?

52

Пациентът за два часа пристигна само пет минути след като Сюзън се върна в кабинета си. В таксито беше успяла да освободи мислите си от всичко, освен от историята на человека, когото очакваше. Майър Уинтър беше шейсет и пет годишен пенсиониран директор, преодолял пораженията от скорошен удар. И сега, макар че се движеше с бастун и леко накуцваше, нищо не подсказваше за продължителността и жестокостта на неговата болест. Нищо, ако не се смяташе дълбоката депресия, причинена от страха, че всичко това може да се случи отново.

Днешното му посещение беше десето по ред и когато си тръгна, Сюзън доби усещането, че регистрира видимо подобрение — този вид обрат в поведението на пациентите си, който ѝ носеше такова удовлетворение. Собствената ѝ реакция при подобни победи се изразяваше в искрена радост заради решението ѝ преди шест години да избере за професията на своя живот не правото, а психологията.

Веднага щом господин Уинтър напусна, влезе Джанет с няколко съобщения.

— Обади се Памела Хейстингс. Каза, че си е вкъщи и изгаря от нетърпение да разговаря с теб.

— Веднага ще ѝ се обадя.

— Цветята не са ли страховни? — попита Джанет.

Сюзън изобщо не беше забелязала вазата с цветя, поставена на ниския шкаф. Сега се приближи към тях и очите ѝ се разшириха.

— Трябва да има някаква грешка — възкликна тя. — Тази ваза е Уотърфорд.

— Никаква грешка — увери я Джанет. — Опитах се да дам бакшиш на человека, който донесе букета, но той отказа. Каза, че били от шефа му. Предполагам, че е шофьор или нещо подобно.

„Естествено. Алекс еоловил нещо в гласа ми, след като ми каза, че е поканил и Дий на приема в събота — помисли си Сюзън. — Това

обяснява подобен галантен жест. Колко е проницателен. И колко съм глупава, че допускам емоциите ми да са така прозрачни.“

Подаръкът беше прекрасен, но удоволствието, че го получава, се намаляваше от съзнанието за причината да й бъде поднесен. За момент тя се замисли дали да се обади на Алекс веднага, за да му каже, че вероятно няма да може да приеме вазата. После поклати глава — с всичко това можеше да се оправи по-късно. Сега имаше по-належащи неща. Посегна към телефона.

Разговорът беше кратък и приключи с обещанието на Памела Хейстингс да бъде в кабинета на Сюзън на следващата сутрин в девет часа.

Сюзън погледна часовника си — до следващия уговорен сеанс оставаха секунди. Тя просто нямаше възможност да разсъди над очевидния факт, че Памела Хейстингс е разстроена по някаква причина, която няма нищо общо с критичното състояние на приятелката ѝ. Тя беше казала: „Д-р Чандлър, аз трябва да взема трудно решение. То засяга онова, което се случи с Каролин Уелс. Може би вие ще mi помогнете“.

Сюзън изпита желание да упражни натиск за повече информация, но си даваше сметка, че разговорът можеше да се окаже труден и тя просто трябваше да изчака.

— Госпожа Ментис е тук — обяви Джанет, надзъртайки през вратата.

В четири без десет се обади Доналд Ричардс.

— Сюзън, исках да се чуем, само за да потвърдя срещата за тази вечер. Седем часа в „Пейлио“ на Западна петдесет и първа, нали така?

След този разговор Сюзън видя, че разполага с още няколко минути преди следващия си пациент. Намери номера на Джейн Кловън и бързо го набра. Никой не вдигна и тя остави съобщение за нея на телефонния секретар.

Беше шест и пет, когато изпрати последния си пациент. Работният ден на Джанет вече беше приключил и тя си беше тръгнала. На Сюзън ѝ се искаше поне за няколко минути да си отиде до вкъщи,

но си даваше сметка, че времето щеше да ѝ стигне само колкото да се поосвежи тук в кабинета си, преди да вземе такси до ресторантa.

Имаше намерение по-рано да се обади на домашния телефон на Тифани и да се опита да я убеди поне да си уговорят среща, за да могат да сравнят нейния тюркоазен пръстен с този, който Джейн Клозън беше намерила сред вещите на Реджайна. Но Тифани с положителност сега беше на работа, а по вечерно време ресторантът беше в най-натоварения си период. „Ще ѝ се обадя по-късно, когато се прибера у дома — реши Сюзън. — Тя каза, че работи нощна смяна, значи сигурно се връща късно. Ако не я намеря у тях, ще опитам утре сутринта.“

Сюзън потръпна. Защо мисълта за Тифани я изпълваше с такова беспокойство? Беше усещане, близко до онова, което баба ѝ наричаше „пресантиман“.

53

Той не знаеше фамилното име на Тифани, но даже и да го знаеше, дори и да беше регистрирана в телефонния указател на Йонкърс, не беше разумно да се опитва да я проследи до дома ѝ. Освен това не се налагаше. Тя вече му беше казала къде може да я намери.

Той се обади в „Пещерата“ след обяд и поиска да разговаря с нея. Както очакваше, отговориха му, че не е там и че идва в пет.

Отдавна се беше научил, че най-добрият начин да получиш информация е да изкажеш погрешно предположение и да оставиш другия да те поправи.

— Тя привършва към единайсет, нали? — предположи той.

— В полунощ. Тогава затваря кухнята. Искате ли да оставите съобщение?

— Не, благодаря. Ще я потърся у тях.

В случай, че на другия ден този, с когото бе разговарял от „Пещерата“, си спомнеше за обаждането му, той вероятно нямаше да му обърне внимание, защото щеше да го помисли за някой от приятелите на Тифани. В крайна сметка, нали беше дал да се разбере, че знае и домашния ѝ телефон?

Нямаше търпение да се добере до нея. Очакваше тази среща с огромно желание. Тифани го беше огледала. И вероятно, като много хора в ресторантърския бизнес, помнеше лица. Беше чист късмет, че не изтърси на Сюзън Чандлър, че докато е била в магазинчето, е видяла един мъж да купува такъв тюркоазен пръстен.

Можеше да си представи какво би казала Чандлър: „Тифани, онова, което ми казваш, е изключително важно. Трябва да се срещнем...“.

Твърде късно, Сюзън.

И твърде неприятно.

Ами приятелят на Тифани — Мат?

Той си припомни сцената в магазинчето на Парки. Беше се обадил предварително, за да е сигурен, че все още има от пръстените.

Когато влезе в магазина, той вече беше приготвил точната сума, включително и надценката за обслужване. Според инструкциите, пръстенът бе опакован и лежеше до касовия апарат. Едва когато се обърна, за да си тръгне, той видя двойката. Спомняше си момента съвсем ясно. Да, момичето беше вперило поглед в него. Застанал с гръб, приятелят й разглеждаше боклуците по рафтовете. Той не беше проблем, слава богу.

Парки вече беше отстранен. А след тази вечер Тифани също нямаше да му бъде грижа.

Един стих от „Разбойникът“ — стихотворение, което беше научил наизуст като дете — се мярна в съзнанието му:

*„По лунна светлина ще дойда аз при теб,
макар че адът пътя трябва да затвори.“*

Изсмя се мрачно.

54

Късно следобед в сряда, когато Джъстин се върна от болницата в офиса си, намери съобщение да се обади на капитан Ший от XIX полицейско управление. Трябаше да се яви във връзка със злополуката, претърпяна от жена му. Изпита искрена неприязнь, още повече, че съобщението завършваше с думите: „Знаете къде се намираме“.

Споменът за онази ужасна вечер, когато Каролин подаде оплакване срещу него, беше нещото, което Джъстин съвсем съзнателно изключваше от съзнанието си.

„Не трябаше да я заплашвам с убийство — каза си той, докато мачкаше бележката в ръка. — Никога не съм и помислял да я нараня. Просто я сграбчих за ръката, когато тръгна да излиза от апартамента. Нямах намерение да ѝ я извивам. Случи се, защото тя се опита да се дръпне.“

После тя побягна в спалнята, заключи вратата и се обади в полицията. Онова, което последва, представляваше истински кошмар за него. На следващия ден тя му остави бележка, че си оттегля оплакването и подава молба за развод. После изчезна.

Тогава той беше умолявал Памела Хейстингс да му каже къде е отишла Каролин, но тя беше непреклонна. После се сети да се обади на пътническия ѝ агент с обяснението, че е забутал някъде номера, на който би могъл да я потърси. Едва тогава разбра, че се е качила на някакъв туристически кораб, научи името му и успя да се свърже с нея.

Това се беше случило точно преди две години.

Едно от обещанията, които беше дал на Каролин по онова време, бе, че ще започне лечение и той го изпълни, но тогава не можеше да понесе мисълта да се разкрива пред когото и да било, дори и пред един толкова състрадателен слушател като доктор Ричардс. И с това се приключи.

Естествено, изобщо не каза на Каролин. Тя смяташе, че той продължава сеансите.

Джъстин крачеше из офиса си, докато си мислеше колко различна бе Каролин през последния уикенд: някак по-тиха и малко напрегната. Усети, че става подозрителен. А и тя беше закъсняла една вечер предната седмица с оправданието, че разглеждали плановете с клиента, чиято къща в Ийст Хамптън в момента обзвеждаше.

После в понеделник Барбара, момичето на рецепцията, му съобщи пред неговия съдружник, че със сигурност е чула Каролин в радиопредаването „Питайте доктор Сюзън“ да разправя за някакъв мъж, когото срещнала, докато двамата със съпруга ѝ били разделени. Тогава се обади на Каролин и я попита. Усети, че това я разстрои. После излезе от офиса си. Не искаше да си спомня за остатъка от деня.

Сега Каролин беше в болница, все още в кома и продължаваше да прави опити да произнесе нечие име. Звучеше нещо подобно на „Уин“. Дали не беше мъжът, с когото се бе замесила на кораба?

Само при мисълта за това Джъстин имаше чувството, че гърдите му всеки момент ще експлодират. По челото му изби студена пот.

Той изглади бележката и я погледна отново. Трябаше да се обади на капитан Ший. Не трябаше да допусне отново да му звъни в офиса. И без друго Барбара му отправи странен поглед, докато му даваше съобщението.

От спомена за онази нощ преди две години почти му призля — полицайт го арестуват, отвеждат го в участъка с ръце в белезници като най-обикновен крадец.

Джъстин вдигна слушалката, но после натисна копчето, за да прекъсне сигнала. Накрая дръпна пръста си и се насили да набере номера.

Час по-късно той съобщаваше името си на сержанта на пропуска в XIX полицейско управление с мъчителното съзнание, че някои полицаи вероятно си спомнят лицето му. Ченгетата ги биваше в това.

После го изпратиха в кабинета на капитан Ший и разпитът започна.

— Някакви проблеми със съпругата ви след последния път, господин Уелс?

— Абсолютно никакви.

— Къде бяхте между четири и четири и половина в понеделник след обяд?

— Разхождах се.

— Отбихте ли се у вас?

— Да. Защо?

— Видяхте ли съпругата си?

— Тя беше излязла.

— Какво направихте след това?

— Върнах се в офиса.

— Случайно да сте били на ъгъла на Осемдесет и първа и Парк около четири и петнайсет?

— Не, вървях надолу по Пето Авеню.

— Познавахте ли покойната Хилда Джонсън?

— Коя е тя? — Джъстин мълкна. — Чакайте малко. Това е жената, която каза, че Каролин не е паднала, а е била бълсната. Видях я по телевизията. Доколкото разбрах обаче, никой не ѝ е повярвал.

— Да — отвърна тихо Ший. — Това е жената, която настояваше, че вашата съпруга е била бълсната нарочно пред онзи камион. Хилда беше много предпазлива, господин Уелс. Тя никога не би пуснала човек във фоайето на сградата, където живееше, нито пък би му отворила вратата на собствения си апартамент, ако не е била спокойна, че може да му има доверие.

Том Ший се надвеси над бюрото си и изрече поверително:

— Господин Уелс, аз познавах Хилда. Тя беше известна личност в този квартал. Убеден съм, че би отворила тези две врати на съпруга на жената, която по нейното категорично мнение е била бълсната нарочно. Тя би изгаряла от нетърпение да му разкаже цялата история лично. Да не би случайно да сте посетили Хилда Джонсън късно онази вечер, господин Уелс?

55

Когато Сюзън пристигна в седем и десет, Доналд Ричардс вече я чакаше на бара в „Пейлио“. Той прекъсна извиненията ѝ.

— Движението беше ужасно, аз също дойдох току-що. Може би ще ви бъде интересно да го чуете — днес на обяд гостувах на майка си. Тя слушала програмата с мое участие и вие много сте я впечатлили. Въпреки това ми се скара, че съм уредил срещата ни тук. По нейно време един истински джентълмен винаги минавал да вземе младата дама от дома ѝ и я придрожавал до ресторантa.

Сюзън се засмя.

— Като се има предвид какво е движението в Манхатън, докато дойдете да ме вземете във Вилидж и после се върнем в центъра, ресторантите ще затворят.

Тя се огледа. Барът с форма на подкова беше пълен с хора и ограден от двете страни с малки маси, на които нямаше нито едно свободно място. Великолепна фреска в червено, изобразяваща известната конска порода „пейлио“, покриваща стените от четирите страни на помещението, което беше на два етажа. Осветлението беше приглушено, атмосферата задушевна и едновременно с това изискана.

— Никога не съм идвала тук. Изглежда много хубаво — каза тя.

— И аз не съм, но ми го препоръчаха горещо. Ресторантът е на втория етаж.

Ричардс съобщи името си на младата жена на бюрото.

— Резервацията е потвърдена. Можем да използваме асансьора — каза той на Сюзън.

Тя се опитваше да прикрие интереса, с който изучаваше Доналд Ричардс. Косата му беше тъмноkestенява с лек нюанс на червеников — „есеннокестенява“ би казала баба Сузи, за да я опише. Носеше очила с голем диоптър и стоманеносиви рамки. Лупите подчертаваха сиво-сините му очи — или може би бяха ясносини, но цветът им леко се променяше от рамките.

Сюзън беше сигурна, че облеклото му беше специално подбрано за вечерта. Предния ден и в понеделник, когато дойде в студиото, носеше блейзър и панталон. Тогава ѝ се стори леко небрежен. Тази вечер изглеждаше видимо различен, в безспорно скъп тъмносин костюм и вратовръзка в сребристо и синьо.

Асансьорът пристигна. Двамата се качиха и когато вратата се затвори, той каза:

— Изглеждате прекрасно. Тоалетът ви е чудесен.

— Не съм убедена, че съм достатъчно елегантна за вас — каза Сюзън откровено. — Както би се изразила баба ми: „Вие сте безупречен“.

— Достатъчно е, уверявам ви.

„За втори път в рамките на пет минути се сещам за баба. На какво прилича това?“

Слязоха на втория етаж, където салонният управител ги посрещна и ги отведе на тяхната маса. Попита какво ще си поръчат за пие и Сюзън си пожела шардоне; Доналд Ричардс — едно мартини, сухо.

— Обикновено не го пия чисто, но днес имах тежък ден.

„Заради обяда с майка ти?“ — запита се Сюзън. Мислено си отправи предупреждение да не проявява излишно любопитство. Не можеше да си позволи да забрави, че и той е психиатър и би регистрирал всеки опит за преценка. Но я измъчваха куп въпроси и тя се чудеше дали ще намери „безобиден“ начин да му ги зададе. Например, защо бе реагирал по този начин на въпроса на една слушателка дали книгата му има връзка със смъртта на жена му? Нямаше ли да бъде по-естествено, ако беше споменал факта, че познава туристическите кораби, когато разбра от думите на Сюзън, че Реджайна Кловън е изчезнала по време на едно такова пътуване? А според биографичните му данни, корабът, на който бе пътувала Реджайна — „Габриел“ — бил неговият любим кораб. Трябваше да го накара да говори за това.

„Най-добрият начин да насочиш един разговор в желаната посока е да обезоръжиш събеседника си — каза си тя, — да го накараш да се чувства свободно.“

Сюзън се засмя сърдечно.

— Една слушателка се обади днес, за да каже, че след като ви е чула, е отишла и си е купила вашата книга, която ѝ доставила искрено удоволствие.

Ричардс отвърна на усмивката ѝ.

— Чух я. Очевидно много благоразумна жена.

„Чул си я — учуди се Сюзън. — Заетите психиатри обикновено не слушат двучасови консултантски предавания.“

Питиетата им пристигнаха. Ричардс вдигна чаша за тост в нейна чест.

— Благодаря за удоволствието да се насладя на компанията ви.

Тя знаеше, че подобни реплики са част от етикета. И все пак усети, че зад стандартния комплимент има нещо повече — таеше се в начина, по който го изрече, във внезапното присвиване на очите, сякаш я изследваше под микроскоп.

— Ще ви призная нещо. Прегледах информацията за вас в Интернет.

„Значи ставаме двама — помисли си Сюзън. — И доколкото разбирам, ще играем с открити карти.“

— Отраснала сте Уестчестър? — попита той.

— Да. Ларчмонт, после Рай. Но баба ми винаги е живяла в Гринич Вилидж и като малка често прекарвала събота и неделя при нея. Винаги ми е доставяло невероятно удоволствие. Моята сестра е с провинциална нагласа от мен.

— Родители?

— Разведен се преди три години. И за съжаление не по стандартните причини, свързани с вечни разправии. Просто баща ми срещна друга жена и се влюби до уши. Майка ми беше съсирана и премина през какви ли не състояния — безутешна, гневна, непримирима, безпощадна... каквото ви дойде наум.

— А вие как го приехте?

— Тъжно. Бяхме едно задружно и щастливо семейство, или поне аз така смятах. Забавлявахме се заедно. И наистина се обичахме. След развода всичко се промени. Понякога ми се струва, че все едно сме на кораб, който се е бълсал в риф и потъва; макар че на борда всички оцеляват, всеки се озовава в различна спасителна лодка.

Тя си даде сметка, че противно на намеренията си бе казала твърде много и почувства благодарност, че той не се възползва от

словоохотливостта й.

Вместо това го чу да казва:

— Любопитно ми е какво ви накара да напуснете поста на помощник-окръжен прокурор и да се върнете в университета за докторат по клинична психология?

За Сюзън отговорът на този въпрос не представлява проблем.

— Мисля, че си бях дала сметка, че няма да намеря покой. Има хора — заклети престъпници, и аз се чувствах истински доволетворена, че съм ги прибрала от улицата. Но после бях прокурор на едно дело, в което жената беше убила своя съпруг, защото се канел да я напусне. Тя получи петнайсет години. Никога няма да забравя стъписаното й изражение, неверието, изписано на лицето й, когато чу присъдата. Оставаше ми само да си мисля, че ако й бяха оказали нужната помощ, ако беше успяла да освободи онзи гняв, преди да я е съсипал...

— Ужасната мъка може да отключи ужасен гняв — каза той тихо.

— Без съмнение по-късно сте видели и майка си в подобно положение и сте си дали сметка, че самата тя е можела да бъде на подсъдимата скамейка.

Сюзън кимна.

— За кратко време след раздялата, майка ми беше агресивна и в същото време склонна към самоубийство, поне ако се съдеше по начина, по който говореше за баща ми. Направих всичко, което беше по силите ми, за да й помогна. В известен смисъл съдът ми липсва, но зная, че това беше правилното решение за мен. А вие? Какво ви привлече в тази област?

— Винаги съм искал да бъда лекар. Докато следвах, си дадох сметка в каква степен активността на съзнанието се отразява на физическото здраве и така направих избора си.

Салонният управител пристигна с менюто и след кратка дискусия върху достойнствата и недостатъците на различните ястия, те си поръчаха вечерята.

Сюзън се беше надявала да използва паузата в разговора, за да го пренасочи към самия него, но той веднага се върна на темата за нейното радиопредаване.

— Имаше и нещо друго, което майка ми попита днес — отбеляза той небрежно. — Разполагате ли с нова информация за Карен, жената,

която се обади в понеделник?

— Не — отвърна Сюзън.

Доналд Ричардс разчути една питка.

— Вашият продуцент изпрати ли на Джъстин Уелс запис на предаването?

Сюзън не очакваше такъв въпрос.

— А вие познавате ли Джъстин Уелс? — попита тя, без да може да скрие изненадата в гласа си.

— Да, срещали сме се.

— Лично или професионално?

— Професионално.

— Може би сте го лекували от прекомерна и опасна ревност към съпругата му?

— Защо ми задавате този въпрос?

— Защото ако отговорът е „да“, според мен сте морално задължен да кажете на полицията какво знаете. Не исках да избегна отговора, когато ме попитахте за Карен, но истината е, че аз научих нещо повече за нея, въпреки че оттогава не сме се чували. Оказва се, че жената, която се нарече „Карен“, е съпругата на Джъстин Уелс. Нейното истинско име е Каролин и тя е паднала или е била бълсната само няколко часа, след като е разговаряла с мен.

Изражението на Доналд Ричардс бе по-скоро сериозно и замислено, отколкото изненадано.

— Опасявам се, че сте права. Аз наистина трябва да разговарям с полицията — каза той мрачно.

— Разследването се води от капитан Ший, XIX полицейско управление — уточни Сюзън.

„Права бях — помисли си тя. — Очевидната връзка между случилото се с Каролин Уелс и телефонния разговор с мен е ревността на съпруга й.“

Тя се замисли за тюркоазния пръстен със сантименталния надпис, фактът, че Тифани си бе купила такъв от Гринич Вилидж вероятно не означаваше нищо. Също като пластмасовите статуетки на свободата, на Тадж Махал от слонова кост или медальончетата с форма на сърце, тези пръстени бяха типичен артикул за магазинчетата, в които се продаваха сувенири и всякакви дрънкулки.

— Как е салатата? — попита Ричардс.

Явно целеше да промени темата.

„И правилно — помисли си Сюзън. — Професионална етика.“

— Прекрасна. Аз ви разказах за себе си. А вие? Имате ли брат или сестра?

— Не, единствен син съм. Отраснах в Манхатън. Баща ми почина преди десет години. Тогава майка ми реши да живее в Тъксидо Парк през цялата година. Тя е художничка, доста добра, може би много добра. Баща ми беше роден моряк и често ме взимаше в неговия екипаж.

Сюзън мислено стисна палци.

— С интерес установих, че сте прекъснали следването си за една година, за да работите като помощник-директор на туристически кораб. Вероятно влияние на баща ви?

Чутото явно му се стори забавно.

— Значи и двамата сме се допитвали до Интернет? Да, това беше една страхотна година. Направих околосветско пътешествие, което включваше почти всички най-важни пристанища, после предпочетох по-кратките маршрути. Пообиколил съм земното кълбо.

— С какво точно се занимава един помощник-директор на туристически кораб?

— Помага за организацията и координацията на различните корабни дейности. Всичко — от изготвяне на програмата на платените развлечения и създаване на нужните условия за изпълнителите до поддържане на бинго залата, организиране на карнавалите и изглажддане на конфликтни положения. Освен това трябваше да следя за самотни или депресирани пасажери и да полагам специални грижи за тях. Какво ли не.

— В биографичните ви данни пише, че сте се запознали със съпругата си на „Габриел“; даже се споменаваше, че това е любимият ви кораб. Същият, на който е пътувала и Реджайна Клозън, преди да изчезне.

— Да. Аз не я познавах, естествено, но определено разбирам защо са й препоръчали „Габриел“. Чудесен кораб.

— Ако знаехте за изчезването на Реджайна Клозън, щяхте ли да се почувстввате изкушен да я включите наред с останалите в книгата си?

Надяваше се, че въпросът е прозвучал неангажирано.

— Не, не мисля.

„В някакъв момент ще ми каже да престана да го разпитвам — помисли си Сюзън, — но дотук добре; ще продължа, докато ме спре.“

— Любопитна съм — каза тя, — какво ви даде идеята за написването на „Изчезнали жени“?

— Темата ме заинтересува, защото преди шест години имах пациент, чиято съпруга беше изчезнала. Просто един ден не се прибрала вкъщи. Той сия представяше във всякакви ситуации — като нечия затворничка, как броди с амнезия или пък е убита.

— В крайна сметка разбра ли се какво е станало със съпругата му?

— Да, преди две години. Близо до завоя към тяхната къща има езеро. Някой се гмурнал с акваланг там и видял кола — нейната кола, както се оказа — на дъното. Тя била в нея. Вероятно не е успяла да вземе завоя.

— И какво стана с вашия пациент?

— Жivotът му се промени. На следващата година се ожени отново; сега е съвсем различен човек от онзи, който дойде при мен за помощ. Тогава си дадох сметка, че може би най-голямата болка, когато загубиш любим човек по такъв начин, е, че не знаеш какво се е случило с нея... или с него. Съзнанието за това ме накара да проучу обстоятелствата и около други на пръв поглед безследно изчезнали жени.

— Как подбрахте случаите, които разглеждате в книгата си?

— Бързо си дадох сметка, че в повечето случаи причината за изчезването е измама. На тази основа анализирах как жените попадат в конкретните ситуации и после предложих начини за предотвратяването им.

Докато разговаряха, чиниите със салати бяха опразнени и заменени с ордьоври. Двамата продължиха да си приказват и през време на основното блюдо, като кулинарните тънкости се обсъждаха между по-съществените въпроси.

Дон Ричардс приключи с последната хапка и се облегна назад.

— Според мен това си беше жив кръстосан разпит, а аз бях потърпевшият — констатира той добродушно. — Казах ви всичко за себе си. Хайде сега да поговорим за вас, Сюзън. Както вече ви споменах, аз съм моряк. А вие какво правите през ваканциите си?

— Карам ски — отвърна Сюзън. — Баща ми е страхотен скиор и той ме научи. Точно както вие сте плавали с баща си, моят винаги ме вземаше, когато отиваше да кара ски. Мама мрази студа, сестра ми също, а и не проявяваше никакъв интерес, така че баща ми имаше предостатъчно време за мен.

— Карате ли още заедно?

— Не. Опасявам се, че той завинаги си е приbral ските.

— Откакто се ожени повторно?

— Горе-долу оттогава — Сюзън беше благодарна, че сервиторът пристигна с менюто за десертите. Уж искаше да научи подробности за Доналд Ричардс, а вече му разкри толкова неща за себе си.

И двамата решиха да пропуснат десерта и си поръчаха еспресо. След като го донесоха, Ричардс спомена името на Тифани.

— Беше някак тъжно да я слушаш днес. Тя е ужасно уязвима, не мислите ли?

— Според мен копнееш да се влюби и да бъде обичана — каза Сюзън в подкрепа на думите му. — Изглежда никога не е имала продължителна връзка от тази с Мат. Назовала е собствената си потребност с неговото име.

Ричардс кимна.

— И се обзалахам, че ако Мат наистина желае да ѝ се обади, няма да го направи, защото е доволен, че Тифани придава такова значение на случайния му порив да ѝ купи този сувенирен пръстен. Повечето момчета се плашат от такива чувства.

„Той не отдава ли такова значение на пръстена?“ — запита се Сюзън. Думите на песента „Ти ми принадлежиши“ зазвучаха в съзнанието ѝ:

*„Виж пирамидите край Нил.
Наслади се на залеза над тропически остров...“*

Когато си тръгнаха от ресторант, Ричардс спря такси. Качиха се и той каза на шофьора нейния адрес. После я погледна дяволито.

— Не чета мисли, просто видях, че фигурирате в указателя под името С. К. Чандлър. Какво е „К“?

— Конъли. Моминското име на майка ми.

Щом пристигнаха пред нейното жилище, той помоли таксито да изчака и я изпрати доторе.

— Майка ви ще бъде доволна — каза му Сюзън. — Безупречен джентълмен.

В този момент се сети за Алекс Райт, който направи същото преди две вечери. Двама кавалери за три дни. Не е лошо.

Ричардс хвана ръката ѝ.

— Мисля, че казах „благодаря за удоволствието да бъда във вашата компания“ в началото на вечерта. Сега го казвам отново, дори още по-настоятелно.

Погледна я сериозно и добави:

— Не се страхувайте от евентуален комплимент, Сюзън. Знаете, че ви е страх, а не бива. Лека нощ.

И си тръгна. Сюзън заключи два пъти и за момент се облегна на вратата, опитвайки се да сложи в ред чувствата си. После се отправи към телефонния секретар. Имаше две съобщения. Първото беше от майка ѝ. „Обади ми се по всяко време до полунощ.“

Беше единайсет без петнайсет. Без да чуе второто съобщение и като се молеше да няма нищо лошо, Сюзън започна да набира.

Напрежението в гласа на майка ѝ беше очевидно, когато, едва изчакала поздрава на Сюзън, започна, заеквайки, да обяснява причината за обаждането си.

— Сюзън, това е безумие. Чувствам се така, сякаш съм принудена да избирам между дъщерите си, но...

Сюзън изслуша обърканото обяснение на майка си, за това как Алекс Райт очевидно бил доволен, че се е запознал с нея в неделя, но сега Бинки се опитвала да го свърже с Дий.

— Знаем, че Дий е самотна и изнервена, но ще ми бъде много неприятно тя да се намеси в приятелство, което може би на теб ти харесва. — Гласът на майка ѝ загълхна. Този разговор очевидно бе тежък за нея.

— Ще се почувствуваш отвратително да видиш как Дий отново се насочва към мъж, който проявява интерес към мен. Това е, нали, мамо? Виж, аз наистина прекарах една много приятна вечер с Алекс Райт, но нищо повече. Знам, че Дий му се е обаждала. Всъщност, той я е поканил заедно с нас на приема в събота вечерта. Не желая да се състезавам със сестра си. Когато срещна подходящия за мен човек, ние

и двамата ще го знаем и аз няма да се тревожа, че той ще припне, щом моята сестричка го привика с пръст. Защото ако той е такъв, аз просто не го искам.

— Намекваш ми, че бих приела баща ти отново — реагира майка й.

— Не, от къде на къде? — възрази Сюзън. — Разбирам великолепно колко противно се чувстваш заради онова, което ти погоди татко. Аз също се чувствам ужасно. Но когато злоупотребиш с оказаното ти доверие, за много хора, и за мен включително, това означава край на една връзка. Така че нека видим какво ще стане. В края на краищата аз съм имала една-единствена среща с Алекс. Втория път може да се отегчим един от друг.

— Просто разбери, че бедната Дий е безкрайно нещастна — изрече умолително майка й. — Обади ми се днес след обяд, за да каже, че се връща в Ню Йорк. Окончателно. Ние ѝ липсваме, а и модната агенция явно ѝ е омръзнала. Баща ти ще ѝ подари едно пътуване с кораб следващата седмица. Надявам се, че това ще ѝ повиши духа.

— И аз се надявам. Добре, мамо, скоро ще се чуем отново.

Най-накрая пусна и второто съобщение. То беше от Алекс Райт.

„Една делова вечеря се отложи и аз събрах смелост да ви потърся без предупреждение. Не особено добри маниери, зная, но наистина исках да ви видя. Ще ви се обадя утре.“

С усмивка Сюзън пусна съобщението повторно. „Ето един комплимент, който доктор Ричардс не би ме видял да откажа — помисли си тя. — Освен това съм ужасно щастлива, че Дий заминава на пътешествие следващата седмица.“

След известно време, когато вече си беше легнала и се унасяше, Сюзън си спомни, че искаше да се обади на Тифани в „Пещерата“. Просто трябваше да я убеди да се видят, за да сравнят пръстена ѝ с този, намерен сред вещите на Реджайна Кловън. Тя светна лампата и погледна часовника. Беше дванайсет без петнайсет.

„Ще успея да я хвана — помисли си Сюзън. — Може би ако я поканя да дойде утре в студиото и ѝ предложа да я заведа на един бърз обяд, тя ще приеме.“

Взе от „Справки“ номера на италианския ресторант и набра.

Телефонът звъня дълго, докато най-накрая някой вдигна и изръмжа:

— „Пещерата“.

Сюзън попита за Тифани, после изчака няколко минути, докато се обади. Още щом чу името й, Тифани избухна:

— Доктор Сюзън, повече не искам да чуя нито дума за този глупав пръстен! Майката на Мат ми се обади и ми каза да престана да говоря за него. Каза ми, че щял да се жени. Тъй че аз хвърлих онът пръстен! Не че не ви уважавам, но сега ми се ще изобщо да не бях слушала предаване ви онзи ден. Ще ми се двамата с Мат изобщо да не бяхме стъпвали в онова идиотско магазинче за сувенири. И особено ми се ще да не бяхме слушали, когато онзи човек, дето държеше онова идиотско магазинче, ни каза, че мъжът, дето току-що си излязъл, купил няколко пръстена за различни свои приятелки.

Сюзън мигновено седна в леглото.

— Тифани, това е важно. Ти видя ли онзи човек?

— Че как. Кукличка. От класа. Не като Мат.

— Тифани, трябва да говоря с теб. Ела утре в града. Ще обядваме заедно и моля те, кажи ми, възможно ли е да приберем онзи твой пръстен?

— Доктор Сюзън, той сигурно вече е под купища пилешки кости и пица и точно там му е мястото. Не желая повече да говоря за него. Чувствам се ужасно идиотски, че съм разправяла на целия свят колко страхотен е Мат. Ама че глупак! Вижте, трябва да вървя. Шефът почва да ме гледа лошо.

— Тифани, спомни ли си откъде сте купили пръстена? — попита умолително Сюзън.

— Казах ви, от Вилидж. Западната част. Беше близо до една спирка на метрото. Единственото, което си спомням със сигурност за мястото, е, че точно отсреща имаше някакъв порно магазин. Трябва да свършвам. Чао, доктор Сюзън.

Вече напълно будна, Сюзън бавно остави слушалката на вилката. Тифани беше изхвърлила своя тюркоазен пръстен, което беше твърде лошо, но пък си спомняше някакъв мъж, който очевидно купил няколко.

„Канех се да се обадя на Крис Райън да пусне проверка за Дъглас Лейтън — помисли си тя. — Ще му дам и домашния телефон на

Тифани. Той ще може да ми издири адреса й. Ако пък не успее, утре вечер засядам в «Пещерата» и започвам да се наслаждавам на най-хубавата италианска кухня в Йонкърс.“

56

Тифани успя криво-ляво да изкара смяната си, като почти през цялата вечер сипеше обичайните си остроумия под прикритието на дръзка непринуденост. За щастие заведението беше пълно и не ѝ остана много време за мислене. Сещаше се само от време на време, както онзи път, когато отиде до тоалетната и бе принудена да погледне собственото си отражение в огледалото. Тогава обидата и негодуванието я заляха отново.

Около единайсет някакъв мъж влезе и седна на бара. Всеки път, когато минаваше покрай него към своите маси, Тифани чувстваше как я разсьблича с поглед.

„Глупак!“ — помисли си тя.

В дванайсет без двайсет той я дръпна за ръката и я покани на едно питие у тях, след като се освободи.

— Разкарай се! — отвърна му тя.

Тогава той стисна ръката ѝ толкова силно, че тя извика от болка.

— Няма защо да ставаш гадна! — изръмжа той.

— Пусни я! — само след секунда барманът Джоуи се озова отпред. — Достатъчно си се наливал, господинчо — каза той. — Плащай си сметката и се разкарай.

Мъжът стана. Беше едър, но Джоуи го превъзхождаше. После типът хвърли някакви пари на бара и си тръгна.

Веднага след това доктор Сюзън се обади и Тифани още веднъж си даде сметка колко отвратително се чувства; „Искам само да се прибера у дома, да си легна и да се завия през глава“ — помисли си тя.

В дванайсет без пет, точно когато Тифани си закопчаваше палтото, преди да си тръгне, пристигна цял отбор по боулинг и барът се напълни. Тифани видя, че Джоуи няма да се освободи поне още десет минути.

— Аз ще се оправя, Джоуи. До утре — извика му тя и излезе.

Едва когато се озова навън, си спомни, че беше оставила колата си в отдалечения край на паркинга. „Ама че неприятно — помисли си

тя. — Ако онзи тип се мотае наоколо, може да стане лошо.“

Тя внимателно огледа всеки сантиметър от паркинга. Имаше само един човек, който изглежда току-що беше слязъл от колата си и се запътваше към бара. Но дори и в полумрака тя видя, че това не е онзи тип, който се беше нахвърлил срещу нея. Този мъж беше по-висок и по-слаб.

Въпреки това я обзе от някакво странно усещане, искаше ѝ се да се махне оттук колкото се може по-скоро. Докато крачеше бързо към колата си, тя се опитваше пипнешком да извади ключовете от чантата си. Пръстите ѝ се сключиха около тях. Оставаше ѝ още малко.

Внезапно човекът, когото бе видяла от другата страна на паркинга, изникна пред нея. В ръката му проблесна нещо.

Нож! — осъзна тя и мисълта за това я смрази.

„Не!“ — възклика мислено тя, докато гледаше как той се приближава към нея.

— Моля ви, недейте! *Моля ви!*

Тифани живя достатъчно дълго, за да види лицето на своя нападател. Достатъчно дълго, за да може с помощта на отличната си памет да разпознае в своя убиец изискания господин, когото беше зърнала в магазинчето за сувенири във Вилидж — онзи, който беше купил тюроазните пръстени с гравирания от вътрешната страна надпис „*Ти ми принадлежиши*“.

Докато караше обратно към града и се носеше по скоростната магистрала, той чувствува как целият се облива в пот. Точно беше стъпил на ниската стена, която отделяше терена на „Пещерата“ от заключената бензиностанция, където бе паркирал колата си, когато чу как някакъв мъж извика: „Тифани“.

Беше оставил колата си от другата страна на бензиностанцията, където за щастие имаше наклон. Наложи му се да запали мотора, преди да стигне шосето. Щом излезе на пътя, той свърна вдясно и се гмурна в движението, така че по всяка вероятност никой не го беше видял.

„Следващата седмица всичко ще свърши“ — мислено си каза той. Щеше да избере кой да види „джунглата, мокра от дъжд“ и неговата мисия щеше да приключи.

Вероника беше първата. Сега лежеше погребана в Египет:

„Виж пирамидите край Нил“.

Реджайна. Той спечели доверието ѝ в Бали:

„Наслади се на залеза над тропически остров“.

Констанс, която бе заменила Каролин в Алжир:

„Виж тържището на стария Алжир“.

„Прелети над океана в сребрист самолет.“

Той си спомни за Моника, срамежливата богата наследничка, с която се запозна в самолета за Лондон. Спомни си как ѝ говореше за слънцето, което искреще върху крилата на самолета.

Пръстените бяха грешка, разбира се. Вече го знаеше. Бяха неговата шега, също като връзката между имената, които използваше на специалните пътувания. Щеше да бъде по-добре, ако си беше запазил шагите за себе си.

Но Парки, който правеше пръстените, беше отстранен от пътя. Вече я нямаше и Тифани, която го беше видяла в магазинчето. Той беше сигурен, че също като Каролин, миг преди края тя го беше разпознala. Вярно, Тифани го беше видяла съвсем ясно и то когато

изобщо не беше направил опити да променя външността си. Но въпреки това беше обезпокоително, че успя да го разпознае дори на полуутъмния паркинг.

Е, това бяха перата, понесени от вятъра; той вече не можеше да ги върне, но без съмнение те щяха да си отлетят незабелязано. Колко и да се стараеше да остане извън обсега на обектива, беше неизбежно да не го хванат в кадър, макар и на заден план, на някои снимки, правени на туристическите кораби. Снимки, които хората по целия свят обичаха да поставят в рамка, за да им напомнят за невероятната ваканция. Снимки, които стояха или висяха в безброй спални, по безброй бюра или стени. Тази перспектива му се струваше едновременно забавна и тревожна.

В края на краищата Каролин Уелс се канеше да изпрати на Сюзън Чандлър снимка, на която той се виждаше в дъното. Мисълта за това измъкване буквально на косъм, все още го напрягаше. Представи си как Сюзън отваря пакета и очите ѝ се разширяват от удивление и ужас, когато го познае.

Най-накрая пристигна в своя гараж. Спусна се по рампата, спря, излезе от колата и кимна на портиера, който го поздрави със сърдечност, пазена за дългогодишни клиенти. Вече беше почти един часа и измина пеша краткото разстояние до дома си, а хладният, галещ лицето му вятър, му достави истинско удоволствие.

„Само след седмица всичко ще приключи — обеща си мислено той. — Тогава ще съм започнал последния преход от пътуването си. Сюзън Чандлър ще е мъртва и аз ще се отправя на своето последно пътешествие.“

Станеше ли това, той знаеше, че изпепеляващият огън вътре в него щеше да угасне завинаги и най-накрая той щеше да бъде свободен — свободен да стане човекът, който майка му винаги бе смятала, че може да бъде.

58

Рано сутринта в четвъртък Памела Хейстингс се отби в болницата да посети Каролин Уелс с надеждата, че ще я завари много по-добре. Вместо това научи, че състоянието ѝ е останало непроменено.

— Тя пак произнесе това „Уин“ — каза Гладис, старшата сестра от сутрешната смяна. — Само че сега звучеше повече като, „О, Уин“, сякаш се опитваше да му каже нещо.

— Гладис, съпругът ѝ чу ли я да изрича това име?

— Не, той не е идвал от вчера следобед.

— Не е идвал? — Памела беше шокирана. — Знаеш ли дали не се е обаждал? Да не е болен?

— Нямаме никаква вест от него.

— Но това е абсурд — промълви Памела по-скоро на себе си, отколкото на сестрата. — Аз ще му се обадя. Мога ли да надзърна при Каролин?

— Разбира се.

Онази част от лицето на Каролин Уелс, която не беше скрита от превръзките, днес изглеждаше още по-отекла и посиняла от вчера. Памела все още не можеше да приеме, че тази жена, цялата в бинтове, опасана с тръбички и системи, беше нейната красива и жизнена приятелка.

Ръцете на Каролин лежаха върху завивките. Памела вплете пръсти в тези на приятелката си и забеляза, че семплата ѝ брачна халка липсва. Това я накара да си спомни, че Каролин мразеше да носи много бижута. Няколко хубави игли за костюми, два-три чифта обеци и перлената огърлица от баба ѝ бяха всичко, което я беше виждала да носи.

— Каролин — промълви тя тихо. — Аз съм, Пам. Просто исках да видя как си. Всички питат за теб. Само да се почувствуваш добре и ще имаш много гости. Вики, Лин и аз планираме голямо празненство по случай твоето оздравяване. Шампанско, черен хайвер, пушена съомга.

Каквото ти дойде наум. Бандата на четиридесета знае как да празнува, нали?

Пам беше наясно, че си приказва просто ей така, но ѝ бяха казали, че не е изключено Каролин да я чува. Не желаеше да говори за Джъстин. Даже ѝ мина през ума, че ако наистина той е бълснал Каролин пред онзи камион и тя го знаеше, може би гласът му или дори присъствието му биха я изпълнили с ужас.

„Но аз не знам как да постъпя — помисли си Пам. — Само ако Каролин можеше да дойде в съзнание, макар и за миг.“

— Трябва да тръгвам, Кар — каза тя, — но ще се върна по-късно. Обичам те.

Памела докосна с устни страната на Каролин, но не усети никаква реакция.

Като бършеше сълзите си с опакото на ръката си, тя излезе от интензивното. Прекосявайки чакалнята, с изненада видя Джъстин свит в един стол. Беше небръснат и носеше същите дрехи, с които беше облечен предишния следобед. Погледите им се срещнаха и той излезе в коридора.

— Каролин каза ли ти нещо? — попита той нетърпеливо.

— Не, нищо. Джъстин, какво става, за бога? Защо не си се прибирал снощи?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Защото, макар че още не ми е отправено официално обвинение, в полицията изглежда смятат, че аз съм бълснал Каролин под онзи камион.

Той погледна Памела в очите.

— Потресена си, нали? Потресена, но не и изненадана. Вероятно и на теб ти е минавало през ума. — Лицето му се сгърчи и той се разрида. — Нима никой не разбира какво изпитвам към нея?

После бързо поклати глава и посочи към интензивното.

— Вече няма да вляза там. Ако Каролин е била бълсната и го е осъзнала, но не е видяла кой го е направил, дори тя може да си мисли, че съм аз. Само че аз имам един-единствен въпрос към всички: Ако тя има връзка с този мъж, този „Уин“, когото все вика, тогава защо той, по дяволите, не е тук, с нея?

59

Крис Райън беше агент на ФБР в продължение на трийсет години преди да се пенсионира и да основе собствена малка фирма за охрана на Източна петдесет и втора улица. Вече на шейсет и една, със съвсем посребрени коси, малко натежал, но с приветливо изражение и весели сини очи, той изглеждаше идеален за ролята на Дядо Коледа в училището на своите внучи.

Общителността му и язвителният му хумор го бяха направили много известен, но онези, които бяха работили с него, се отнасяха със значителен респект към професионалните му умения.

Двамата със Сюзън се бяха сприятелили, когато семейството на една убита жена го беше наело, за да се опита да разреши случая, независимо от полицията. Като помощник-окръжен прокурор Сюзън беше пряко свързана със случая, а информацията, която Крис ѝ даде, ѝ помогна да постигне пълни признания.

Райън беше смяян, когато Сюзън му съобщи решението си да напусне работата си в прокуратурата и да продължи образоването си.

— Ти си роден юрист — каза ѝ тогава той. — Мястото ти е в съда. Защо искаш да си губиш времето, слушайки банда ревльовци с памперси да ти хленчат за проблемите си?

— Имай ми доверие, Крис, не е само това — беше отвърната през смях Сюзън.

Те продължаваха да се виждат и през два-три месеца отиваха да вечерят някъде заедно, затова когато Сюзън му се обади в четвъртък сутринта, Крис се зарадва.

— Искаш вечеря на аванта, а? — попита весело той. — Наблизо са открили нов ресторант. На ъгъла на Четиридесет и девета и Трето. Първокласни говежди пържоли. Чак ти е приятно, че си качваш холестерола. Кога можеш да дойдеш?

— Нов ресторант на Четиридесет и девета и Трето ли каза? Май че там се намира „Смит & Воленски“ — каза Сюзън. — И случайно

зnam, че все си е там от около седемдесет години и че според някои хора ти си собственикът.

Сюзън се засмя.

— Разбира се, че ще дойда, но преди това трябва да те помоля за една услуга, Крис. Имам нужда от бърза проверка за едно лице.

— Кой?

— Адвокат, Дъглас Лейтън. Работи за „Хюбърт Марч и сътрудници“. Освен това Лейтън е директор на благотворителна фондация „Клизън“.

— Звучи като преуспяващ. Смяташ да се омъжваш за него, може би?

— Не.

Райън се облегна назад на своя въртящ се стол, докато Сюзън му излагаше накратко фактите. Обясни му, че Джейн Клизън е споделила с нея притесненията си относно Лейтън. После продължи да слуша напрегнато, докато Сюзън му разказа за събитията, последвали онова предаване в понеделник, когато за първи път бе подхванала темата за изчезването на Реджайна Клизън.

— И казваш, че този приятел духнал, точно когато сте очаквали онази жена, нарекла себе си „Карен“, да се появи в офиса ти?

— Да. А, и още нещо, което Лейтън казал на госпожа Клизън във вторник, я навежда на мисълта, че той е познавал дъщеря ѝ — факт, който той винаги е отричал.

— Веднага ще се заема — обеща Райън. — Напоследък не се е появявало нищо интересно. Само проверявам разни бъдещи женихи по настояване на техните изгори. Вече никой не вярва на никого.

Той се пресегна за бележник и химикалка.

— Къде да изпратя квитанция за госпожа Клизън?

Райън улови колебанието в гласа на Сюзън.

— Опасявам се, че не е толкова просто. Намерих съобщение от госпожа Клизън на телефонния си секретар тази сутрин. Уведомява ме, че ѝ се налага да постъпи в болница за още един курс химиотерапия, но си дала сметка, че не е била справедлива в подозренията си към Лейтън. Явният подтекст беше да забравя за това, само че аз не мога. Но не смяtam, че е била несправедлива и много се тревожа за нея. Така че нека разходите бъдат за моя сметка.

Крис Райън изстена.

— Благодаря ти, Господи, за пенсийката. Целувам снимката на Дж. Едгар Хувър на първо число всеки месец. Добре. Считай, че е направено. Ще те потърся, Сюзън.

60

Лия, секретарката на Дъг Лейтън, делова жена малко след петдесетте, гледаше своя шеф с явно неодобрение. „Изглежда така, сякаш не се е прибирал цяла нощ“ — помисли си тя, когато той мина покрай нея и измърмори едно дежурно „добро утро“. Без да го пита тя отиде до машината за кафе, наля му една чаша, почука на вратата и влезе, без да дочека отговор.

— Нямам намерение да те беспокоя, Дъг — каза тя, — но видът ти е такъв, че е наложително да се възползваш от това.

Очевидно днес не му бе до шеги. В гласа му прозвуча нотка на раздразнение, когато каза:

— Зная, Лия. Ти си единственият сътрудник, който се грижи за кафето на шефа.

Лия се канеше да му каже, че видът му е уморен, но реши, че вече си е позволила достатъчно. „Сякаш е прекалил с питиетата — помисли си тя. — По-добре да внимава, защото тук такива работи не се прощават.“

— Кажи ми, ако искаш още — каза тя троснато, докато оставяше чашата пред него.

— Лия, госпожа Кловън отново е в болница — каза той тихо. — Видях я снощи. Мисля, че не ѝ остава много време.

— Съжалявам. — Лия внезапно се почувства виновна. Тя знаеше, че за Дъг, Джейн Кловън е много повече от клиент. — При това положение ще пътуваш ли за Гватемала следващата седмица?

— Категорично. Но няма да чакам да се върна с доклада, за да ѝ покажа изненадата, която подгответих за нея.

— Приютът за сираци?

— Да. Тя няма представа колко експедитивно се работи там, за да се ремонтира старата сграда и да се построи новото крило. Двамата с господин Марч се съгласихме, че за нея ще бъде голямо удоволствие да го види в окончателен вид. Тя все още не знае, че хората, които поддържат приюта за деца, ни помолиха да го кръстят на Реджайна.

— Обзала гам се, че това е тво предложение, нали Дъг?
Той се усмихна.

— Може би. Със сигурност мое предложение беше не само да приемем преименуването на приюта за сираци, но и да изненадаме госпожа Клозън с новината. Макар че освещаването ще бъде едва следващата седмица. Мисля, че няма защо да чакаме повече, а най-добре да й покажем снимките. Донеси ми папката, моля те.

Двамата разгledаха снимките 25X20, които показваха напредващото строителство на новата част на дома. На последната снимка се виждаше вече завършената постройка — една красива варосана Г-образна конструкция с покрив от зелени керемиди.

— Място за още двеста питомци — каза Дъг. — Оборудвана с великолепна клиника. Нямаш представа колко от тези деца пристигат там, страдащи от хроничен глад. Сега предлагам да добавим наоколо и жилища, за да могат бъдещите родители да прекарат известно време с децата, които възнамеряват да осиновят.

Той отвори чекмеджето на бюрото си.

— Това е възпоменателната плоча, която ще разкрием на освещаването. Ще бъде поставена ето тук.

Той докосна с пръст едно място на моравата пред постройката и очерта кръг.

— Ще се вижда ясно и от пътя, и от алеята за коли, която води към приюта.

После сниши глас.

— Смятах да наема местен художник там да нарисува сградата след откриването, но сега разбирам, че трябва да поръчаме картината незабавно. Кажи на Питър Краун в агенцията да се погрижи.

Лия огледа внимателно красивия знак, издълбан във формата на лулка. Гравираният и позлатен надпис гласеше „Дом Реджайна Клозън“.

— О, Дъг, госпожа Клозън ще се почувства истински щастлива! — възклика Лия със замъглени очи. — Поне сега ще знае, че нейната трагедия е дала живот на нещо добро.

— Наистина е така — съгласи се пламенно Дъглас Лейтън.

61

Беше девет и десет, когато секретарката на Сюзън ѝ позвъни по интеркома:

— Памела Хейстингс на посещение, докторе.

Сюзън вече беше започнала да се притеснява, че Хейстингс може и да не се появи, затова с облекчение помоли Джанет да я въведе в кабинета.

Лицето на жената изльчваше безспорно притеснение — челото ѝ бе набраздено от тревога, а устните ѝ бяха здраво стиснати. Но щом заговори, Сюзън интуитивно я хареса, усещайки, че новодошлата се отличава с неподправена сърдечност и интелигентност.

— Доктор Чандлър, може би съм ви се сторила груба онази вечер, когато се обадихте в болницата. Просто бях ужасно изненадана, когато се представихте.

— И без съмнение сте се изненадали още повече, когато сте чули защо се обаждам, доктор Хейстингс — добави Сюзън и протегна ръка.

— Моля ви, нека сме на Сюзън и Памела, ако не възразявате.

— Ни най-малко. — Хейстингс се ръкува със Сюзън и после, докато сядаше, хвърли поглед зад гърба ѝ. Придърпа стола си по-близо до бюрото на Сюзън, сякаш се страхуваше, че някой може да чуе онова, което възнамерява да ѝ каже.

— Съжалявам, че закъснях и не мога да остана дълго. През последните дни стоя много време в болницата и изобщо не съм подгответена за часа си от единайсет и петнайсет.

— А аз трябва да съм в ефир след по-малко от петдесет минути — добави Сюзън, — така че по-добре да пристъпим към същността. Чухте ли записа на предаването ми от понеделник, когато ми се обади Каролин Уелс?

— Лентата, която Джъстин отрече да е искал? Не.

— Вчера оставил копието, което имах, в полицията — каза Сюзън. — Ще поръчам да ви направят запис, защото дори и да съм сигурна, че жената, която се обажда, е Каролин, бих искала вие да

потвърдите, че чувате нейния глас. Но ще се опитам да ви предам думите й.

Докато описваше разговора за изчезването на Реджайна Клозън и обаждането на слушателката, нарекла себе си „Карен“, Сюзън наблюдаваше как тревогата, изписана на лицето на Памела, все повече нараства.

Щом свърши, нейната посетителка каза:

— Няма нужда да чувам записа. Аз видях тюркоазния пръстен с гравирания надпис миналия петък вечерта. Каролин ми го показва.

И накратко разказа на Сюзън за празненството по случай четиридесетгодишнината й.

Сюзън отвори страничното чекмедже на бюрото си и извади оттам портмонето си.

— Майката на Реджайна Клозън е слушала предаването и е чула обаждането на Каролин. После ми позвъни и дойде тук с един сувенирен пръстен, който намерила сред вещите на дъщеря си. Бихте ли го погледнали, ако обичате?

Памела Хейстингс пребледня. Тя изобщо не посегна към пръстена в ръката на Сюзън, а само седеше, вперила поглед в него. Накрая каза:

— Изглежда абсолютно същия като онзи, който ми показва Каролин. На вътрешната страна гравирано ли е посланието „Ти ми принадлежиши“?

— Да, вижте го отблизо.

Хейстингс поклати глава.

— Не, не желая да го докосвам. Като психолог може би ще решите, че съм луда, но аз съм надарена... или прокълната — може и така да се окаже — с много остра интуиция или шесто чувство, както щете го наречете. Когато докоснах пръстена на Каролин онази нощ, аз я предупредих, че той може да стане причина за смъртта й.

Сюзън се усмихна успокоително.

— Изобщо не смятам, че сте луда. Уважавам дарбата, за която говорите. И макар че не я разбирам, съм убедена, че съществува. Моля ви, кажете ми, какво чувствате по отношение на този пръстен?

Тя отново го протегна към нея.

Памела Хейстингс се дръпна и отмести поглед.

— Не мога да го докосна. Съжалявам.

Сюзън разбра, че разполага с отговора, който бе очаквала: този пръстен също беше предвестник на смърт.

Последва неловка пауза, след която Сюзън каза:

— В гласа на Каролин Уелс звучеше явен страх, когато ми се обади в понеделник. Ще бъда откровена. Звучеше така, сякаш се страхуваше от съпруга си. Капитанът в полицията, който чу записа, реагира по същия начин.

Известно време Памела остана безмълвна и после каза:

— Джъстин проявява силно чувство за собственост по отношение на Каролин.

За Сюзън беше ясно, че Памела Хейстингс подбира думите си много внимателно.

— И вероятно е достатъчно ревнив, за да я нарани?

— Не зная. — Думите ѝ бяха изречени с болка, сякаш изтръгнати насила. После тя вдигна ръце в почти умолителен жест. — Каролин е в кома. Когато се свести... ако се свести... може да получим съвсем различна картина на случилото се, но струва ми се, трябва да ви кажа... Тя изглежда вика някого.

— Имате предвид някого, когото вие не познавате?

— Няколко пъти произнесе съвсем ясно: „Уин“. А рано тази сутрин според сестрата е казала „О, Уин“.

— И вие сте сигурна, че това е име?

— Аз я попитах вчера, докато стоях до нея и държах ръката ѝ. В отговор тя леко стисна моята. Всъщност, за момент наистина ми се стори, че всеки миг ще дойде в съзнание.

— Памела, зная, че и двете трябва да тръгваме, но има един друг въпрос, който съм длъжна да ви задам — каза Сюзън. — Смятате ли, че Джъстин Уелс е способен да нарани своята съпруга в пристъп на ревност?

За момент Памела се замисли.

— Смятам, че по-рано беше способен на това — отвърна тя. — И може би все още е, просто не знам. Но от понеделник насам направо е съсипан, а сега го разпитват и в полицията.

Сюзън си спомни Хилда Джонсън, възрастната жена, която твърдеше, че е видяла как някой бълска Каролин Уелс пред камиона и която беше убита само няколко часа по-късно.

— Вие бяхте ли в болницата с Джъстин Уелс в понеделник вечерта?

Памела Хейстингс кимна.

— Аз бях там от пет и половина в понеделник следобед до шест часа сутринта във вторник.

— Той беше ли с вас през цялото време?

— Разбира се — отвърна Памела, но после се поколеба. — Не... всъщност не през цялото време. Спомням си, че след като изведоха Каролин от операционната... това беше около десет и половина същата вечер... Джъстин излезе да се поразходи. Опасяваше се, че ще получи някой от своите пристъпи на мигрена и имаше нужда от чист въздух. Но си спомням, че го нямаше по-малко от час.

„Хилда Джонсън е живеела само на няколко пресечки от болницата Ленъкс Хил“ — помисли си Сюзън.

— Как изглеждаше Джъстин, когато се върна в болницата? — попита тя.

— Много по-спокоен — отвърна Памела и после замълча. — Даже твърде спокоен, ако разбирате какво искам да кажа. По мое мнение, беше почти в шок.

62

В четвъртък сутринта в девет и половина капитан Том Ший за пореден път разговаряше със свидетеля Оливър Бейкър. Този път Бейкър изглеждаше видимо напрегнат. Първите му думи бяха:

— Капитане, Бети — това е жена ми — е направо съсипана, откакто се обадихте снощи. Вече се чуди дали не смятате, че съм бълснал горката жена и дали това не е вашият начин да ме накарате да говоря за злополуката и сам да се издам.

Ший се взря в лицето на Бейкър и забеляза, че издутите му бузи, тънките му устни и тесният му нос тази сутрин изглеждаха някак сърчени, сякаш притежателят им се беше свил в очакване да получи удар.

— Господин Бейкър — заяви капитанът с унило търпение, — повикан сте тук, само за да ни кажете дали няма още някакви подробности, макар и незначителни, които може би сте си спомнил.

— Значи аз самият не съм заподозрян?

— Категорично не.

Бейкър изпусна една драматична въздишка на облекчение.

— Удобно ли е да се обадя веднага на Бети? Когато тръгнах, тя щеше да припадне от притеснение.

Ший вдигна телефона.

— Какъв ви е номерът?

Набра го и когато от другата страна някой вдигна, той каза:

— Госпожа Бейкър? Добре, радвам се, че ви чувам. Говори капитан Ший от XIX полицейско управление. Искам лично да ви уверя, че съм извикал съпруга ви тук, само защото той е важен свидетел, който ни оказва неоценима помощ. Понякога свидетелите се сещат за незначителни подробности след инцидента и това е всичко, което се надяваме, че можем да научим от Оливър. Сега ще ви го дам за минута и ви желая приятен ден.

Сияещ, Оливър Бейкър пое слушалката от Ший.

— Чу ли, скъпа? Аз съм важен свидетел. Точно. Ако момичетата се обадят от училище, можеш да им кажеш, че техният баща няма да свърши в дранголника. Ха-ха... Разбира се, че ще се прибера веднага след работа. Дочуване.

„Трябваше да го оставя да се притеснява“ — помисли си Ший, докато оставяше слушалката.

— А сега, господин Бейкър, нека прехвърлим отново по-важните подробности. Вие казахте, че сте видели как някой взема дебелия плик от госпожа Уелс?

Бейкър поклати глава.

— Не „взема“. Както ви обясних, аз си помислих, че той се опитва да я задържи да не падне и поема плика.

— И не можете да си спомните нищо за външния вид на този човек? Изобщо не сте зърнали лицето му?

— Не. Жената, госпожа Уелс, стоеше леко извърната на една страна. Аз гледах право в нея, защото чувствах, че нещо не е наред, че е някак нестабилна. И тогава онзи мъж, непознатият де, хвана плика.

— Вие сте сигурен, че е бил мъж?

— Видях ръката му — нали разбирате, ръкава на палтото му, пръстите.

„Все пак стигнахме донякъде“ — помисли си Ший с надежда.

— Какво палто носеше?

— Не беше за специален сезон. Но беше хубаво. Толкова поне видях. Хубавите дрехи говорят сами за себе си, не мислите ли? Не мога да бъда сигурен, но май неговото беше „Бърбъри“.

— „Бърбъри“?

— Точно така.

— Това фигурира в бележките ми. Казахте го миналия път. Забелязахте ли дали носи пръстен?

Бейкър поклати глава.

— С положителност не, нямаше пръстен. Трябва да разберете, капитане, цялата тая работа стана за част от секундата и после очите ми бяха приковани в горката жена. Аз просто знаех, че камионът ще я прегази.

„Значи палто деми-сезон като «Бърбъри» — помисли си Ший. — Ще проверим с какво е бил Уелс на работа този ден.“ Той стана.

— Съжалявам за беспокойството, господин Бейкър, и много ви благодаря, че се отзовахте на поканата ми тази сутрин.

Бейкър, вече убеден, че не е заподозрян, изглежда не изгаряше от желание да си тръгне.

— Не зная дали това може да е от полза, капитане, ама... — Той се поколеба.

— Всичко може да се окаже от полза — каза Ший бързо. — Какво имате предвид?

— Ами, може и да греша, ама аз наистина останах с впечатление, че мъжът, който взе плика, носеше часовник с тъмна кожена кайшка.

Един час по-късно инспектор Марти Пауър се намираше в офиса на Джъстин Уелс. Самият Уелс не беше там, но инспекторът си побъбри доста ползотворно с Барбара Джинграс — момичето в приемната, което се оказа доста общително. За по-малко от три минути той научи всичко за това, как Барбара чула Каролин Уелс в радиопредаването „Питайте доктор Сюзън“ в понеделник и как казала на господин Уелс за това, когато той се върнал от обяд.

— Мисля, че това или го вбеси, или го разстрои, нещо такова — призна му тя, — защото по-късно той излезе, без да ми каже кога ще се върне.

— Помните ли дали е бил облечен с палто, когато е излязъл? — попита Пауър.

Барбара прехапа устни и се смръщи в усилие да се сети.

— Чакайте да видя. Сутринта беше с палтото си от туид. Той е много въскателен към дрехите си и аз винаги забелязвам с какво е облечен. Виждате ли, моят приятел Джейк е горе-долу на ръста на господин Уелс и е тъмнокос, също като него, тъй че когато искам да му купя някаква дреха за подарък, винаги гледам да му намеря нещо подобно на онова, което съм виждала да носи господин Уелс.

Барбара се усмихна на инспектора.

— Всъщност, рожденият ден на Джейк беше миналата седмица и аз му купих риза на сини и бели райета с бяла яка и маншети, точно каквато има и господин Уелс. Струваше цяло състояние, но той много я хареса. А връзката...

Без да проявява интерес към вратовръзката, която Джейк беше получил за рождения си ден, Марти Пауър я прекъсна:

— Значи вие твърдите, че в понеделник Джъстин Уелс е бил с палто от туид?

— Абсолютно. Само че... един момент. Знаете ли какво? Когато господин Уелс излезе в понеделник след обяд, той пак беше с палтото от туид, но когато се върна, вече носеше „Бърбъри“. Не бях помислила за това, но вероятно си е ходил до вкъщи.

Последното, което инспекторът научи, и според него представляващо съществена информация, бе, че Уелс винаги носел часовник с тъмна кожена каишка.

63

Почти през целия ден в четвъртък Алекс Райт имаше насрочени срещи, затова поръча на шофьора си Джим Кърли да го вземе в девет без петнайсет сутринта. Джим винаги поздравяваше сърдечно своя шеф, след което се поставяше изцяло в негова услуга и се обаждаше само когато чувстваше, че реакцията му е или желана, или уместна.

Понякога Алекс Райт очевидно изпитваше желание да разговаря и те си бъбреха за всичко — за времето, за политика, за насрочените мероприятия, за внуките на Джим. В други дни Алекс го поздравяваше любезно, после отваряше куфарчето си или „Ню Йорк Таймс“ и седеше мълчаливо през по-голямата част от пътуването.

Както и да вървеше денят, за Джим беше добре. Неговата привързаност към Алекс Райт беше безпрекословна от онзи ден преди две години, когато Райт направи така, че внучката на Джим да може да учи в Принстън. Тя беше приета, но дори и със стипендията, която ѝ отпускаха, за семейството издръжката ѝ се оказваше непосилно бреме.

Господин Алекс, самият той завършил Принстън, много настояваше тя да учи там.

— Ти шегуваш ли се, Джим? — беше попитал той, без да може да повярва. — Шийла не може да откаже следване в Принстън. Онова, което не се покрива от стипендията, ще бъде моя грижа. Кажи ѝ да ми маха на футболните мачове.

„Със сигурност положението не беше такова, когато Джим Младши отиваше да учи в колеж преди двайсет и пет години — спомни си Кърли. — Тогава помолих бащата на Алекс за повишение, а той ми отвърна да бъда щастлив, че въобще имам работа.“

От самото начало Джим можеше да каже, че тази сутрин щеше да бъде една от тихите. След като каза „Добро утро, Джим“, Алекс Райт отвори куфарчето си и извади една папка. Зае се да я проучва в мълчание, докато колата пълне по Ийст Сайд Драйв на път за Уол Стрийт. Но после около Манхатън Бридж Алекс Райт прибра папката обратно в куфарчето си и каза:

— Действително можех да мина без това пътуване следващата седмица, Джим.

— Къде по-точно в Русия отивате, господин Алекс?

— Санкт Петербург. Красив град. Ермитажът е възхитителен. Бедата е, че няма да имам време да видя каквото и да било от него. Ще имаме късмет, ако успеем да приключим с плановете за болницата, която строим. Малко съм притеснен заради мястото, което са избрали.

Изходът, където трябваше да напуснат магистралата, наблизаваше и Джим се съсредоточи в шофирането — изчака да смени платната и чак тогава попита:

— Вероятно можете да си вземете още няколко дни само за вас, нали?

Хвърляйки поглед в огледалото за обратно виждане, той с учудване забеляза внезапната усмивка, която озари лицето на Алекс Райт и му придава почти момчешки вид.

— Бих могъл, но истината е, че не искам.

„Заради Сюзън Чандлър — помисли си Джим. — Боже, струва ми се, че той наистина се е увлечъл по нея. Не би могъл да направи по-добър избор, макар да съм я виждал само веднъж.“

Джим вярваше с цялото си сърце в онзи момент, когато срещаш някого и изведнъж проблява светкавица. На него му се беше случило преди четиридесет години, когато имаше среща с едно непознато момиче на име Мойра. Още щом я погледна в лицето и видя онези големи сини очи, той ѝ отдаде сърцето си завинаги.

Телефонът в колата иззвъня. Когато возеше своя шеф, Джим никога не вдигаше телефона, ако не получеше нареждане — и без друго всички разговори бяха лично за господин Алекс. Той слушаше как гласът на Алекс Райт се промени от първоначалния сърден поздрав към по-резервиран тон.

— О, Дий, как сте? В колата съм. Взели сте нощния полет? Тогава сигурно сте мъртва... Разбира се, но мислите ли, че ще бъдете в състояние?... Добре, щом казвате... Ще ви чакам в „Свети Реджис“ в пет. Агентът за продажба на недвижими имоти, с когото разговарях вчера, ви се е обадил, доколкото разбирам... Добре. Ще се опитам да се свържа със Сюзън, за да видя дали тя може да се присъедини към нас тази вечер... Добре. Довиждане.

Той затвори, после вдигна отново слушалката и набра.

Джим го чу да пита за доктор Чандлър и после, вече с известно недоволство в гласа, да казва:

— Надявах се да я чуя, преди да е тръгнала за студиото. Моля, погрижете се да получи това съобщение, веднага щом се върне в кабинета си.

Джим наблюдаваше крадешком в огледалото за обратно виждане как Алекс Райт затвори телефона с мрачна физиономия.

„Коя, по дяволите, е Дий? — запита се той. — И какво толкова го тормози?“

Ако можеше да прочете мислите на Алекс Райт, Джим щеше да разбере, че неговият шеф е ядосан, защото секретарката на Сюзън не беше предала предишното му съобщение, преди Сюзън да тръгне за студиото. Освен това беше не по-малко ядосан от факта, че оставяйки домашния си телефон на автоматично пренасочване на разговорите, с него се беше свързал човекът, който най-малко държеше да чуе.

64

Сюзън пристигна в студиото десет минути по-рано. Както обикновено тя надникна в офиса на Джед Гини, готова да преглътне забележката му, че някой ден няма да успее да пристигне за началото на предаването, последвана от: „И да не кажеш, че не съм те предупредил“.

Но днес, когато вдигна поглед към нея, лицето му беше мрачно.

— Започвам да си мисля, че урочасваме слушателите, които ни се обаждат, Сюзън.

— Не те разбирам.

— Не си ли чула? Тифани, сервитьорката от онзи ресторант в Йонкърс, е била намушкана с нож снощи, когато си е тръгвала от работа.

— Била е какво? — Сюзън се почувства така, сякаш някой се беше стоварил отгоре ѝ с цялата си тежест. Тя се вкопчи в ръба на бюрото на Джед, за да се задържи права.

— Спокойно, не се тревожи — успокои я той. — Предаването започва само след няколко минути. Освен това трябва да си подгответена. Много от слушателите вероятно ще ти се обадят заради нея.

„Господи, бедното момиче!“ — помисли си Сюзън, спомняйки си техния телефонен разговор предишната нощ.

— Спомняш ли си как се опитваше да я спреш да не споменава къде работи? — каза Джед. — Очевидно някой е отишъл там да я търси. Опитал се да я сваля. Ядосал се, когато тя го отхвърлила. Онзи тип си го бива. Има досие цял километър.

— Сигурни ли са, че той го е направил? — попита Сюзън сковано.

— Доколкото чувам, ченгетата са го спипали здраво — отвърна Джед. — Макар че той едва ли е признал нещо. Хайде, трябва да отиваме в студиото. Ще ти донеса чаша кафе.

По някакъв начин Сюзън успя да изкара предаването. Както Джед беше предсказал, линиите бяха засипани с обаждания за Тифани. По предложение на Сюзън през време на една от реклами Джед се обади в италианския ресторант и разговаря със собственика Тони Сепеди.

— Нашият барман Джоуи казал на Тифани да изчака, за да я изпрати до колата ѝ — обясни Сепеди, а гласът му пресекваше от вълнение. — Но той бил зает и тя тръгнала. Когато Джоуи видял, че я няма, хукнал навън, за да провери дали всичко е наред. И тогава видял някакъв човек бързо да се отдалечава в посока към съседната бензиностанция. Докато намерят тялото на Тифани, онзи изчезнал, но Джоуи е сигурен, че е същият, който ѝ досаждал преди това в бара.

„Дали са хванали когото трябва? Това не ми изглежда случаен инцидент — помисли си Сюзън. — Каролин Уелс ми се обади и няколко часа по-късно я бълсна камион. Хилда Джонсън се закле пред целия свят, че е видяла как някой бълска Каролин Уелс и няколко часа по-късно беше убита. Тифани вижда мъж, който купува тюркоазен пръстен с надпис «Ти ми принадлежиши» и се обажда, за да разкаже. Намушкана е с нож и е мъртва. Съвпадение? Не мисля. Но дали онзи мъж, задържан от полицията, е убиецът? И на Хилда Джонсън също? Той ли е бълсал Каролин Уелс?“

В края на предаването Сюзън се обърна към своите слушатели:

— Благодарна съм ви за обажданията. Мисля, че в тези няколко пъти, когато Тифани разговаря с мен, ние всички имахме чувството, че сме я опознали. Сега съм сигурна, че много от вас изпитват същото мъчително съжаление, което ме зала при вестта за нейната смърт. Само ако Тифани бе изчакала тези няколко мига, докато барманът се освободи, за да я отведе до колата ѝ... Има толкова много „само ако“ в нашия живот и вероятно в това също има поука. Ние не знаем дали убиецът на Тифани е отишъл в онзи бар, защото вчера тя ни каза къде работи, но ако е така, това е още една трагедия, която доказва, че никога не бива да разкриваме домашните си адреси или местоработата си, без да си даваме сметка за последствията.

Сюзън усети, че гласът ѝ затрепери.

— Моля всички ви, споменавайте Тифани и нейното семейство в молитвите си. Времето ни изтече. Ще бъда отново с вас утре сутринта.

Веднага след края на предаването тя излезе от студиото и се отправи обратно към офиса си. Трябаше да прегледа папката на пациента си от един часа, но освен това се надяваше да проведе и няколко телефонни разговора.

Изпълнена с угризения, Джанет ѝ разказа за двете обаждания на Алекс Райт.

— Вие ми бяхте казали само да приемам съобщения, докато разговаряхте с доктор Хейстингс, а после изхвърчахте оттук толкова бързо, че забравих да ви кажа да му се обадите. След това той остави още едно съобщение.

— Ясно.

Първото съобщение бе с молба да се обади на Алекс преди началото на предаването. Второто Сюзън прочете веднъж и после още веднъж.

„Скъпа сестричке — помисли си тя, — обичам те, но всичко си има граници. Ти не само че си изпроси поканата за събота вечерта, ами си успяла да си уредиш и среща с него още тази вечер.“

Без да се интересува, че Джанет я гледа, Сюзън скъса двете бележки и ги хвърли в кошчето.

— Доктор Чандлър, моля ви, когато се чуете с господин Райт, предайте му колко съжалявам, че не съм ви казала за първото му обаждане. По гласа му личеше, че ми е много ядосан.

Сюзън си даде сметка, че ѝ стана по-добре, когато разбра за реакцията му, но нямаше никакво намерение да се присъединява към Алекс и Дий тази вечер за по едно питие или за каквото и да било друго.

— Ако се обади отново, ще му кажа — заяви тя, като внимаваше тонът ѝ да прозвучи неангажирано.

Погледна часовника си. Беше дванайсет и половина. Оставаше ѝ още половин час до първия пациент. „Което означава, че мога да отделя десет минути за телефонни разговори“ — каза си тя.

Първият беше до полицията в Йонкърс. От практиката си в окръжната прокуратура в Уестчестър тя познаваше няколко инспектори. Свърза се с един от тях, Пийт Санчес, и му обясни причината за интереса си към убийството на Тифани Смит.

— Пийт, сърцето ми се къса, като си помисля, че тя е мъртва, защото разговаря с мен в ефир!

От Санчес научи, че ченгетата били убедени, че са заловили убиеца и че според тях е само въпрос на часове, заподозреният Шарки Дайън да направи пълни признания.

— Естествено, засега той отрича, Сюзън — каза й Пийт. — Всички така правят. Знаеш го. Чуй, един човек, който отивал в „Пещерата“ точно когато изхвърляли този тип, го чул да мърмори, че щял да се върне и да се погрижи за нея.

— Това все още не означава, че той е убиецът — реагира Сюзън.
— Разполагате ли с оръжието?

Пийт Санчес въздъхна.

— Засега не.

После тя му разказа за тюркоазния пръстен, но той не прояви особен интерес.

— Аха. Дай ми номера си. Ще те уведомя, когато Дайън се подпише под пълните си самопризнания. Не се упреквай за станалото. Истинската жертва на тази трагедия е системата за освобождаване под гаранция, която пуска от затвора човек с такова досие. Той е излежал само осем години от двайсет и пет годишна присъда. И познай какво е било престъплението? Убийство!

Все така обзета от съмнения, Сюзън затвори, седна за момент и се замисли. Елементът, свързващ отделните събития, е тюркоазният пръстен. Реджайна Клозън притежаваше такъв и е мъртва. Каролин Уелс притежаваше такъв и всеки момент може да умре. Тифани притежаваше такъв и е мъртва. Памела Хейстингс, интелигентна жена, която твърди, че има ясновидски способности, не желае дори да докосне пръстена на Реджайна и само преди няколко дена е предупредила Каролин Уелс, че нейният собствен може да стане причина за смъртта ѝ.

„Тифани ми каза снощи, че нейният пръстен е погребан под тонове пилешки кости и пица — помисли си Сюзън. — Това звучи като контейнер за боклук.“

Мисълта на Сюзън летеше. Колко често изпразват контейнера на „Пещерата“? Дали от полицията не са го иззели, за да го претърсят за оръжието на убийството?

Тя намери номера на ресторант и след секунда вече разговаряше с Тони Сепеди.

— Вижте, доктор Чандлър, отговарям на въпроси от полунощ —
каза той. — Полицията го прибра едва тази сутрин. Предполагам, че
търсят оръжието. Други въпроси? Аз самият съм полумъртъв от умора.

Преди да отвори папката на своя пациент, Сюзън проведе още
един телефонен разговор. Разговаря с Пийт Санчес и го помоли да
претърсят много внимателно контейнера не само за оръжието, но и за
туркоазен пръстен с надпис „Ти ми принадлежиши“ от вътрешната
страна на халката.

65

Четвъртъкът винаги беше претрупан с ангажименти за доктор Доналд Ричардс и както обикновено работният му ден започна рано сутринта. Първият му пациент беше мъж, който ръководеше международна корпорация. Идваше при него всеки четвъртък в осем часа и беше последван в девет, десет и единайсет от други редовни пациенти. Някои бяха разочаровани, когато разбраха, че Ричардс ще отсъства от града следващия четвъртък заради обиколката за представянето на новата книга.

В един часа имаше среща с капитан Ший в XIX полицейско управление, за да разговарят за Джъстин Уелс.

По обед той се почувства уморен, седна да хапне набързо и включи телевизора, за да хване местните новини. Водещото събитие беше убийството на младата сервитърка от Йонкърс и на екрана вървеше репортаж от мястото на престъплението.

— Това е паркингът на италианския ресторант в Йонкърс, където двайсет и пет годишната Тифани Смит намери смъртта си, намушкана с нож малко след полунощ — заяви водещият новините. — Шарки Дайън, освободен под гаранция убиец, помолен да напусне бара, след като явно е тормозел госпожица Смит по-рано същата вечер, е задържан и се очаква да бъде обвинен в убийство.

— Докторе, това не е ли жената, която се обади онзи ден, докато бяхте гост на предаването „Питайте доктор Сюзън“? — възклика Рина, а в гласа ѝ звучеше изненада, примесена с ужас.

— Да, тя е — отвърна Ричардс тихо. Погледна часовника си. По всяка вероятност Сюзън вече беше на път обратно към кабинета си. Тя сигурно бе чула за Тифани и без съмнение ще очаква той да ѝ се обади.

„Ще ѝ звънна, когато се върна от полицейското управление“ — реши той, избутвайки стола си назад, докато ставаше.

— Рина, супата изглежда вкусна, но се опасявам, че точно в този момент не съм особено гладен. — Той отмести поглед към телевизионния еcran точно когато камерата се сведе към земята, за да

покаже яркочервена лачена обувка с тънко токче до платнището, което закриваше трупа на Тифани Смит.

„Това момиче, което будеше такова съжаление — помисли си той, докато изключваше телевизора. — Сигурен съм, че Сюзън ще се разстрои. Първо Каролин Уелс, а сега и Тифани. Обзалагам се, че в известен смисъл тя се обвинява за трагедията на двете жени.“

Беше четири без пет същия следобед, когато Ричардс успя да се обади на Сюзън.

— Съжалявам — каза той.

— Отчаяна съм! — избухна Сюзън. — Моля се на Бога, ако Шарки Дайън е убиецът, той да не е отишъл в онзи бар да търси Тифани само защото я е хванал да разговаря с мен в ефир.

— От това, което чух по новините по-рано, в полицията нямат особени съмнения, че той е убиецът — каза Ричардс. — Сюзън, много се съмнявам, че такъв човек като Шарки Дайън ще слуша каквато и да било консултантска програма. Според мен много по-вероятно е да се е озовал в бара абсолютно случайно.

— Ако той е убиецът — повтори Сюзън унило. — Дон, имам един въпрос, на който трябва да ми отговорите. Смятате ли, че Джъстин Уелс е бълснал жена си под колелата на онзи камион?

— Не — отвърна Ричардс. — Мисля, че става въпрос за злополука. Днес ходих при капитан Ший и му казах мнението си. Всъщност аз го предупредих, че всеки психиатър, който прегледа Уелс, най-вероятно ще стигне до същото заключение. Вярно е, че той е болезнено ревнив към жена си, но отчасти тази ревност се дължи на ужаса, че може да я загуби. По мое мнение той никога не би я наранил съзнателно.

— Тогава вие смятате, че Хилда Джонсън, свидетелката, която твърдеше, че е видяла някой да бълска Каролин Уелс, е събркала? — попита Сюзън.

— Не е задължително. Не бива да се изключва възможността, ако Джъстин Уелс е проследил съпругата си и е искал да види какво има в онзи плик, неволно да е станал причина за падането ѝ. Разбирам, че е бил крайно разстроен, след като момичето от рецепцията му е разправило какво е казала съпругата му в предаването. Не забравяйте,

че когато Карен или Каролин ви се обади, тя обеща да ви даде снимка на мъжа, с когото се е запознала на кораба. Не смятате ли, че е възможно именно тази снимка да е била в плика?

— Капитан Ший съгласи ли се с тази ваша теория?

— Трудно е да се каже, но аз сериозно го предупредих, че ако някой друг е бълснал Каролин Уелс, случайно или нарочно, и Джъстин Уелс научи кой е той, гневът му ще помете всичко. Точно тогава Джъстин ще бъде способен и на убийство.

Докато разговаряха, Ричардс можеше да прецени по равния и безстрастен глас на Сюзън колко дълбоко разстроена беше тя от последните събития.

— Вижте — каза той, — всичко това е ужасно потискащо за вас. Повярвайте ми, разбирам как се чувствате. Снощи вечерята ми достави истинско удоволствие. Надявах се да ви се обадя, за да ви го кажа. Защо да не похапнем някъде тази вечер? Ще намерим ресторант някъде около вас. Ще ви взема по същото време.

— Опасявам се, че няма да мога — отвърна Сюзън. — Имам работа по един проект и не зная колко време ще ми отнеме.

Часът беше четири. Ричардс знаеше, че последният му пациент вече го очаква в приемната.

— Много ме бива по проектите — каза той бързо. — Уведомете ме, ако мога да ви бъда полезен.

Той затвори телефона. Сюзън учтиво, но категорично беше отказала помощта му.

„Какво ли възнамерява да прави?“ — запита се той. Това беше въпрос, на който непременно трябваше да намери отговор.

66

Джейн Клозън, видимо изтощена от поредния курс химиотерапия, все пак успя да се усмихне слабо.

— Просто съм малко уморена, Вира — каза тя.

Виждаше, че нейната икономка, която вече двайсет години се грижеше за домакинството й, нямаше желание да си тръгне.

— Не се тревожи. Ще се оправя. Само трябва да си почина.

— Щях да забравя, госпожо Клозън — възкликна Вира тревожно. — Мисля, че може да ви се обади доктор Чандлър. Тя позвъни точно преди да тръгна и аз ѝ казах, че сте в болница. Звучеше загрижена.

— Тя е много мила.

— Не искам да ви оставям сама — въздъхна Вира. — Ще ми се да ми позволите просто да стоя тук и да ви правя компания.

„Аз си имам компания“ — помисли си Джейн Клозън, хвърляйки поглед към нощното шкафче, където поставена в рамка стоеше снимката на Реджайна. Вира я беше донесла в болницата по нейна молба. На фотографията Реджайна беше застанала до капитана на „Габриел“.

— След пет минути ще съм заспала, Вира. Тръгвай вече.

— В такъв случай лека нощ, госпожо Клозън — каза Вира и добави със загриженост в гласа: — И непременно ми се обадете, ако имате нужда от нещо.

След като икономката ѝ си тръгна, Джейн Клозън се пресегна и взе фотографията.

„Денят не е добър, Реджайна — помисли си тя. — Отивам си и го знам. И все пак чувствам, че нещо ме кара да се държа. Не разбирам точно какво, но знам, че нещо ще се случи.“

Телефонът иззвъня. Джейн Клозън остави снимката и вдигна слушалката в очакване, че може да се обажда Дъглас Лейтън. Вместо него се оказа Сюзън Чандлър и за пореден път топлият ѝ глас напомни

на Джейн за Реджайна. Тя се улови, че споделя със Сюзън колко тежък е бил денят ѝ.

— Но утре ще бъде много по-леко — добави тя, — а и Дъг Лейтън прави намеци, че имал голяма изненада за мен. Очаквам я с нетърпение.

Сюзън долови моментното оживление в тона на госпожа Клозън и разбра, че няма начин да я уведоми, че без нейно съгласие е поискала проверка на Лейтън.

Вместо това каза:

— Бих желала да намина да ви видя в някой от следващите дни... разбира се, при положение, че това не би ви натоварило.

— Нека се чуем утре — предложи Клозън. — Ще видим как ще потръгне денят ми. Сега просто я карам ден за ден.

После сама се учуди на думите си:

— Моята икономка току-що ми донесе снимка на Реджайна. Понякога ми става много тъжно, когато гледам нейни фотографии. Тази вечер обаче това ме успокоява. Не е ли странно?

След което добави с извинителен ток:

— Доктор Чандлър, чувствам, че сте добър психолог. Определено не ми е навик да обсъждам собствените си чувства, но по някакъв начин ми олеква, когато ги споделям с вас.

— Снимката на любим човек може да действа много успокояващо — отбеляза Сюзън. — Двете ли сте на нея?

— Не, това е една от онези снимки за спомен, които се правят на туристическите кораби, като мострите, които излагат, за да могат хората да си поръчват. По датата отзад виждам, че е правена на „Габриел“ само два дена преди изчезването на Реджайна.

Разговорът приключи с обещанието на Сюзън да се обади на следващия ден. После, веднага след като се сбогуваха и телефонът вече се затваряше, Сюзън чу Джейн Клозън да изрича отпаднало, но с нескрито удоволствие:

— О, Дъг, колко мило, че се отби.

Сюзън остави слушалката на вилката и въздъхна. Наклони се леко напред и разтри слепоочия с връхчетата на пръстите си. Часът беше шест, а тя все още седеше зад бюрото си. Неотворената кутия

супа, която трябваше да бъде за обяд, ѝ напомни за причината, поради която усещаше първите симптоми на главоболие.

В кабинета беше тихо. Джанет отдавна си беше тръгнала. Сюзън понякога си представяше, че всеки ден точно в пет часа в главата на секретарката ѝ се включва аларма срещу пожар и мигновено я прогонва навън.

„Доста зло за днес“ — помисли си тя и се запита защо цитатът от библията ѝ хрумна точно в този момент. Не беше трудно да си отговори. Денят беше започнал с убийството на Тифани.

„Бих се заклела в живота си, че Тифани щеше да е жива, ако не се беше обадила в предаването, за да ми разкаже за тюркоазния пръстен!“ — помисли си Сюзън. Стана и се протегна уморено. „Гладна съм. Може би трябваше да се срещна с Алекс и Дий. Убедена съм, че Дий няма да го остави да ѝ купи само едно питие.“

Телефонът иззвъня. Отново беше Алекс.

— Получихте съобщенията ми, нали? — попита той. — Разбрах, че секретарката ви е забравила да ви предаде първото тази сутрин.

Сюзън се почувства някак виновна, че не отвърна на обажданията му.

— Алекс, простете ми. Беше ужасен ден — каза тя и отклони поканата за среща. — Тази вечер не съм подходяща компания за никого — добави тя, знаейки, че това е самата истина.

На тръгване забеляза, че в офиса на Неда още свети. Не беше мислила да се отбива, но под въздействието на внезапен порив спря и натисна дръжката на вратата, след което установи доволна, че този път е заключена.

„Защо да не се отбия за минутка?“ — помисли си тя и потропа на стъклото. Пет минути по-късно похапваше бисквити и сирене и пийваше чаша шардоне в компанията на Неда.

Разказа ѝ накратко за събитията и после добави:

— Нещо ми хрумна току-що. Странно е, но днес и госпожа Клозън, и доктор Ричардс споменаха за снимки, правени на туристическите кораби. Госпожа Клозън има една на дъщеря си, направена на борда на „Габриел“, а Дон Ричардс ми напомни, че когато Каролин Уелс се обади в предаването в понеделник, обеща да ми покаже снимка на мъжа, с който се е запознала на кораба, и който я помолил да слезе заедно с него в Алжир.

— Накъде биеш, Сюзън? — попита Неда.

— Ами, питам се дали екипът или екипите, които правят тези снимки, пазят архив с негативите. Дон Ричардс е пътувал доста на туристически кораби. Може би ще попитам него.

Памела Хейстингс прекара четвъртъка в кабинета си в Колумбийския университет, наваксвайки работата, която беше изоставила. Два пъти се обади в болницата и разговаря със сестрата, с която вече се беше сприятелила. От нея получи плахо оптимистичната новина, че Каролин Уелс отново показва симптоми за излизане от комата.

— Поне ще разберем какво в действителност се е случило — каза Памела.

— Не непременно — предупреди я сестрата. — Много хора с наранявания в главата като това, което тя претърпя, нямат никакъв спомен от фактическия инцидент, макар че иначе други съществени пробиви в паметта не се регистрират.

Следобед сестрата я уведоми, че Каролин отново се е опитала да говори.

— Само онази дума „Уин“ или „О, Уин“ — поясни тя. — Но не забравяйте, понякога съзнанието прави странни завои. Тя може да споменава човек, когото е познавала в детството си.

Вторият разговор със сестрата накара Памела да чувства неудобство и в известен смисъл вина. „Джъстин е убеден, че Каролин вика някого, който е важен за нея и аз започвам да вярвам, че е прав — помисли си тя. — Но когато разговарях с доктор Чандлър по-рано, аз дадох да се разбере, че допускам възможността той да й е причинил всичко това. Тъй че какво всъщност смятам?“ — запита се тя унило.

Когато най-накрая приключи и беше готова да тръгне от кабинета си, за да се отправи към болницата, си даде сметка защо с такава неохота отиваше на това посещение — тя просто се срамуваше да погледне Джъстин в очите.

Той седеше в отдалечения край на чакалнята на интензивното, с гръб към нея. Този ден там имаше и други хора — родителите на едно

момче, което бяха докарали предния ден след нараняване на футболна тренировка. Когато Памела спря да попита за него, майката на момчето щастливо й отговори, че детето й е вън от опасност.

„Вън от опасност“ — помисли си Памела. Думите я смразиха. „Каролин беше ли вън от опасност? — запита се тя. — Ако излезе от кома и бъде преместена в обикновена стая, това означаваше, че вече няма да бъде под непрестанно наблюдение. Тогава Джъстин щеше да има практически неограничен достъп до нея. Ами ако тя няма спомен от инцидента, а Джъстин е този, който се е опитал да я убие?“

Докато прекосяващо помещението и вървеше към Джъстин, тя усети, че я залива замайваща смесица от емоции. Чувстваше състрадание към този мъж, който обичаше Каролин, може би твърде силно; вина, че го подозира в престъплението и смътен страх, че може би все още иска да й навреди.

Когато го потупа по рамото, той вдигна поглед.

— А, първата приятелка — каза той, — полицията вече издири ли те?

Памела се отпусна на стола до него.

— Не зная какво имаш предвид, Джъстин. Защо от полицията ще искат да разговарят с мен?

— Мислех, че може би ще пожелаеш да добавиш нещо към наличните показания. Днес отново ме извикаха в полицейския участък, за да им дам обяснение защо в понеделник след обяд съм си сменил палтото от туид с „Бърбъри“. Те смятат, че съм се опитал да убия Каролин. С нещо да искате да допринесете за затягането на примката, стара приятелко?

Тя реши да не поема стръвта.

— Джъстин, така няма да стигнем доникъде. Как смяташ, че се справя Каролин днес?

— Надникнах при нея, но само в присъствие на сестрата. Следващия път ще ме обвинят, че съм се опитал да дръпна шалтера.

Той зарови лице в шепите си и поклати глава.

— Господи, не мога да повярвам!

Една сестра се появи на вратата на чакалнята.

— Д-р Сюзън Чандлър е на телефона — каза тя. — Иска да разговаря с вас, господин Уелс. Можете да проведете разговора оттук.

Тя посочи един вътрешен телефон в помещението.

— Не желая да разговарям с нея — отсече той. — Всичко това започна, откакто Каролин ѝ се обади.

— Джъстин, моля те — каза Памела, стана и се отправи към телефона, — тя само се опитва да помогне.

Взе слушалката и му я подаде. За момент той я изгледа втренчено, после я пое.

— Доктор Чандлър — каза той, — защо ме преследвате? Доколкото разбирам, жена ми нямаше изобщо да бъде в болница, ако не беше тръгнала за пощата да ви изпрати нещо. Нима не причинихте достатъчно злини? Моля ви, стойте далеч от живота ни.

Той понечи да затвори, но се спря и слушалката замръзна в ръката му.

— Нито за миг не съм си помисляла, че вие сте блъснали жена си под онзи камион! — Гласът на Сюзън беше толкова висок, че Памела го чу в другия край на помещението.

Джъстин Уелс притисна слушалката до ухото си.

— А защо ми го казвате?

— Защото смяtam, че някой друг се е опитал да я убие и освен това смяtam, че същият този човек е убиецът на Хилда Джонсън, която стана свидетел на катастрофата на вашата съпруга, както и на Тифани Смит — още една жена, която се обади в моето предаване — продължи Сюзън. — Трябва да се срещна с вас. Моля ви. Може би вие притежавате нещо, което ми е необходимо.

Когато затвори, Джъстин Уелс вдигна поглед към Памела. Сега тя видя на лицето му единствено безкрайна умора.

— Може да е само капан да претърсят апартамента без разрешително, но аз ще се срещна там с нея в осем часа. Пам, тя ми каза, че според нея Каролин все още е в опасност, но е застрашена от онзи човек, когото е срещнала на кораба, не от мен.

68

Когато влязоха във фоайето за коктейли на хотел „Свети Реджис“, Алекс Райт нямаше нужда от одобрителните погледи на насядалите по масите наоколо, за да си даде сметка, че Дий Чандлър Хариман е изключително красива жена. Тя носеше черно кадифено сако и панталони. Единствените ѝ бижута бяха огърлица от перли и диамантено перлени обеци. Косата ѝ беше вдигната в привидно небрежна френска прическа, така че нежни кичури и къдици докосваха порцелановото ѝ лице. Умело положен грим и очна линия подчертаваха искрящо сините ѝ очи.

След като седнаха Алекс усети, че се отпуска. Когато разговаря със Сюзън по-рано този следобед, тя му се стори наистина уморена. Обясни му, че работи върху някакви проекти, които трябва да приключи до вечерта и не е в състояние да се присъедини към тях. След настоятелната му молба да размисли, тя беше добавила:

— Алекс, освен радиопредаването, което правя всяка сутрин, имам и пълен график частна практика всеки следобед и докато предаването е страховто забавно, консултациите с тези мои пациенти са прякото ми професионално задължение. Заедно с предаването те поглъщат цялото ми време.

После го беше уверила, че няма да се откаже от приема в събота вечерта и че го очаква с нетърпение.

„Поне не ѝ личи да е раздразнена, че се виждам с Дий — помисли си Алекс, докато се оглеждаше из помещението. — А и съм сигурен, че си дава сметка, че не аз съм инициаторът на тази импровизирана среща.“ Докато си налагаше да се съсредоточи върху присъствието на Дий, той си призна колко важен за него беше този момент.

Дий говореше за Калифорния.

— Там наистина много ми харесваше — каза тя, а гласът ѝ звучеше топъл, гърлен и много съблазнителен. — Но нюйоркчанинът

си е заклет нюйоркчанин. Между другото, агентът за недвижими имоти, който ми препоръчахте, е страхотен.

— Разгледахте ли някои жилища, които представляват интерес за вас? — попита Алекс.

— Засега само едно. Дават го под наем за една година с възможност за закупуване. Собствениците се местят в Лондон и все още не са сигурни дали ще се установят там окончателно.

— Къде е това?

— Източна седемдесет и осма, точно срещу Пето.

Алекс вдигна вежди.

— Значи ще можете по всяко време да ми поискате назаем чаша захар, например. Аз съм на Седемдесет и осма между Медисън и Парк.

— Той се усмихна. — Или вече го знаете?

Дий се засмя, показвайки безупречните си зъби.

— Не се ласкайте — каза му тя. — Попитайте брокера колко места огледахме този следобед. Бихте ли имали нещо против да наминете покрай жилището и да му хвърлите един поглед заедно с мен, когато си тръгваме? С удоволствие бих чула вашето мнение.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Не зная каква е цената — отвърна Алекс сухо. — Но иначе, разбира се.

„Дама, която умеет великолепно да убеждава“ — помисли си той час по-късно, след като искрено се беше възхитил на евентуалното жилище и вече развеждаше Дий из собствения си дом.

В гостната тя отдели специално внимание на портретите на майка му и баща му.

— Хмм, май не са се усмихвали много често, нали? — попита тя. Алекс се замисли над въпроса ѝ.

— Нека да видим... помня, че баща ми се усмихна веднъж, когато бях на десет. А майка ми не беше чак толкова ведър човек.

— Е, доколкото разбираам, били са много милосърдни хора — каза Дий. — И като ги гледам, вече не се питам откъде ви е тази впечатляваща външност.

— Според мен истината е, че с такова ласкателство ще стигнете далече. Става късно. Имате ли някакви планове за вечерта?

— Ако вие имате.

— Не. Просто съжалявам, че Сюзън е твърде заета, за да сподели компанията ни. — След което съзнателно добави: — Но аз ще я видя в събота, а и още много вечери, убеден съм. Нека се погрижа да направя резервация за вечеря. Веднага се връщам.

Дий се усмихна на себе си, извади пудрата си, оправи си грима и освежи червилото си. Не пропусна скрития поглед, който Алекс ѝ хвърли на излизане от стаята.

„Започвам да събуждам любопитството му — помисли си тя. — Определено.“ Огледа се из гостната. „Малко безцветно. Мога да направя страховити неща с това място“ — каза си тя.

69

Пийт Санчес, детективът от Йонкърс, вече започваше да се беспокои, че може и да не успеят да лепнат на Шарки Дайън убийството на Тифани Смит. В началото изглеждаше съвсем лесно, но сега ставаше ясно, че ако не намерят ножа, с който е била убита Тифани, и той не ги отведе при Дайън, или пък ако самият Дайън не се прочупи и не признае, тяхната версия всъщност оставаше твърде неубедителна.

Голям проблем беше, че Джоуи, барманът от „Пещерата“, не беше сто процента сигурен, че човекът, когото беше видял да изчезва в задната част на бензиностанцията наистина е бил Шарки. Ако случаят изобщо стигнеше до съд, защитата щеше да разбие свидетелските му показания. Пийт си представяше сценария:

Не е ли факт, че господин Дайън просто е поканил госпожица Смит на среща? Това криминално престъпление ли е?

Джоуи беше описал как Дайън първо подхвърлил нещо на Тифани, а после сграбчил ръката ѝ и здраво я стиснал, когато тя се опитала да се освободи. „Той я накара да извика и не искаше да я пусне, когато тя се дръпна“ — беше казал той.

Санчес поклати глава. „Може и да мине като обвинение за тормоз, но в никакъв случай за убийство“ — помисли си той. В момента един екип претърсваше купищата отпадъци от контейнера, който бяха вдигнали от паркинга на „Пещерата“. Стискаше палци да намерят там оръжието, с което е било извършено убийството.

Другата му голяма надежда беше някой да се обади по горещата линия с нещо по-конкретно от подозрение. Собственикът на италианския ресторант беше обявил награда от десет хиляди долара за информация, която би довела до осъждането на убиеца на Тифани Смит. Той знаеше, че за онази измет, дето се мотаеха с Шарки, десет хиляди бяха много пари. Половината от тях бяха наркомани. „Повечето от тия негодници ще продадат и собствената си майка за една доза — помисли си Пийт, — какво остава за десет хиляди.“

В шест и половина вечерта той прие две телефонни обаждания в разстояние на няколко минути. Първото беше от един информатор на име Били. С дрезгав шепот той съобщи на Пийт, че след като бил изхвърлен от „Пещерата“, Шарки отишъл на едно място, наречено „Лампите“. Там бързо обърнал няколко питиета и казал на бармана и на още един тип, че сега се връщал да се разправи с мацето, дето му се дуело.

„Лампите“ — помисли си Пийт. — Бардак. И то на няколко минути от „Пещерата“.

— Кога е тръгнал оттам? — попита той рязко.

— Около дванайсет без пет. Казал, че мацето свършва работа в полунощ.

— Ти си мой човек, Били! — възклика доволно Пийт.

Миг по-късно по телефона се обади началникът на отряда, изпратен да претърска отпадъците от контейнера:

— Пийт, помниш ли тюркоазния пръстен, за който ни каза да гледаме? Намерихме го. Беше попаднал в средата на парче лазания.

„Е, и какво от това? — помисли си Пийт. — Сигурно е, че не Шарки го е дал на Тифани. Но поне мога да кажа на Сюзън, че сме го намерили.“

70

След като се свърза с Джъстин Уелс в болницата и се уговори с него да се видят в апартамента му, Сюзън спря набързо за един хамбургер с пържени картофи и кафе в една закусвалня недалеч от офиса си. „Прилично — помисли си тя, — а и поправя вкуса, след като трябваше да прегълтна горчивия факт, че моята голяма сестра отново се опитва да свали мъж, който проявява интерес към мен. Не че имам никакви силни чувства към Алекс — продължи мислено тя, докато отхапваше от хамбургера. — Твърде рано е за нещо подобно. Става въпрос за почтеност и лоялност и всички онези старомодни добродетели, които изглежда отдавна не се котират в нашето семейство“ — констатира тя, докато се опитваше да определи обидата, която чувстваше, заради поведението на сестра си.

Усещайки нарастваща буца в гърлото си и с ясното съзнание, че в следващия момент очите ѝ ще плувнат в сълзи, тя поклати глава и ядосано си каза: „Добре, ревливке, престани!“.

Сюзън погледна часовника си, после прие отново да ѝ напълният чашата с кафе и поискала сметката. Джъстин Уелс се беше съгласил да се види с нея в своя апартамент на Пето Авеню в осем часа. Оставаше ѝ време, колкото да стигне дотам.

Сюзън не знаеше как изглежда Уелс. Памела Хейстингс, капитан Ший и Дон Ричардс го бяха описали като болезнено ревнив. „Вероятно съм си мислела, че във вида му трябва да има нещо зловещо“ — даде си сметка тя, когато той отвори вратата на апартамента си и тя се взря в тревожните очи на привлекателен мъж малко след четиридесетте.

„Тъмна коса, широки рамене, атлетична фигура — определено красив“ — реши тя, докато го изучаваше. — „Ако външността изобщо можеше да бъде някакъв критерий, той несъмнено е последният човек, чийто външен вид предполага изблици на необуздана ревност.“

— Заповядайте, доктор Чандлър. Пам също е тук. Но преди да сме си казали каквото и да е, бих искал да се извиня за начина, по който разговарях с вас преди известно време.

— Нека бъде Сюзън — каза тя. — И не са необходими никакви извинения. Както казах, според мен вие сте напълно прав, че обаждането на съпругата ви в моето предаване е причината тя в момента да е в болница.

Всекидневната недвусмислено отразяваше факта, че чук живеят архитект и дизайнер. Тесни, елегантни колони отделяха стаята от фоайето, а самото помещение беше с корнизи и винетки, с украсен със сложни фигури мраморен комин, с лъскав паркет и фин персийски килим, удобни на вид дивани и кресла, антични масички и лампи.

Памела Хейстингс поздрави сърдечно Сюзън.

— Много мило от ваша страна. Не мога да ви опиша какво означава за мен това ваше идване тук.

„Тя се чувства така, сякаш е предала Джъстин Уелс“ — отбеляза мислено Сюзън, докато слушаше думите на Памела. Отвърна й с успокоителна усмивка и после каза:

— Вижте, давам си сметка колко изтощени трябва да сте и двамата, затова минавам направо на въпроса. Когато Каролин ми се обади в понеделник, тя каза, че ще дойде в мяя кабинет и ще ми донесе своя тюркоазен пръстен и една снимка на мъжа, който й го е подарил. Сега знаем, че тя вероятно е променила намерението си и е решила да ми ги изпрати по пощата. Надявам се, че има и други неща — сувенири или каквото и да е — които тя е запазила от онова пътуване с кораб, а те биха могли да ни дадат някаква информация за тайнствения мъж, когото тя спомена. Онзи, който се е опитал да я убеди да слезе от кораба в Алжир. Спомнете си думите й, че когато се опитала да му позвъни в хотела, в който трябвало да е отседнал, оттам й казали, че изобщо не са чували за такъв човек.

— Ясно ви е, че с Каролин не сме се задълбочавали в дискусии по това пътуване — каза Джъстин Уелс рязко. — Беше ужасен период и двамата отчаяно се стараехме да оставим тази раздяла зад гърба си.

— Джъстин, точно в това е въпросът — каза Памела. — Каролин не ти е показала тюркоазния пръстен. С положителност не ти е показала и снимката на онзи мъж. Това, което доктор Чандлър се

надява, е, че може би има и други сувенири, които Каролин е скрила от теб.

Лицето на Уелс пламна.

— Докторе, както ви казах по телефона, можете спокойно да претърсите тук всичко. Искрено се надявам да откриете нещо, което да ни помогне да се доберем до человека, причинил това на Каролин.

Сюзън усети зловещи нотки в гласа му. „Дон Ричардс е прав — помисли си тя. — Джъстин Уелс е способен да убие всеки, който е причинил зло на жена му.“

— Да започваме — предложи тя.

Каролин Уелс имаше офис в апартамента — просторна стая, обзаведена с голямо бюро, диван, чертожна дъска и папки.

— Тя има офис и в Проектантската сграда — обясни Уелс на Сюзън. — Но всъщност предпочита да работи повече тук и разбира се, тук съхранява цялата си лична поща.

Сюзънолови напрежението в гласа му.

— Бюрото заключено ли е? — попита тя.

— Не знам. Не съм го докосвал.

Джъстин Уелс се извърна, сякаш връхлетян от емоции при вида на бюрото, където обикновено седеше съпругата му. Памела Хейстингс го хвани за ръката.

— Джъстин, защо не ни изчакаш във всекидневната? — предложи тя. — Нямаш нужда от тази гледка.

— Права си, нямам.

Той тръгна и чак когато стигна при вратата, се обърна:

— Но настоявам за следното — искам да знам за всичко, добро или лошо, което сте намерили и може да бъде от полза — каза той с почти обвинителен тон. — Мога ли да разчитам на думата ви?

И двете жени кимнаха. Той се обърна и продължи към коридора, а Сюзън каза на Памела Хейстингс:

— Хайде да започваме.

Тя прегледа бюрото, докато Памела ровеше в чекмеджетата с папки. „Как щях да постъпя, ако ми се случеше на самата мен? — запита се Сюзън. — Като се изключат папките на моите пациенти, които са защитени от поверителността на информацията в тях, какво не бих искала да бъде намерено и обсъждано от някой друг?“

Тя разполагаше с готов отговор: бележката, която Джак беше написал, след като вече ѝ беше казал, че те двамата с Дий са влюбени един в друг. Сюзън все още си спомняше част от нея: „Най-силна мъка ми причинява съзнанието, че съм те наранил — нещо, което никога не бих направил преднамерено“.

„Време е да изгоря това писмо“ — реши тя.

Осъзна, че до голяма степен се чувства като воайор, ровейки в личните документи на жена, която изобщо не познава. „Каролин Уелс е сантиментална по природа“ — реши тя. В най-долното чекмедже на бюрото намери папки с написани отгоре имена: „мама“, „Джъстин“, „Пам“.

Сюзън ги погледна, колкото да разбере, че съхраняваха честитки за рождения дни, бележки и снимки. В папката, озаглавена „мама“, тя видя скръбна вест отпреди три години. Прехвърляйки бързо съдържанието, разбра, че Каролин е единствено дете и че баща ѝ е починал десет години преди майка ѝ.

„Било е година след смъртта на майка ѝ, когато Каролин се е разделила със съпруга си и е потеглила на онова пътешествие — помисли си Сюзън. — По всяка вероятност е била твърде крехка емоционално и безкрайно уязвима за един привидно загрижен човек.“

Сюзън се опита да си спомни какво точно беше казала собствената ѝ майка по повод срещата си с Реджайна Клозън на заседание на акционери преди време. Беше нещо относно това колко възторжена била Реджайна във връзка с предстоящото ѝ пътуване и как баща ѝ починал, когато още ня мал и петдесет години, а преди това говорел за ваканциите, които така и не използвал.

„Две уязвими жени — помисли си Сюзън, докато затваряше последната папка. — Това е ясно. Но няма нищо, което би могло да се окаже от полза.“ Тя вдигна поглед и видя, че Памела Хейстингс почти приключваше с огледа на трите чекмеджета.

— Как върви?

Памела сви рамене:

— Никак. По това, което виждам, Каролин е съхранявала тук кратък архив на последните си работи — лични бележки от клиенти, снимки на завършени стаи, такива неща.

После направи пауза.

— Чакайте малко — добави тя. — Може да е това.

Държеше папка, надписана „Морска нимфа“.

— Това е туристическият кораб, на който беше Каролин.

Отнесе папката на бюрото и дръпна един стол.

— Дано — промълви Сюзън, когато двете започнаха да я преглеждат.

Но папката изглеждаше безинтересна. Съдържаше само документи и брошури, които хората съхраняват като спомен от едно пътуване — маршрута, корабните бюлетини, изброяващи дейностите за съответния ден, информация за приближаващи пристанища.

— Мумбай е възстановено име на Бомбай — каза Памела. — Каролин се качи на кораба оттам. Оман, Хайфа, Александрия, Атина, Танжер, Лисабон... Това бяха пристанищата, през които трябваше да минат.

— Каролин за малко да тръгне да разглежда забележителности с тайнствения мъж в Алжир — каза Сюзън. — Вижте датата. Корабът по разписание е трябвало да спре в Танжер на 15 октомври. Следващата седмица стават точно две години.

— Тя си пристигна на 20 — отбеляза Памела. — Помня, защото съпругът ми имаше рожден ден.

Сюзън прегледа бюлетините. Последният описваше възможни екскурзии от кораба. Заглавието беше „Виж тържището на стария Алжир“.

Това е стих от песента „Ти ми принадлежиши“, помисли си тя. После забеляза, че на последната страница има нещо, написано съвсем леко с молив. Наведе се, за да го огледа внимателно. Краткият текст гласеше: „Уин, хотел «Палас» 555-0634“.

Тя го показва на Памела.

— Вече няма никакво съмнение, че Уин е мъжът, с когото се е запознала — каза тя тихо.

— Боже мили, какво според вас означава това, че тя го вика сега? — попита Памела.

— Не зная. Ако снимката, която ми обеща, беше все още тук... — каза Сюзън. — Обзалагам се на каквото и да е, че я е държала в тази папка.

Очите ѝ пробягаха по бюрото, сякаш очакваше снимката да се материализира. После забеляза тънка изрезка яркосин картон до чифт ножички.

— Каролин има ли икономка?

— Да, идва в понеделник и петък сутринта от осем до единайсет. Защо?

— Защото Каролин ми се обади малко преди дванайсет. Дано да... — Сюзън не беше свършила изречението, когато се пресегна под бюрото за кошчето с хартиени отпадъци. Издърпа го и изсипа съдържанието му на килима. Отвътре изпаднаха късчета от син картон и една снимка с неравен ръб.

Сюзън я вдигна и я разгледа.

— Това е Каролин с капитана на кораба, нали?

— Да — отвърна Памела, — но защо ѝ е било да я реже по този начин?

— Предполагам, че е искала да изпрати само онази част от снимката, изобразяваща мъжа, който ѝ е подарил тюркоазния пръстен. Не е искала да се замесва или да удостоверява самоличността си.

— А сега я няма.

— Може би — каза Сюзън, докато съединяваше парченцата картон, — но погледнете това. Името на фирмата в Лондон, която прави тези снимки, е изписана на папката, а има и инструкции за поръчване на допълнителни копия.

Тя бутна назад стола си и стана.

— Ще се обадя на фирмата и ако все още пазят негатива на тази снимка, ще го взема. Памела — каза тя, а гласът ѝ се повиши от вълнение, — осъзнавате ли, че ако това се окаже възможно, ние сме на път да научим името на един сериен убиец?

Нат Смол беше изненадан колко много му липсва неговият приятел Абдул Парки. Само преди три дена, в понеделник сутринта, когато видя Парки отвън да мете тротоара пред своя магазин, той му викна и на шега му предложи да си донесе метлата, за да премете тротоара и пред „Тъмни наслади“. Парки се беше усмихнал със своята тиха, срамежлива усмивка и му беше извикал в отговор:

— Нат, нали знаеш, че с радост ще направя за теб каквото мога, но ми се струва, че колкото и да се стараем аз и моята метла, далеч няма да стигнем да изчистим твоя терен.

Тогава и двамата се бяха смели много на този отговор. После във вторник отново мерна Парки пред магазина му, този път да мете, след като някакво дете бе разпилияло наоколо пуканки. И край — повече не го видя. Нат беше разстроен, че полицията и медиите обърнаха толкова малко внимание на смъртта на Парки. Естествено, убийството беше споменато в новините по местната телевизия, бяха включени и кадри на магазина, но същия ден арестуваха някакъв бос от мафията и всичко се въртеше около него. Не, те не се притесняваха особено за Парки. Бяха го класифицирали като „престъпление, по всяка вероятност свързано с наркотици“ и изглежда бяха доволни от това заключение.

През двета дни след смъртта на Парки магазинчето за сувенири беше придобило запуснат вид. „Човек би си помислил, че е затворен от години“ — каза си Нат. На вратата дори имаше табелка „дава се под наем“. „Само да не ми дойде конкуренция — помисли си той. — И без друго е достатъчно тежко.“

В четвъртък вечерта Нат затвори магазинчето си в девет часа. Преди да си тръгне той направи няколко промени във витрината. Когато погледна през прозореца към улицата, това му припомни как във вторник, около един часа онзи човек с изискан вид разглеждаше същата тази витрина, а после пресече улицата и отиде в магазинчето на Парки. „Може би все пак трябваше да го спомена на ченгетата“ — помисли си Нат. После незабавно промени решението си.

„Само пилеене на време“ — заключи той. Мъжът просто беше влязъл и излязъл от магазинчето на Парки като глупак. Такива като него по-скоро ще се загледат по стоките, изложени в „Тъмни наслади“, отколкото да купят нещо от магазинчето за сувенири. Стоката на Парки беше само за туристи, а мъжът, когото видя Нат, изобщо не приличаше на турист.

Нат се усмихна широко, когато се сети за глуповатия на вид подарък, който Парки му беше направил миналата година — дебело човече с глава на слон, седнало на трон.

„Ти си добър приятел, Нат — бе казал Парки със своя напевен акцент. — Направих го за теб. Това е Ганеш, богът със слонска глава. Когато бил петгодишен, без да иска, Шива, неговият баща, отсякъл главата му и когато майка му настояла баща му да я сложи обратно, Шива сбъркал и сложил на детето слонска глава. Майката възнегодувала, че синът ѝ е толкова грозен, че всички ще го избягват и тогава бащата казал: «Ще го направя бог на мъдростта, благодеенствието и щастието. Ще видиш, че тогава ще се радва на всеобща любов».“

Нат знаеше, че Парки е вложил много труд, за да направи малката фигурука. И като повечето предмети, които Парки изработваше ръчно, тя беше облицована с тюркоаз.

Нат Смол рядко се поддаваше на сантиментални пориви, но в чест на своя убит приятел отиде до склада в дъното, извади бога със слонска глава и го сложи на прозореца така, че хоботът на фигурката да сочи към магазинчето на Парки. „Ще го оставя така, докато някой наеме мястото“ — реши той. Това щеше да бъде нещо като възпоменание за един малък добър човек.

Чувствайки се тъжен и в същото време никак добродетелен, Нат Смол заключи и си отиде у дома, разведрен от мисълта, че може би на мястото на Парки щеше да се появи магазинче за сандвичи. Така хем щеше да му е под ръка, хем щеше да е добре за бизнеса.

Доналд Ричардс беше казал на своята икономка Рина, че има планове за вечерта, а после телефонира на Марк Грийнбърг, добър приятел и колега психиатър, при когото беше ходил на сеанси известно време след смъртта на съпругата си. Грийнбърг се оказа свободен.

— Бетси отива с майка си на опера — каза той. — А аз отказах поканата. С удоволствие ще изпия едно заедно с теб на спокойствие.

Двамата се срещнаха в „Кенеди“ на Западна петдесет и седма улица. Грийнбърг, с вид на учен, към петдесетте, изчака, докато питиетата им пристигнат и после каза:

— Дон, отдавна не сме разговаряли като лекар и пациент. Как вървят нещата?

Ричардс се усмихна.

— Не се спирам. Предполагам, че това е добър признак.

— Прочетох книгата ти. Хареса ми. Кажи ми, каква беше причината да я напишеш?

— За втори път ми задават този въпрос — отбеляза Ричардс. — Очевидно темата ме е вълнувала. Имах пациент, чиято съпруга изчезна. Беше показателен случай. Преди две години, след като колата ѝ беше намерена на дъното на езеро, а тялото вътре, той най-накрая успя отново да подреди живота си. Колата излетяла от шосето и паднала в езерото. Смъртта се оказа нещастен случай. Повечето жени в книгата се сблъскват с измама. Целта ми беше да предупредя другите жени за скритите опасности, които ги дебнат и да им покажа как да избягват някои опасни обстоятелства.

— Лично покаяние? Все още ли се обвиняваш за смъртта на Кати? — попита тихо Грийнбърг.

— Бих искал да вярвам, че започвам да преодолявам това чувство, но понякога отново ме сграбчва. Марк, слушал си го от мен достатъчно. Кати не искаше да прави тези снимки. Чувстваше се притеснена. После ми каза: „Зная как ще реагираш, Дон. Не е честно по отношение на другите да се отказвам в последния момент“. Аз

винаги роптаех срещу нейния навик да отменя планове в последната минута, особено когато ставаше въпрос за съвместна дейност. Е, това че ме послуша, ѝ коства живота.

Дон Ричардс отпи голяма гълтка от питието си.

— Но Кати не ти беше казала, че може би е бременна — припомни му Грийнбърг. — Иначе ти щеше да я накараш да си остане вкъщи, когато е споделила с теб, че не се чувства добре.

— Не, не ми каза. После, когато се върнах назад, си спомних, че цикълът й беше закъснял с две седмици. — Дон Ричардс сви рамене.
— Все още има тежки моменти, но се оправям. Може би фактът, че скоро ставам на четиридесет, ме кара да осъзная, че е време да се разделя с миналото.

— Мислил ли си да отидеш на някакво пътуване, макар и кратко?
Смятам, че за теб това ще бъде важна стъпка.

— Скоро наистина ще предприема такова пътуване. Свършвам представянето на книгата си следващата седмица в Маями и ще видя дали мога да намеря някой подходящ маршрут.

— Това е добра новина — каза Грийнбърг. — Последен въпрос:
Сега излизаш ли с някого?

— Снощи бях на среща. Сюзън Чандлър, психолог. Води ежедневно радиопредаване и освен това има частна практика. Много привлекателна и интересна жена. Но това е всичко.

— Доколкото разбирам, възнамеряваш да се видиш с нея отново?

Дон Ричардс се усмихна.

— Бих казал, че имам големи планове за нея, Марк.

Когато Дон Ричардс се прибра вкъщи в десет часа, той се поколеба дали да се обади на Сюзън, после реши, че не е прекалено късно да опита.

Тя отговори при първото позвъняване.

— Сюзън, звучахте доста потисната днес следобед. Как се чувствате сега?

— О, по-добре, струва ми се — отвърна Сюзън. — Радвам се, че се обадихте, Дон. Исках да ви питам нещо.

— Давайте.

— Вие сте правили много туристически рейсове с кораб, нали така?

Ричардс осъзна, че е стиснал здраво слушалката.

— Преди да се оженя и след това. Двамата със съпругата ми обожавахме морето.

— И сте били на борда на „Габриел“ няколко пъти?

— Да.

— Аз никога не съм била на такова пътешествие, така че моля ви, помогнете ми. Доколкото разбирам, на корабите се предлагат фотографски услуги и се правят много снимки.

— О, разбира се. Изключително доходно предприятие.

— Да имате някаква представа дали пазят негативите от отминалите рейсове като архив?

— Не зная.

— А случайно да притежавате някакви снимки, които да са направени на „Габриел“? Надявам се да намеря името на фирмата, която работи... или е работила за „Габриел“.

— Сигурен съм, че имам снимки от времето, когато с Кати ходехме на туристически рейсове.

— Бихте ли проверили? Бих могла да попитам госпожа Клозън, но не ми се иска да я беспокоя за това.

— Изчакайте малко.

Доналд Ричардс оставил слушалката и отиде до шкафа, където беше приbral снимките и спомените от съвместния си живот с Кати. Издърпа една кутия от най-горния рафт, на която пишеше „Ваканции“ и я отнесе обратно до телефона.

— Един момент — каза той на Сюзън. — Ако имам, трябва да са в кутията, която преглеждам в момента. Радвам се, че сте от другата страна на линията. Връщането към стари спомени може да бъде потискащо.

— Точно това правех в апартамента на Джъстин Уелс — каза му Сюзън.

— Била сте при Джъстин Уелс? — Дон Ричардс дори не се опита да скрие изненадата си.

— Да. Смятах, че мога да му бъда полезна.

„Няма да ми каже нищо повече“ — даде си сметка Ричардс. Той беше намерил онова, което търсеше — купче яркосини картонени

папки.

Отвори най-горната и погледна снимката, на която двамата с Кати седяха на своята маса на „Габриел“. Отзад се виждаше големият панорамен прозорец, който очертаваше в рамка залеза над океана.

Махна снимката от папката и я обърна. На гърба имаше информация за повторна поръчка. Когато прочете данните на Сюзън, гласът му беше овладян.

— Чудесно — възклика Сюзън. — Една и съща фирма прави снимките за „Габриел“ и за кораба, на който е пътувала Каролин. Може би ще успея да открия копие на снимката, която Каролин Уелс е възнамерявала да ми прати по пощата.

— Искате да кажете фотографията на мъжа, който й е подарил тюроказния пръстен?

Тя не отговори направо.

— Мисля, че не трябва да се надявам особено. Вероятно вече не пазят дори негативите.

— Вижте, следващата седмица няма да бъда в града — отивам на последния етап от рекламната кампания на книгата ми — каза Дон Ричардс. — Тръгвам в понеделник и много бих искал да ви видя, преди да замина. Какво ще кажете за късна закуска, ранен обяд или вечеря в неделя?

Сюзън се засмя.

— Нека да е вечеря. Следобед съм заета.

Когато няколко минути по-късно приключи разговора, Доналд Ричардс продължи да разглежда снимките от пътуванията с Кати. Внезапно бе обзет от усещането, че това е една безвъзвратно отминалa част от живота му. Очевидно предстоеше промяна. Той знаеше, че след седмица може би щеше да погребе завинаги всичките си терзания от последните четири години.

73

Сюзън погледна часовника си. Минаваше десет. Денят беше дълъг — за съжаление не предстоеше дълга нощ. След по-малко от шест часа трябваше да е станала и да се обажда по телефона.

Четири часа призори в Ню Йорк означаваше девет часа сутринта в Лондон. По това време възnamеряваше да се обади на „Снимки на презоceanски пътешествия“ и да попита за поръчка на фотографии, направени на „Габриел“ и на „Морска нимфа“ когато сред пасажерите са били Реджайна Клизън и Каролин Уелс.

Макар да беше късно, тя искаше да си вземе душ и може би така да се отърси от умората на деня. Дълго остана обгръната в пара, наслаждавайки се на горещите водни струи, които обливаха тялото ѝ. После се избръса енергично, уви хавлиена кърпа около все още мокрите си коси, сложи си нощница и халат и вече значително разтоварена от напрежението отиде в кухнята да си приготви горещо какао, което възnamеряваше да изпие в леглото. Това с положителност беше последната точка от дневния ред, реши тя категорично, докато нагласяваше будилника за четири часа сутринта.

Когато часовникът иззвъня, Сюзън изстена с негодуване и направи усилие да се изтръгне от съня. Както обикновено, преди да си легне, тя бе отворила прозореца и бе изключила радиатора, така че стаята, както би казала баба Сузи, си беше жив хладилник.

Седна в леглото, уви плътно завивките около тялото си, пресегна се за телефона, а после сложи до него бележник и писалка. С нарастващо напрежение навъртя дългата поредица от цифри, които щяха да я свържат с фотостудиото в Лондон.

— „Снимки на презоceanски пътешествия“, добро утро.

Една секунда Сюзън изчака неизбежните инструкции кой номер да натиснеш, ако желаеш да говориш с живо човешко същество. Вместо това чу:

— С какво мога да ви бъда полезен?

Миг по-късно вече разговаряше с отдела за повторни поръчки.

— Може би наистина съхраняваме тези снимки, госпожо. По принцип фотографиите от околосветски пътувания пазим по-дълго от обикновените.

Но когато разбра колко снимки са направени на „Морска нимфа“ от Мумбай до Атина и на „Габриел“ между Пърт и Хонг Конг, Сюзън беше шокирана.

— Очевидно и двата кораба са били претъпкани — обясни чиновникът. — Ако имате седемстотин души на борда, работата е, че и петстотин от тях да са семейни двойки, пак остават много пасажери, които пътуват поединично, а ние се опитваме да правим по няколко снимки на всеки. Пътниците искат да им се правят снимки, когато се качват на борда, на различните пристанища, с капитана на приемите, на масите им, както и на всички корабни забавления, като например карнавала в бяло и черно. Тъй че, както виждате, има много възможности за фотоспомени.

„Стотици снимки, всяка от които по 12.50 — помисли си Сюзън — това струва цяло състояние.“

— Чакайте малко — каза тя. — Снимката, която искам да поръчам, е от рейса на „Морска нимфа“ и изобразява сама жена с капитана. Можете ли да прегледате само тези негативи и да mi направите копия на всички жени, които са позирали сами с капитана?

— На отрязъка от Мумбай до Атина през октомври преди две години?

— Точно така.

— Бихме искали, естествено, да ни се плати предварително.

„Татко би могъл да mi изпрати телеграфически тези пари от офиса си — помисли си Сюзън. — Аз ще му ги върна по-късно.“

— Снимката mi трябва колкото се може по-бързо. Ако парите бъдат преведени днес, можете ли да изпратите снимките по куриер до довечера?

— Със сигурност не по-рано от утре. Давате си сметка, надявам се, че вероятно става въпрос за близо четиристотин бройки.

— Да, така е.

— Убеден съм, че с удоволствие ще vi предложим намаление. За съжаление трябва да обсъдите този въпрос с господин Мейхю, а той

ще се появи чак в късния следобед.

Сюзън прекъсна чиновника.

— Не мога да се притеснявам за това точно сега. Дайте ми нужната информация за банката, в която трябва да бъдат преведени парите. Ще ги получите до три часа ваше време, не по-късно.

— О, в такъв случай много се опасявам, че едва ли ще успеем да приключим до утре. При всички случаи ще имате снимките в понеделник.

Сюзън беше принудена да се примери.

След телефонния разговор все пак успя да заспи, но не за дълго. В осем часа вече беше облечена и готова да тръгне за работа. За момент се поколебала дали да не изчака до девет и да се опита да се свърже с баща си в офиса му, но се опасяваше, че тази сутрин можеше и да се отбие някъде преди това. Като стискаше палци да попадне на него, а не на Бинки, Сюзън позвъни в дома им в Бедфорд Хилс.

Телефонът вдигна новата икономка. Господин и госпожа Чандлър карали уикенда си в нюйоркския апартамент, каза тя на Сюзън.

— Заминаха снощи.

„За твоя радост, предполагам“ — помисли си Сюзън. Бинки беше известна с това, че не можеше да задържи персонал за поддържане на домакинството.

Обади се в апартамента и изстена вътрешно, когато чу гласа на мащехата си. Тази сутрин гласът ѝ изобщо не звънтеше възторжено.

— За бога, Сюзън, толкова ли е спешно? — попита тя недоволно.

— Баща ти е под душа. Ще му кажа да те потърси, щом излезе от банята.

— Моля те, направи го — каза Сюзън лаконично.

След петнайсет минути баща ѝ се обади.

— Сюзън, Бинки много съжалява. Била е толкова сънена, когато е вдигнала телефона, че даже не се е сетила да те попита как си.

„О, моля те — каза си Сюзън. — Татко, толкова ли си глупав, че не разбираш — държала е да ми покаже, че съм я събудила, ако случайно не съм го разбрала.“

— Кажи ѝ, че съм по-добре от всяко. Татко... искам да кажа, Чарлс, имам нужда от една услуга.

— За моето момиче винаги.

— Чудесно. Необходимо ми е да изпратиш незабавно 5300 долара в Лондон. Мога да се обадя в офиса ти и да дам точните координати на секретарката ти, ако предпочиташ, но трябва да стане колкото се може по-бързо. Естествено, аз ще ти върна тези пари. Трябва да прехвърля някои суми от моята инвестиционна сметка, а това ще отнеме няколко дни.

— Не се тревожи. Ще го направя с удоволствие, скъпа. Само че има ли нещо тревожно? Доколкото разбирам, е спешно. Надявам се, че не си болна, нито пък имаш неприятности, нали?

„Много мило — каза си Сюзън. — Звучиš почти като баща.“

— Не, няма такова нещо. Извършвам малко разследване за един мой приятел. Трябва да определим самоличността на един човек от снимки на туристически воаяжи.

— Това ме успокоява. Дай ми данните, лично ще се погрижа. Знаеш ли, Сюзън, ще ми се по-често да търсиш помощта ми. Доставя ми страхотно удоволствие. Не те виждам достатъчно и ми липсваš.

За момент Сюзън усети как я залива вълна от носталгия, но после бързо се съвзе, щом дочу гласа на Бинки. Баща ѝ се засмя доволно.

— По-добре вече да свършваме, скъпа. Бинки иска всичките ѝ прелести да си починат, ще трябва да я оставя да заспи отново.

В петък сутринта Крис Райън се настани в своя древен въртящ се стол и започна да проучва предварителните данни за Дъглас Лейтън, които беше получил от източниците си.

Пъrvата информация съвпадаше — образованието на Лейтън беше точно такова, каквото го описваше самият той. Очевидно не беше от онези, които твърдяха, че са завършили колеж, който са виждали само на картишка. Следващата подробност обаче, подсказваше недвусмислено на Крис, че около Лейтън има нещо неясно — след завършване на правния колеж Лейтън беше заемал четири различни поста и макар че имаше всички качества, които гарантираха, че от него ще излезе добър съдружник, това не беше станало.

Крис повдигна вежди, когато прочете описанietо на заеманите от Лейтън длъжности в момента. Лейтън определено се намираше на ключови позиции. Попечителството в Благотворителна фондация „Клозън“ предлагаше големи възможности и перспективи и беше твърде привлекателен пост, особено когато Хюбърт Марч, който явно се държеше с Лейтън като със сигурен наследник, се оттеглеше в пенсия.

„Според това, което Сюзън ми каза, той се радва и на благоволението на госпожа Клозън“ — добави мислено Райън.

Докато разучаваше доклада, Крис си отбеляза някои точки за понататъшно разследване. Натрапваше се един особено важен момент: за човек, на когото се плаща, за да съхранява и едновременно с това да харчи впечатляващи суми, Лейтън изглежда притежаваше абсурдно малко лични средства.

— Как така? — измърмори на себе си Крис. — Става въпрос за мъж над трийсет и пет години без почти никакви спестявания. Работил е за престижни компании с добро заплащане, а по нищо не личи. Колата му е на изплащане; апартаментът под наем. Текущите сметки стигат колкото да покриват месечните му разходи. Не е отразено да има никакви спестявания.

„Какво прави Лейтън с парите си? — запита се той. — Може пък да е наркоман. Ако е така, шансовете му са като при повечето наркомани — да намери някакъв начин да се издържа, а при това положение очевидно не разчита единствено на заплатата си.“

Крис се усмихна мрачно. Дотук вече имаше достатъчно неясни моменти, които да оправдаят едно по-изчерпателно разследване. Обичаше мига, в който надушваше следата и започваше преследването.

„Ще се обадя на Сюзън — реши той. — Тя държи да е информирана за всичко от самото начало. И може би ще изпита известно удовлетворение, че се е оказала права. Що се отнася до Дъг Лейтън, има нещо гнило в Дания.“

75

Когато Сюзън пристигна в офиса си, на телефонния секретар имаше съобщение от Пийт Санчес. Тя изслуша възторжено новината, че са намерили пръстена и си помисли, че това може да се окаже много важно.

За момент седна на бюрото си и мислено се опита да подреди част от късчетата на пъзела. Пръстените може да не се окажат ключът към разгадаването на тези престъпления, но безспорно свързват всички жертви. И ако е права, Тифани е била убита не само защото е притежавала този пръстен, а заради опасността евентуално да разпознае човека, купил няколко от магазинчето за сувенири във Вилидж.

Веднага се обади на Пийт и по гласа му разбра, че е в чудесно настроение.

— В окръжната прокуратура въртят заподозрения на шиш — каза той доволно. — Един от моите информатори ни отведе при двама-трима свидетели, които го чули да заплашва, че ще се върне в „Пещерата“ да се разправи с нея. Ще се пречупи, ще видиш. Както и да е, какво става с онзи скапан пръстен?

Сюзън внимателно подбра думите си.

— Пийт, може и да греша ужасно, но мисля, че тези тюркоазни пръстени имат пряка връзка със случая. Единият беше намерен в личните вещи на жена, която изчезна преди три години. В понеделник една слушателка се обади в моето предаване и обеща да ми покаже подобен пръстен. Смятаме, че впоследствие тя си е променила намерението и е решила да ми го изпрати; само че на път за пощата е била премазана от камион. Полицията продължава да разследва случая, но изглежда жената нарочно е била бълсната под колелата. Тифани обеща да ми изпрати своя пръстен, после се откана и реши да го задържи по сантиментални причини. След това го хвърли, но нейният убиец не го е знаел, а и освен това аз не съм сигурна...

Санчес я прекъсна:

— Сюзън, типът, намушкал Тифани, е задържан. Не виждам никаква връзка между пръстена и конкретния случай. Научихме, че тя е разговаряла с теб за бившия си приятел — едно момче на име Мат Бауър. Проверихме го. В сряда той и неговите родители са били във Вавилон, на посещение в семейството на приятелката му. Обсъждали са годежа им. Той е заминал с родителите си и се е върнал доста след полунощ. Така че е чист.

— Пийт, имай ми доверие. Този пръстен може да се окаже важно веществено доказателство. При теб ли е?

— Да, на бюрото ми.

— Чакай малко. — Сюзън се посегна за чантата си и извади от портмонето си пръстена, който беше получила от Джейн Клозън. — Пийт, можеш ли да ми го опишеш?

— Разбира се. Късчета тюркоаз, залепени върху евтина халка. Сюзън, това са дрънкулки.

— Има ли някакъв надпис от вътрешната страна?

— О, да. Макар че почти не се чете. Чакай... „Ти ми принадлежиши“.

Сюзън дръпна най-горното чекмедже и рови вътре, докато намери лупата си. Нагласи пръстена на Реджайна Клозън на светлината и го разгледа внимателно.

— Пийт, имаш ли лупа?

— Някъде тук е, предполагам.

— Направи ми тази услуга, моля те. Искам да сравним надписите от вътрешната страна на халката. Този у мен е с високо главно „т“, „и“-то е тясно и напречната чертичка почти не се вижда, а „л“-то е с по-голямо ченгелче.

— „Т“-то и „и“-то изглеждат точно така, само че „л“-то си е нормално. Сюзън, за какво е цялата тази история?

— Пийт, нека направим така — изрече умолително Сюзън. — Моля те, приеми пръстена като веществено доказателство, дай го в лабораторията да му направят увеличени снимки от всички ъгли и ми ги изпрати по факса. И още нещо... искам лично да разговарям с Мат Бауър. Би ли ми дал телефонния му номер?

— Сюзън, момчето е чисто. — Тонът на Пийт беше снизходителен.

— Не се съмнявам. Хайде, Пийт. Аз съм ти правила услуги, когато бях в окръжна прокуратура.

Последва миг мълчание, после Санчес каза:

— Записващ ли? Ето ти номера.

След като Сюзън го прочете още веднъж за проверка, той каза с тон, който прозвучва съвсем служебно:

— Сюзън, сигурен съм, че сме хванали убиеца на Тифани Смит, но ако попаднеш на нещо друго, искам да го знам.

— Дадено — обеща Сюзън.

Току-що беше затворила, когато Джанет ѝ съобщи, че на телефона е Крис Райън. Той я уведоми за онова, което беше научил за Дъглас Лейтън и приключи информацията си с думите:

— Сузи, попаднахме на следа.

„Да — помисли си Сюзън, — и дори не можеш да си представиш каква.“ Помоли Крис да я държи в течение и после предупреди Джанет да внимава за факс от Йонкърс.

76

В петък сутринта изглеждаше, че Каролин Уелс всеки миг може да излезе от кома. Съзнанието ѝ не се беше прояснило съвсем, но мисълта ѝ се беше съсредоточила в конкретните изживявания. Каролин имаше чувството, че плува в тъмно и мътно море. Всичко тънеше в мъгла. Дори болката, а тя беше мъчителна, не беше конкретна, а просто беше там и пронизваше цялото ѝ тяло.

„Къде е Джъстин?“ — питаше се тя. Имаше нужда от него. Какво се беше случило? Защо чувстваше тази ужасна болка? Толкова ѝ беше трудно да си спомни. Той ѝ се беше обадил... Беше ядосан... Тя беше говорила за мъжа, когото срещна на кораба... Джъстин затова ѝ позвъни... „Джъстин, не се ядосвай... Аз те обичам... Никога не е имало някой друг“ — извика тя, но разбира се никой не я чу. Продължаваше да бъде под вода.

Защо ѝ беше толкова зле? Каролин усети как се издига към повърхността.

— Джъстин — прошепна едва чуто.

Каролин не усещаше, че една сестра се беше навела над леглото ѝ. Само искаше да каже на Джъстин да не се чувства засегнат, да не ѝ се ядосва.

— Джъстин, моля те... недей! — изрече умолително тя, после отново потъна далеч от болката в ласкавите вълни на мрака.

Инструктирана да докладва за всичко, което би могла да изрече Каролин Уелс, дежурната сестра се обади на капитан Том Ший в XIX полицейско управление. Свързаха я със стаята, в която капитанът за пореден път изслушваше показанията на Джъстин Уелс за това какво е правил в понеделник следобед — как се обадил на съпругата си ядосан, че е позвънила в радиопредаването, как после се върнал вкъщи да разговаря с нея лично и като не я намерил, сменил връхната си дреха и се върнал в офиса. И как през цялото това време не я видял нито веднъж.

Ший изслуша доклада на дежурната сестра и после каза:

— Господин Уелс, защо не чуете това лично?

Джъстин Уелс стисна устни и лицето му пламна, когато сестрата колебливо повтори думите на Каролин.

— Благодаря ви — каза той тихо, затвори телефона и стана. — Задържате ли ме?

— Още не.

— Е, ще ме намерите в болницата. Когато съпругата ми дойде в съзнание, ще има нужда от мен там. Независимо от това дали си спомня какво се е случило с нея, мога да ви обещая едно — колкото и настоятелно да се опитвате да изградите обвинение срещу мен, Каролин знае, че аз по-скоро бих посегнал на себе си, отколкото да я нараня по какъвто и да било начин.

Ший изчака, докато Уелс си тръгне и се обади на сержанта на пропуска.

— Изпратете жена полицай в болницата „Ленъкс Хил“ — нареди той. — Кажете й да внимава с Джъстин Уелс. Нито миг да не остава сам със съпругата си в болничната стая.

Дълго след това той седя и размишлява над случая, анализирайки с неохота перспективата за следващ разговор с Оливър Бейкър, който се беше обадил по телефона с молба за среща. Но Бейкър се превръщаше в основен свидетел.

Може би Бейкър се е сетил още нещо, след като моли за нова среща. Като един от малкото опечалени на погребението на Хилда Джонсън няколко часа по-рано, капитан Ший копнееше да види Джъстин Уелс на подсъдимата скамейка.

„Кой непознат — разсъждаваше той, — би пуснала Хилда Джонсън в апартамента си през нощта, ако не е някой, който се е представил за съпруг на жената, бълсната под колелата на камиона?“

Уелс беше виновен — Ший изобщо не се съмняваше в това. И се вбесяваше при мисълта, че убиецът на Хилда току-що бе излязъл от тази стая и продължаваше да бъде на свобода.

Ако беше отменил сутрешните си часове, това щеше да създаде доста проблеми и да предизвика твърде много коментари, особено при положение, че заминаваше за няколко дена, така че успя да хване съвсем малка част от радиопредаването на Сюзън. Както очакваше, слушателите продължаваха с тревога да обсъждат смъртта на Тифани:

— Доктор Сюзън, ние с мяя приятел се надявахме, че двамата с Мат ще се съберат. Личеше си, че тя наистина го харесва...

— Мислите ли, че това може да е дело на Мат? Имам предвид, че може да са се видели, да са се скарали и после...

— Доктор Сюзън, аз живея в Йонкърс и човекът, когото разпитват във връзка с убийството на Тифани, наистина е ужасен. Лежал е за убийство. Ние всички смятаме, че той го е извършил...

— Доктор Сюзън, Тифани носела ли е тюркоазния пръстен, когато е била убита?

Последният въпрос беше интересен и го обезпокои. Дали наистина е носела пръстена? Съжали, че не се беше сетил да го потърси.

На въпросите Сюзън отговори според очакванията му: че по онова, което е разбрала, Мат е извън всякакво подозрение; че не е чула някой да споменава пръстена по медиите; че човек винаги трябва да помни, че съществува презумпция за невинност, дори и в случаите, когато заподозреният е бил осъждан за предишни престъпления.

Той знаеше какво означава това. Сюзън не приемаше теорията на полицията относно убиеца на Тифани. Тя беше твърде умна, за да не търси връзката между убийството на Тифани и останалите жертви.

„Мисълта на прокурора никога не заспива“ — помисли си той мрачно. После добави самодоволно: — „И мята също.“

Изобщо не се притесняваше. Беше готов с плана за премахването на Сюзън. Оставаше само да уточни подробностите.

В тайното отделение на куфарчето си носеше тюркоазните пръстени, които беше взел от магазинчето на Парки — три, плюс онзи,

който Каролин възнамеряваше да изпрати на Сюзън. Трябаше му само един, разбира се. Другите щеше да хвърли в океана, когато приключи с последната самотна дама. С удоволствие щеше да сложи един на пръста на Сюзън, след като я убие, но това щеше да предизвика твърде много въпроси. Не, не трябаше да рискува да го остави на ръката ѝ, но може би просто за минута щеше да ѝ го сложи, за да изпита задоволството, че и тя, както всички останали, му принадлежи завинаги.

78

— Аз съм доктор Сюзън и ви казвам довиждане до понеделник.

Червеният сигнал „в ефир“ над вратата на студиото угасна, когато Сюзън вдигна поглед към помещението с режисьорския пулт, където Джед сваляше слушалките си.

— Как мина? — попита тя тревожно.

— Добре. Голяма активност на слушателите. Ти си винаги на равнище, знаеш го, но си помислих, че днес беше особено добра. Някой каза ли нещо по-специално, което да те обезпокои?

Сюзън събра бележките си.

— Не, но съм ужасно разстроена.

Тонът на Джед се смекчи.

— Тези последни дни бяха тежки. Зная това. Но нещата започват да се оправят. Хей! Днес ти дойде в студиото двайсет минути преди началото, а сега идваш събота и неделя.

Сюзън му направи физиономия.

— Много смешно — каза тя, бутна стола си назад и стана. — Чao до понеделник.

Щом Сюзън прекрачи прага на кабинета си, Джанет ѝ подаде факсовете от Йонкърс.

— Обади се инспектор Санчес. Искаше да провери дали са пристигнали нормално. Странен човек. Каза да го държите в течение на всичко, което научите, иначе следващия път нямало да изчисти лазанята от вещественото доказателство, преди да го фотографира.

— Добре. Благодаря ти, Джанет. А, да, и поръчай обичайната чревоугодническа наслада за мен. Кажи им да побързат. Госпожа Прайс ще бъде тук след двайсет минути.

— Вече съм ви поръчала обяд, докторе — каза Джанет със скрит упрек в гласа.

„Днес май настъпвам всички подред“ — каза си Сюзън, докато влизаше в кабинета си. — „Първо Бинки, сега Джанет. Кой ли ще е следващия?“ Седна на бюрото си и извади факсовете на увеличените фотографии и ги сравни с пръстена, който беше получила от Джейн Клозън.

Фотографът очевидно се беше постарал, дори беше успял да направи няколко отлични снимки на надписа от вътрешната страна на халката. Точно според очакванията й — имаше поразително сходство между пръстена на фотографията и онзи, намерен сред вещите на Реджайна.

„Права съм — помисли си тя. — Толкова по въпроса за пръстените. Този, който ми даде госпожа Клозън, и другият от Тифани са изработени най-вероятно от един и същи човек, а това означава, че почти със сигурност и двата са били закупени от магазинчето за сувенири във Вилидж, за което ми спомена Тифани. Залагам си живота, че Тифани е била убита, защото ми разказа в ефир за мъжа, когото е видяла да купува такъв пръстен. Той е чул думите й и се е изплашил, че тя може да го разпознае.“

Джанет влезе в кабинета с торбичка от закусвалнята. Сложи я на бюрото и когато Сюзън остави тюркоазния пръстен, Джанет го взе и започна да го разглежда.

— Колко трогателно — каза тя, присвивайки очи, докато прочете надписа. — Мама обича старите песни и „Ти ми принадлежиш“ е една от любимите й.

И с нисък глас и съвсем леко фалшиво тя запя:

*„Виж пирамидите край Нил.
Наслади се на залеза над тропически остров...“.*

Спря за момент и после само изтананика следващите няколко такта.

— След това идва нещо за „тържищата на стария Алжир“, а накрая се споменаваха някакви „снимки и сувенири“. Не си спомням тази част, но песента наистина е хубава.

— Да, така е — съгласи се Сюзън разсеяно. Но думите продължаваха да звучат в съзнанието й. „Какво беше особеното в тях?“

— запита се тя. Взе обратно пръстена и го прибра в портмонето си.

Беше един без десет. Трябваше да се подготви за следващия си сеанс, но не искаше да чака до два часа, за да се обади на Мат Бауър, бившият приятел на Тифани, и да разбере къде точно във Вилидж се намира магазинчето за сувенири, откъдето бе купил пръстена.

Слушалката вдигна майката на Мат.

— Доктор Чандлър, синът ми е на работа. Ние вече разговаряхме с полицията. Много, много съжалявам за смъртта на Тифани, но тя няма нищо общо с моя син, който се е виждал с нея само няколко пъти. Тя просто не беше негов тип. Мои приятелки ми казаха за обажданията на Тифани до вашето предаване и трябва да ви заявя, че те бяха много смущаващи за Матю. Аз се обадих на Тифани вчера и я уведомих за предстоящата му сватба. В сряда вечерта гостувахме на семейството на неговата годеница — чудесни, изискани хора. Не зная какво биха си помислили, ако името на Матю се разчуе във връзка с този случай. Защо, аз...

Сюзън прекъсна потока обяснения.

— Госпожо Бауър, най-добрият начин да бъдете сигурни, че името на Матю няма да се замесва в тази история, е да го накарате да разговаря с мен неофициално. Къде мога да се свържа с него?

С неохота майката на Мат ѝ съобщи, че той работи за Застрахователна компания „Метрополитън“ в центъра на Манхатън и ѝ даде служебния му телефон. Сюзън позвъни, но ѝ казаха, че Бауър е излязъл и не се очаква да се върне в офиса си преди три часа. Остави съобщение да ѝ се обади спешно.

Докато ядеше супата с лъжица направо от картонената кутия, се обади Пийт Санчес.

— Сюзън, обаждам се, за да си в течение на събитията. Трябва да знаеш, че нещата започват да се изясняват. Този тип не само че заявил, че се връща в „Пещерата“, за да се разправи с Тифани, ами сега призна, че наистина е отишъл до паркинга на ресторант. Твърди обаче, че се отказал и се махнал, защото някакъв човек обикалял наоколо.

— Може да казва истината — предположи Сюзън.

— Хайде, стига, Сюзън. Ти си била в окръжната прокуратура. Лошите момчета винаги пеят една и съща песен: „Кълна се, Ваша светлост. Онзи тип, дето го направи, отиде ната-а-ам“.

79

Късно следобед в петък Крис Райън вече беше успял да открие както конкретни факти, така и доста клюки за Дъглас Лейтън. Фактите бяха, че бил заклет комардия, доста известен в Атлантик Сити и както се знаело, поне пет-шест пъти губил огромни суми.

„А това обяснява защо няма пукнат грош на собствена сметка“ — помисли си Крис.

Според един от слуховете Лейтън получил строга забрана да пътува на няколко от туристическите кораби заради подозрения, че си е служил с измама на техните игрални маси. Според друг слух, той бил помолен да напусне две служби в инвестиционни фирми поради оплаквания, че често е проявявал пренебрежително отношение към служителки.

В пет без десет в петък след обяд Крис Райън точно смилаше информацията, която беше съbral, когато му се обади Сюзън.

— Получих интересни неща за Лейтън — каза ѝ той. — Нищо, което задължително доказва вина, но все пак любопитно.

— Нямам търпение да чуя за какво се отнася — отвърна Сюзън, — но преди това имам един въпрос към теб. Можем ли по някакъв начин да се сдобием със списък на всички порно магазини в Гринич Вилидж?

— Ти май се шегуваш — каза Крис. — Никой в този бизнес не публикува реклама в „Жълти страници“.

— Май започвам да го осъзнавам — отвърна Сюзън. — Ами на магазини за сувенири?

— Ами погледни в който и да е указател, като започнеш от „Антики“ и свършиш на „Вехтории“.

Сюзън се засмя.

— Помогна ми все пак. А сега ми кажи какво си открил за Дъглас Лейтън.

80

За Оливър Бейкър седмицата беше изключително вълнуваща. Краткото му появяване по телевизията в понеделник след обяд промени живота му. Внезапно той се превърна в знаменитост. Всичките му клиенти искаха да разговарят с него за злополуката. Жената, която работеше в съседния салон за химическо чистене, се държеше с него като със звезда. Той дори получи кимване от каменоликия директор от Уол Стрийт, който никога преди това не го беше забелязвал.

Вкъщи, за Бети и момичетата, Оливър беше герой. Дори сестрата на Бети, която винаги стенеше и гримасничеше, когато той изказваше мнение за каквото и да било, се обади, за да изслуша лично разказа му за това, що за изживяване е да даваш показания в полицията. Естествено, тя не се задоволи само с това. Продължи с обясненията как друг свидетел, старицата, която твърдеше, че не ставало въпрос за злополука, е била убита. И завърши с предупреждението:

— Ти само внимавай и теб да не те сполети същото.

Той не се притесняваше, естествено, но все пак това малко го постресна.

Въсъщност Оливър се наслаждаваше на своя контакт с полицията и много харесваше капитан Ший. Капитанът беше от онези представители на властта, които караха Оливър да се чувства спокоен и защитен. Изпитваше особено приятно усещане, докато си седеше в кабинета на капитана, а Ший обръщаше внимание на всяка негова дума.

В петък на страница шеста в „Поуст“ се съобщаваше, че архитект Джъстин Уелс е бил разпитван във връзка със злополуката, която бе претърпяла съпругата му. Материалът включваше и негова снимка, направена на излизане от болницата.

Цяла сутрин в службата си Оливър държа вестника на бюрото си отворен на съответната страница. Малко предобед се обади на капитан Ший, за да му каже, че би искал да го види след работа.

Ето защо в пет и половина в петък Оливър Бейкър отново се появи в кабинета на капитан Ший със снимката от вестника в ръка. Предвкусвайки своето завръщане на трона на славата, той поясни защо е поискал друг разговор.

— Капитане, колкото повече гледам тази снимка, толкова повече се убеждавам, че това е мъжът, когото видях да взема плика, когато... така поне смятах в онзи момент... се опитваше да задържи жената, която в следващия миг падна пред камиона.

Оливър се усмихна на Ший, а в очите на капитана се четеше разбиране.

— Капитане, може и да съм бил в шок, без да съм го осъзнавал — каза той. — Мислите ли, че затова в началото съм изтрил лицето му от съзнанието си?

81

Мат Бауър харесваше работата си в компанията за застраховки живот „Метрополитън“. Надяваше се един ден да седи в някой от директорските кабинети и затова работеше упорито за продажбата на застрахователни програми на малки фирми, което беше неговата област на компетенция. Беше на двайсет и пет години и плановете му за успешна кариера вече даваха резултати. Беше избран за курсовете по мениджмънт, а сега беше сгоден за племенницата на шефа си Деби, която беше от жените идеални спътници по пътя към върха. А онова, което още повече улесняваше нещата, бе, че той искрено я обичаше.

Затова беше видимо потиснат, когато се срещна със Сюзън Чандлър в пет и половина в едно кафе на Гранд Сентръл Стейшън.

Сюзън незабавно хареса младия мъж с честно лице и изряден вид. Тя разбираше неговите притеснения. Повярва му, когато той ѝ каза, че много съжалява за Тифани и прояви съчувствие, когато ѝ обясни защо не е искал името му да се свързва с едно разследване в убийство.

— Доктор Чандлър — каза той, — излизал съм с Тифани само два-три пъти. Първият път вечерях в „Пещерата“; поканих я да излезем, а тя пожела да ѝ бъда кавалер на сватбата на някаква нейна приятелка.

— А вие не искахте да отидете?

— Тифани беше забавна, но знаех още от първия миг, че между нас нямаше искра, ако разбирате какво искам да кажа. Давах си сметка, че тя търси сериозна връзка, а не случайни срещи.

Спомняйки си изпълнения с нетърпение и надежда глас на Тифани, Сюзън кимна с разбиране.

Сервитьорката им наля кафе и Мат Бауър отпи гълтка, преди да продължи:

— На сватбата на приятелката ѝ аз действително споменах един филм, който исках да гледам. Беше спечелил Голямата награда на фестивала в Кан. Тифани каза, че тя също много искала да го види.

— И вие я поканихте?

Мат кимна.

— Даваха го в един малък киносалон във Вилидж. Усетих, че Тифани изобщо не го хареса, макар да твърдеше обратното. Отидохме да обядваме преди прожекцията. Попитах я дали обича суши и тя ми отговори, че ѝ е любимо ястие. Доктор Чандлър, тя само не позеленя, когато храната пристигна. Беше ме помолила да поръчам и на нея и аз реших, че знае, че суши е сурова риба. После се разходихме малко и поразгледахме витрините. Изобщо не познавам Вилидж — не мога да различа единия край от другия, а доколкото разбрах — и тя.

— И тогава влязохте в онова магазинче за сувенири? — попита Сюзън.

„Дано си спомни къде се намира“ — помоли се мислено тя.

— Да. Всъщност Тифани се спря, защото нещо на витрината привлече погледа ѝ. Каза, че ѝ било много приятно да сме заедно и че искала спомен от тази наша среща, затова влязохме.

— А това отговаряше ли на вашето желание?

Той сви рамене.

— Не особено.

— Какво си спомняте за магазинчето, Мат? — Сюзън направи пауза. — Или предпочитате Матю?

Той се усмихна.

— Матю е само за майка ми. За останалата част от света съм просто Мат.

— Е, добре, Мат, какво си спомняте за магазинчето?

Той се замисли за момент.

— Беше натъпкано с евтини сувенири, но иначе беше чисто и спретнато, ако разбираете какво имам предвид. Собственикът... или продавачът, не знам точно кой — бил от Индия и забавното беше, че освен обичайните статуетки на свободата, тениски и копчета с „Аз обичам Ню Йорк“, имаше куп месингови маймунки и слончета, статуетки на Тадж Махал и индуски богове — ей такива неща.

Сюзън отвори портмонето си и извади тюркоазния пръстен, който ѝ беше дала майката на Реджайна Клозън. Сложи го на дланта си и го показва на Мат Бауър.

— Познат ли ви е?

Той разгледа внимателно пръстена, но не посегна да го вземе.

— Пише ли от вътрешната страна „Ти ми принадлежиши“?

— Да.

— Тогава бих казал, че това е пръстенът, който подарих на Тифани или поне изглежда също като него.

„И като този на Каролин, обзала го се“ — помисли си Сюзън.

— Както разбрах от разказа на Тифани — продължи Сюзън, — причината да се спрете на този пръстен била, че по същото време в магазинчето влязъл някакъв мъж и взел един, а после собственикът ви обяснил, че той вече бил купил няколко. Помните ли?

— Да, но аз изобщо не видях този мъж — отвърна Мат. — Магазинчето беше малко, а освен това пред мен имаше изрисувана дървена преграда, която закриваше щанда от погледа ми. Пък и точно в този момент четях за една от фигурките. Беше с глава на слон и тяло на човек и май че според легендата представляваше бог на мъдростта, благоденствието и щастието. Мислех, че е хубав сувенир, но когато се обърнах да я посоча на Тифани, тя разговаряше с человека на щанда. Държеше тюркоазния пръстен, а продавачът й разправяше как клиентът, който току-що беше излязъл от магазинчето, вече купил няколко от тях.

Показах й слона бог, но Тифани не прояви интерес. Сувенирът, който искаше да получи, беше този тюркоазен пръстен.

Бауър се усмихна.

— Тифани беше забавна. Когато й показвах слончето и й прочетох легендата, тя каза, че й приличало твърде много на клиентите от „Пещерата“, затова го върнах и й купих пръстена.

Усмивката на Мат изчезна и той поклати глава.

— Беше само десет долара, но човек би си помислил, че съм й купил годежен пръстен. После, през целия път до метрото, ми държеше ръката и си пееше: „Ти ми принадлежиши“.

— Колко пъти се видяхте след това?

— Само веднъж. Тя непрекъснато се обаждаше у дома и ако попаднеше на телефонния секретар, изпяваше няколко такта от песента. Накрая я изведох да пийнем по едно питие и й обясних, че отдава твърде голямо значение на този пръстен, а независимо от това, че няколкото ни срещи са били приятни, според мен трябва да спрем дотук.

Той си допи кафето и си погледна часовника.

— Доктор Чандлър, много съжалявам, но трябва да тръгна след няколко минути. В шест и половина имам среща с годеницата си Деби.

Той направи знак за сметката.

— Аз плащам — каза Сюзън.

Съвсем съзнателно не попита за местоположението на магазинчето. Продължаваше да храни бледа надежда, че Мат може да е зърнал клиента, купил пръстена и че докато разказва какво се е случило вътре, нещо може да изскочи от подсъзнанието му.

Когато накрая все пак зададе въпроса, Мат можа да й каже само, че са гледали филма в някакъв киносалон недалеч от площад „Вашингтон“, че ресторантът, където са яли суши, бил на около четири пресечки от киното, и че когато видели магазинчето за сувенири, се намирали близо до спирката на метрото при Западна четвърта и Шесто Авеню.

Сюзън имаше един последен въпрос, който, надяваше се тя, можеше да се окаже от значение.

— Мат, Тифани спомена нещо за порно магазин от другата страна на улицата. Нещо да си спомняте?

Вече станал да си тръгва, той поклати глава:

— Не, не си спомням. Ще ми се да можех да ви помогна повече.

— Той замълча за момент. — Знаете ли, под тази груба външност Тифани беше мило момиче. Зная, че всеки път, когато се сетя за репликата й как почти всички клиенти в „Пещерата“ приличали на слона бог, ми се иска да се засмея. Много се надявам, че ще открият кой ѝ е причинил това. Довиждане.

Сюзън плати, взе си чантата и хвана такси към Западна четвърта улица и Шесто Авеню. По пътя погледна картата на Гринич Вилидж. Макар да беше живяла там няколко години, районът все още не й беше достатъчно познат. Възнамеряваше да тръгне от спирката на метрото по околните улички на Вилидж, докато намери магазинче за сувенири, което излага индийски стоки, а срещу него, от другата страна на улицата, се намира порно магазин. Звучеше съвсем просто — колко такива би могло да има?

„Не е проблем да помоля Крис Райън да ми помогне — помисли си тя, — но Вилидж не е чак толкова голям и предпочитам да се оправя сама.“

Беше решила, че ако намери магазинчето, ще влезе вътре и ще се опита да си поговори приятелски с продавача индиец. После, щом получеше снимката на Каролин Уелс от пътешествието й по море, на която се виждаше мъжът, подарил й тюркоазния пръстен, тя щеше да попита продавача индиец дали може да го разпознае.

Още не беше стигнала до целта, но вече стесняващите обръча около убиеца. Чувстваше, че е на прав път.

82

Каролин отново почувства болката. Страхуваше се. Не знаеше къде се намира и когато се опита да каже нещо, устните ѝ отказаха да се раздвижат. Помъчи се да вдигне ръка, но нещо я притискаше надолу. Искаше да каже на Джъстин колко съжалява. Но къде беше той? Защо не идваше при нея?

Усети нещо, което се устремяваше към нея в мрака. Щеше да я нарани! Къде беше Джъстин? Той щеше да ѝ помогне. Най-накрая вече можеше да движи устни, да чува думите, които се надигаха от гърлото ѝ: „Не... моля... не! Джъс-тин!“. После нещото се стовари отгоре ѝ, притисна я и тя усети как отново потъва, а болката беше толкова ужасна, че съзнанието ѝ просто изключи.

Ако беше останала в реалността още миг, щеше да чуе изтерзания вик на Джъстин, когато мониторите запищяха предупредително, но тя се беше пренесла в отвъдното.

Затова не видя присъдата, изписана на лицето на лицето на полицая, който хвърли пълен с обвинение поглед към Джъстин.

83

В петък вечерта Алекс Райт се прибра вкъщи към седем часа. За да уточни графика на пътуването си през следващата седмица, прекара почти целия ден в офиса си. Дори беше обядвал на бюрото си — нещо, което ненавиждаше.

След такъв натоварен ден си мечтаеше за спокойна вечер, затова отиде направо в тоалетната стая и се преоблече в памучни панталони и пуловер. И за пореден път мислено се поздрави, че най-накрая е разрешил проблема с недостатъчното пространство.

Преди няколко години тоалетната му стая беше отделена от една съседна спалня и беше достатъчно просторна да побере внушителния му гардероб. Особено му допадаше това, че на рафта винаги имаше отворен куфар, готов да прибере багажа, необходим за предстоящо пътуване. На стената над него, поставен в рамка, висеше списък с необходимите вещи.

Куфарът вече беше почти пълен с дрехи, които бяха изпратени или дадени на химическо чистене и незабавно подменени след поредното пътуване: бельо, чорапи, носни кърпи, пижама, халат, ризи с колосани яки.

За по-дълги пътувания, като това, което щеше да предприеме до Русия, Алекс предпочиташе да си приготви багажа собственоръчно. Ако по никакви причини бе прекалено зает, тогава за него щеше да се погрижи Джим Кърли. Отдавнашна шега между тях беше, че в единствения случай, когато Алекс бе доверил подготовката на багажа си на своята икономка Маргарет, тя беше забравила да му сложи официална риза — факт, който Алекс бе установил, едва когато вече се обличаше за официален прием в Лондон.

Докато нахлуваше на бос крак чифт стари удобни мокасини, той се усмихна, спомняйки си какво бе казал Джим по този случай: „Вашият баща, лека му пръст, щеше да ги изхвърли на мига“.

Преди да излезе от стаята Алекс погледна списъка и си напомни, че през октомври в Русия е много студено и че може би ще бъде

разумно да си вземе дебелото палто.

Слезе долу, наля си уиски с лед и докато разклаща ледените кубчета, преди да отпие, си даде сметка, че е потиснат. Терзаеше се, че Сюзън се държа хладно с него предишния ден, когато отказа да се присъедини към тях двамата с Дий за по едно питие.

Как ли щеше да се чувства утре вечер на приема в библиотеката, от едната страна с Дий, а от другата — със Сюзън? Едва ли щеше да му бъде особено комфортно.

После се усмихна.

„Имам една идея — помисли си той. — Ще поканя Бинки и Чарлс да се присъединят към нас. Ще сложа Дий с тях на друга маса. Което ще бъде недвусмислен намек за Сюзън.“

— И за Дий също — изрече той гласно.

Имената на улиците, по които беше минала, звучаха в съзнанието й като молитва: Кристофър, Гроув, Бароу, Комърс, Мортън... За разлика от мрежата, която представляваха улиците в северната част на Манхатън, във Вилидж те следваха собствена схема. Накрая Сюзън се отказа, купи си „Поуст“ и се отби в Тута Паста на „Кармин“ за късна вечеря.

Похапваше топъл хляб, потопен в зехтин, и отпиваше от чашата кианти докато преглеждаше вестника. На трета страница видя снимка на Тифани, взета от последния клас в гимназията, придружена от кратка хронология на разследването на убийството ѝ. В най-скоро време се очаква обвинителен акт, казваше се там.

После на шеста страница Сюзън с удивление забеляза снимка на Джъстин Уелс и сведение, че е бил разпитан за обстоятелствата около злополуката с жена му.

„Никога няма да мога да убедя когото и да било, че има връзка между тези два случая, ако не открия магазинчето за сувенири и не говоря с продавача — помисли си тя. — И, дай боже, да му покажа снимката, която трябва да пристигне в понеделник. Не намерих мястото тази вечер, но утре още сутринта се връщам и продължавам да търся.“

Прибра се вкъщи в десет часа и уморено пусна чантата си на масичката в антрето. „И не е ли тъжно? — каза си тя, когато снимката на Тифани отново изникна в съзнанието ѝ. — Изглежда точно така, както си я представях — твърде силна очна линия, но все пак хубава и предизвикателна.“

С неохота отиде до телефонния секретар; лампичката за съобщения мигаше. Алекс Райт беше позвънил в девет: „Обаждам се просто, за да ви чуя. Очаквам с нетърпение утрешната вечер. В случай, че се разминем през деня, ще ви взема в шест и половина“.

„Уведомява ме, че си е вкъщи тази вечер — помисли си Сюзън. — Това е добре.“

Следващото обаждане беше от майка й. „Девет ѝ половина е. Ще те потърся по-късно, скъпа.“

„Най-вероятно е звъняла докато съм била под душа“ — каза си Сюзън и реши да я потърси веднага.

По тона на майка ѝ личеше, че далеч не е щастлива.

— Сюзън, ти знаеше ли, че Дий не само смята да се върне в Ню Йорк, ами вече си е наела апартамент?

— Не — отвърна Сюзън и след кратка пауза добави: — Това не е ли малко неочаквано?

— Да, така е. Тя винаги е била нервна, но трябва да ти кажа, че наистина ми е обидно, че е взела Трофейчето, за да подпишат договора за апартамента.

— Отишла е с Бинки?

— За да получи одобрението на друга жена, както ми обясни. А аз ѝ напомних, че не съм сляпа и че бих искала също да го видя, но Дий каза, че някой друг се интересувал от жилището и тя трябвало да се пренесе бързо.

— Може би вече го е направила — предположи Сюзън. — Мамо, моля те, не позволявай такива неща да те разстройват. Не си струва. Знаеш, че ще се радваш Дий отново да е в Ню Йорк.

— Да, така е — призна майка ѝ и въздъхна. — Но се тревожа за... Е, знаеш какво обсъждахме онази вечер.

„Боже, пак ли?“ — възклика мислено Сюзън.

— Мамо, ако имаш предвид Алекс Райт, аз съм излизала с него само веднъж. Не бих казала, че отношенията ни са специални.

— Зная, и все пак смятам, че това припряно втурване обратно в Ню Йорк е малко необичайно, дори и за Дий. И още нещо, Сюзън: ако ти трябват пари, не е необходимо да ходиш при баща си. Знаеш колко болка ти е причинил. Аз също имам пари в банката, както знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали си помолила Чарли да преведе за теб някакви пари в Лондон?

— А ти как разбра?

— Не от баща ти, естествено. Дий ми каза.

„Без съмнение го е чула от Бинки — помисли си Сюзън. — Не че има значение, и все пак каква досада!“

— Мамо, нямам нужда от пари. Просто днес трябаше да поръчам нещо за незабавна доставка, а нямах време да уредя прехвърляне на средства по моята сметка, затова помолих татко. Ще му ги върна другата седмица.

— От къде на къде? Той има предостатъчно и освен това изпраща Дий на пътуване. Не бъди толкова горда, Сюзън. Вземи парите, които ти се полагат.

„А само преди минута ми казваше да не взимам пари от него“ — помисли си Сюзън.

— Мамо, току-що влизам и наистина съм доста изморена. Ще ти се обадя утре или в неделя. Някакви планове за уикенда?

— Среща с непознат, Бог да ми е на помощ. Хелън Ивънс ми я уреди. Никога не съм мислила, че на моята възраст ще очаквам с нетърпение нещо подобно.

Сюзън се усмихна, усещайки удоволствието в гласа на майка си.

— Добра новина — каза тя сърдечно. — Забавлявай се.

„Тази вечер няма да има душ — помисли си Сюзън, докато затваряше. — След такъв ден имам нужда от една продължителна гореща вана. Няма фибра от мен, която да не се свива от болка, от тревога или от раздразнение.“

Четиридесет минути по-късно тя отвори прозорците в спалнята. Когато хвърли поглед надолу към улицата, забеляза, че е пуста. Мяркаше се силует на самотен минувач, едва открояващ се в мрака.

„Никога не би успял в маратона — помисли си тя. — Ако ходеше по-бавно, сигурно щеше да върви назад.“

85

Въпреки изтощението Сюзън не можа да спи добре. Три пъти се буди през нощта и се улови, че се вслушва във всеки звук, който би могъл да подскаже, че в апартамента има някой. Първия път имаше чувството, че е чула как външната врата се отваря. Беше толкова правдоподобно, че тя скочи и изтича до вратата само да установи, че всичко е наред. После, макар да се чувстваше малко глупаво, тя внимателно провери ключалките на прозорците във всекидневната, в кабинета си и после в кухнята. Върна се в спалнята, все още обсебена от усещането, че нещо не е наред, но решена да не затваря прозорците на спалнята.

„Аз съм два етажа над земята — каза си тя строго. — Ако спайдърмен не е в квартала, малко вероятно е някой да изпълзи по стената.“

Откакто си беше легнала, температурата беше спаднала рязко и в стаята беше почти мразовито. Тя дръпна завивките до брадичката си и си спомни съня, който я беше напрегнал толкова и накрая я беше накарал да се събуди. Присъни й се как Тифани излиза тичешком през една врата и се озовава в някакво слабо осветено място. Държеше тюркоазния пръстен и го подхвърляше във въздуха. После от мрака се появи ръка, която го грабна, а Тифани извика: „Не, не го вземай! Искам да го задържа. Може би Мат ще ми се обади“. После очите й се разшириха от ужас и тя изпища.

Внезапно под напора на вятъра щорите на прозореца изтракаха. За момент осъзна, че трябва да стане и да затвори прозорците. Вместо това дръпна завивките още по-плътно до брадичката си и след броени минути вече спеше.

Втория път, когато се събуди, тя скочи в леглото, сигурна, че на прозореца има някой.

„Овладей се!“ — каза си тя, отново си оправи завивките и ги дръпна почти през глава.

Третия път беше в шест часа сутринта. Макар да беше спала, мисълта ѝ беше останала будна и по някое време между прекъсванията в съня ѝ, подсъзнанието ѝ бе прехвърляло списъка на пасажерите на „Морска нимфа“. Беше го намерила в папката на Каролин Уелс и Джъстин Уелс ѝ бе позволил да го вземе.

Когато се събуди, тя се сети, че Каролин бе написала името „Уин“ на един от дневните бюлетини на кораба. Уин почти сигурно беше мъжът, с когото тя е възнамерявала да отиде в Алжир, помисли си Сюзън.

Съвсем будна и без всякаква надежда да засти отново, Сюзън реши, че кафето ще ѝ помогне да проясни мисълта си. Взе си чашата в леглото, подпра се с възглавници и започна да изучава бюлетина на кораба. „Уин вероятно е умалено на нещо друго“ — реши тя. Като проверяваше последователно имената в списъка на пасажерите, тя търсеше Уинстън или Уинтроп, но сред пребиваващите на борда човек с такова име не фигурираше.

„Може и да е прякор“ — помисли си тя. Имаше пасажери с фамилни имена, които бяха евентуална възможност, включително Уин и Уинфри. Но и двамата бяха записани заедно със съпругите си.

В списъка бяха вписани твърде малко инициали на вторите имена и ако мъжът, с когото Каролин се бе запознала, имаше прозвище Уин заради второто си име, търсенето ставаше безпредметно.

Забеляза, че при семейните имената бяха подредени по азбучен ред. Като отхвърли всички, които със сигурност бяха брачни двойки, Сюзън изчете целия списък, проверявайки имената на мъжете, записани без жени. Първото име в списъка, най-вероятно на сам мъж, беше господин Оуен Адамс.

„Интересно“ — помисли си тя, след като провери целия списък; от шестстотин души на борда, самостоятелно бяха записани сто двайсет и пет жени и само шестнайсет мъже. Това значително стесняваше избора.

После ѝ хрумна нещо друго: дали списъкът на пасажерите на „Габриел“ щеше да бъде сред вещите на Реджайна Клозън, запита се тя. И ако се окажеше така, беше ли възможно някой от тези шестнайсет мъже на „Морска нимфа“ да е бил пътник и на този кораб?

Сюзън отметна завивките и се отправи към банята. „Дори ако госпожа Клозън не е в състояние да ме приеме, ще я попитам за

списъка на пътниците на «Габриел» — реши тя, — и ако е върнат с вещите на Реджайна, ще помоля за разрешение икономката й да ми го даде.“

86

Перца на вятъра. Перца, подхванати от вятъра. Виждаше как се разпиляват, танцуват и му се надсмиват. Но вече знаеше със сигурност, че никога няма да може да ги върне. „Питай доктор Сюзън, ако не вярваш“ — помисли си той ядосано. Искаше се му се по някакъв начин да ускори плана си, но беше твърде късно. Стъпките бяха очертани и вече не можеха да се променят. Той щеше да замине по график, но после щеше да се върне и да я премахне.

Снощи, когато минаваше покрай къщата на Сюзън, тя случайно се доближи до прозореца. Знаеше, че не е могла да го види ясно, но това го накара да осъзнае, че не бива да рискува отново.

Щом се върнеше в Ню Йорк, щеше да намери начин да се погрижи за нея. Не можеше да я проследи и да я бълсне на платното, както беше постъпил с Каролин Уелс. Този начин се беше оказал неуспешен, защото макар да беше в кома и с минимални шансове да се оправи, тя все пак беше жива и продължаваше да бъде заплаха. Не, той трябваше да притисне Сюзън насаме, както беше направил с Тифани — така беше най-добре.

Въпреки че може би имаше и друг начин, помисли си внезапно той.

Този следобед преоблечен като куриер щеше да провери сградата, където се намираше офисът ѝ, да проучи охраната във фоайето и разположението на помещенията на нейния етаж. Беше събота, така че нямаше да има много хора. И любопитните очи, които можеха да го зърнат, щяха да бъдат по-малко.

Мисълта да убие Сюзън в собствения ѝ офис бе повече от задоволителна. Беше решил да я удостои със същата смърт, каквато бе избрал за Вероника, Реджайна, Констанс и Моника. Същата смърт, която очакваше последната му жертва, след като видеше „джунглата окъпана от дъжд“.

Той щеше да я повали, да я завърже, да ѝ запуши устата и после, докато го гледаше, обладана от ужас, щеше бавно да развие

пластмасовия чувал и сантиметър по сантиметър, мъчително и постепенно да го издърпа над главата ѝ. После щеше да го затвори. Неминуемо вътре щеше да остане малко въздух — достатъчно, за да ѝ стигне за няколко минути живот. После, щом видеше, че найлонът започва да залепва по лицето ѝ и да запушва устата ѝ, щеше да си тръгне.

С тялото на Сюзън нямаше да може да постъпи както с всички останали. Другите или ги беше заравял в пясъка, или им беше връзвал тежък камък и беше наблюдавал как потъват в мътните води. Сюзън Чандлър обаче трябваше да остави, но можеше да потърси утеша във факта, че след като я премахне, следващата и последна жертва щеше да сподели погребението, устроено за нейните посестрици.

Сюзън излезе от апартамента си в девет часа и отиде направо на Седмо Авеню. Оттам тръгна на експедиция по улиците, чийто наклон вървеше на запад към река Хъдсън — като се започнеше с Уест Хюстън, после Кларксън и Мортън Стрийт. Беше решила да стигне в западна посока до Гринич Стрийт, която вървеше успоредно на авенютата, после да завие на север към следващото каре и да тръгне обратно на изток, докато стигне до Шесто Авеню. Озовеше ли се там, щеше да се обърне и да поеме на запад по следващата улица.

Повечето от тези улици бяха с жилищни домове, макар да попадна на няколко магазинчета за сувенири. В никое от тях обаче не видя и сянка от предмети в индийски стил. Поколеба се дали да не разпита наоколо къде се намира магазинът, който търсеше, но после се отказа. Ако все пак успееше да го намери, не искаше продавачът индиец да бъде предупреден, че тя идва.

По обяд използва мобифона си, за да се обади на Джейн Клозън в болницата „Мемориал Слоун-Кетъринг“. За нейна изненада госпожа Клозън с готовност прие молбата й за посещение. Всъщност, тя дори остави у нея впечатлението, че едва ли не я очаква с нетърпение.

— Ако сте свободна по-късно днес следобед, ще се радвам да ви видя, Сюзън — каза й тя.

— До четири най-късно ще бъда при вас — обеща й Сюзън.

Денят беше започнал облачен и мразовит, но в ранния следобед слънцето успя да пробие и улиците, почти пусти до преди няколко часа, сега бяха изпълнени с хора.

„Дали денят е бил такъв, когато Тифани и Мат са се разхождали преди една година?“ — запита се тя. Реши да продължи издирването, като изследва района източно от Шесто Авеню и зави към Макдугъл Стрийт. Докато вървеше към центъра от площад „Вашингтон“, тя си мислеше за разговора си с Мат Бауър. Усмихна се при спомена за слона бог и как Тифани казала, че повечето й клиенти в „Пещерата“ приличат на него.

Слонът бог.

Сюзън спря толкова внезапно, че момчето, което вървеше отзад, се бълсна в нея. Сюзън не му обърна внимание. Тя се взираше във витрината на някакъв магазин, пред който се бе озовала току-що. Хвърли бърз поглед към входа, над който висеше ovalна табела с надпис „Тъмни наслади“. Вътре яркочервен сатенен колан за жартиери бе закачен върху куп видеокасети с многозначителни крещящи заглавия, изписани върху кутиите. Около тях бяха разпръснати куп други, вероятно считани за „erotични“ подробности, но Сюзън изобщо не ги погледна. Вниманието ѝ бе приковано в един предмет в средата на витрината: покрит с тюркоаз слон-бог с щръкнал напред хобот.

Тя се озърна. Отсреща на улицата видя знак „дава се под наем“ на витрината на малък магазин за сувенири.

„О, не!“ — възклика мислено тя. Прекоси тясната уличка в посока към магазинчето. Макар че изглеждаше пълно със стока, надзърнеше ли вътре, човек оставаше с впечатлението, че не е отваряно от дълго време. Точно пред входа се виждаше щанд с касов апарат. Вляво забеляза голям боядисан транспарант, който изпълняваше ролята на преграда. „Вероятно това е преградата, която ми описа Мат и зад която бяха стояли заедно с Тифани, когато онзи мъж беше влязъл да купи тюркоазен пръстен.“

Собственикът? Втурна се обратно към порно-магазинчето. Вратата беше отворена и изглежда търговията спореше. Един мъж плащаше на касата, а след него се бяха наредили двама юноши с размъкнат вид и дълги спълстени коси.

Приключи с покупките си, мъжът я изгледа на излизане, но извърна глава, когато Сюзън не отмести поглед. Няколко минути покъсно си тръгнаха и двете момчета, като гузно гледаха встрани, докато минаваха покрай нея.

„Те са малолетни и нямат право да купуват този боклук“ — помисли си тя.

Щом видя, че няма друг клиент, Сюзън влезе вътре. Продавачът беше слаб, грозноват човек, който също като вещите около него изглеждаше някак нечистопътен.

Той я съпроводи с напрегнат поглед, докато тя се приближаваше към щанда. Сюзън осъзна, че може би той я смяташе за цивилен

служител от полицията, който щеше да го накаже, че извършва незаконна търговия с малолетни.

„Хванах го на местопрестъплението — помисли си тя. — Лошото е, че не мога да го задържа.“

Сюзън посочи към магазинчето за сувенири отсреща и попита:

— Откога е затворено?

Долови внезапна промяна в отношението му. Нервното напрежение изчезна и в ъгълчетата на устните му трепна слизходителна усмивка.

— Госпожице, вие не сте ли чули какво стана? Абдул Парки, собственикът на това място, беше убит във вторник след обяд.

— Убит! — Сюзън не се опита да прикрие ужаса в гласа си.

„Поредната жертва — помисли си тя, — поредната! Тифани говори за собственика на магазина в моето предаване.“

— Вие познавахте ли Парки? — попита мъжът. — Беше добър човек.

Сюзън поклати глава, като в същото време направи усилие да се успокои.

— Една моя приятелка ми препоръча магазинчето му — каза тя внимателно. — Някой ѝ подарил от тюркоазните пръстени, негова изработка. Вижте — каза тя, отвори чантата си и извади пръстена, който беше получила от Джейн Клозън.

Човекът се втренчи в пръстена и после в нея.

— Да, този е от неговите, така е. Беше луд по тюркоаза. Всъщност аз съм Нат Смол, собственик на това място.

— Сюзън Чандлър — каза тя и протегна ръка. — Доколкото виждам, бил ви е добър приятел. И как се случи?

— Беше намушкан с нож. Ченгетата мислят, че е заради наркотики, макар че, доколкото разбирам, досега не са намерили нищо. Той наистина беше добър човек. И знаете ли, лежа там вчера почти цял ден преди да го намерят. Като не отвори и в сряда, аз викнах ченгетата.

Сюзън забеляза искрената тъга, изписана на лицето на Нат Смол.

— Моята приятелка ми каза, че бил много мил човек. Имаше ли никакви свидетели?

— Никой не е видял нищо.

Както говореше, Смол поклати глава и се извърна. „Той крие нещо — помисли си Сюзън. — Трябва да го накарам да го сподели с

мен.“

— Всъщност младата жена, която ми каза за Парки, бе намушкана с нож в сряда вечерта — добави тя тихо. — Мисля, че човекът, който ги е убил, е клиент, купил от него няколко такива тюркоазни пръстена през последните три-четири години.

Когато Сюзън срещна погледа му, восьчното на цвят лице на Нат Смол стана пепеляво.

— Парки ми разказа за този човек. Смяташе го за истински джентълмен.

— Описа ли го как изглежда?

Смол поклати глава.

— Нищо повече не е казвал.

Сюзън реши да рискува.

— Мисля, че нещо криеш, Нат.

— Грешите. — Той отмести поглед към вратата. — Вижте, нямам нищо против да си говоря с вас, но вие ми плашите клиентите. Отвън обикаля един човек и съм сигурен, че няма да влезе, докато сте тук.

Сюзън изгледа дребния човечец право в очите.

— Нат, Тифани беше двайсет и пет годишна. Била е намушкана с нож в сряда вечерта на излизане от работа. Аз водя едно радиопредаване, в което тя се обади по-рано през деня и разказа за никакво магазинче за сувенири във Вилидж, откъдето нейният приятел й купил тюркоазен пръстен с надпис „Ти ми принадлежиши“, гравиран от вътрешната страна на халката. Описа магазинчето и спомена собственика, който според нея бил индиец. Каза, че докато те двамата с приятеля й били вътре, един мъж — друг клиент — купил тюркоазен пръстен, точно като нейния. Аз съм убедена, че причината за смъртта й е онова, което каза, че е видяла. Мога да ти се закълна, че Парки е мъртъв, защото е бил в състояние да разпознае същия този човек. Нат, чувствам, че нещо премълчаваш. Дължен си да ми го кажеш, преди да умре още някой!

Нат Смол за пореден път хвърли напрегнат поглед към вратата, сякаш се страхуваше от нещо.

— Не искам да се замесвам — изрече той с тих глас.

— Нат, ако знаеш нещо, вече си замесен. Моля те, кажи ми. За какво се отнася?

Сега гласът му премина почти в шепот:

— Точно преди един часа в сряда по обяд някакъв мъж се въртеше наоколо и разглеждаше моята витрина — точно както прави сега онзи човек отвън. Аз си помислих, че иска да си избере нещо или може би, че се притеснява да влезе — изглеждаше като истински богаташ. Но после изведнъж прекоси улицата и влезе в магазинчето на Парки. След това ми дойде клиент и аз престанах да наблюдавам.

— Каза ли на полицията какво си видял?

— Не го направих. Щяха да ме карат да гледам в техните регистри и да го описвам на полицейския художник — губи време. Той не беше човек, който може да попадне в полицейските регистри. А пък мен хич не ме бива да назвам на хората какво да рисуват. Видях го в профил. Изглеждаше изискан, към четиридесетте. Носеше шапка, шлифер и очила, но въпреки това успях да видя профила му съвсем ясно.

— Мислиш ли, че ще го разпознаеш, ако го видиш отново?

— Госпожице, в този бизнес аз съм длъжен да познавам хората. Ако не си спомням как изглеждат полицайите под прикритие, може и да загазя, а ако не мога да различа един наркоман, може и да ми видят сметката. Вижте, трябва да си вървите. Пречите ми на търговията. Момчетата не искат да влизат в магазин, в който се върти толкова елегантна дама.

— Добре, тръгвам. Само че Нат, кажи ми... би ли познал този мъж, ако ти покажа негова снимка?

— Да, със сигурност. А сега вече тръгвате ли си?

— Незабавно. А, и още нещо. Нат, не говори за това с никого. Става въпрос за собствената ти безопасност.

— Ама вие шегувате ли се? Разбира се, че ще си трая. Обещавам. А сега си тръгвайте и ме оставете да изкарам някой и друг долар, става ли?

88

Когато Дъглас Лейтън влезе в болничната стая на Джейн Клозън в три и половина, той я завари да седи на стола. Беше облечена в мек кашмирен халат и загърната с одеяло.

— Дъглас — каза тя, а в гласа ѝ прозвучава отпадналост. — Донесе ли ми изненадата? Опитвах се да си представя каква може да е.

— Затворете очи, госпожо Клозън.

В скованата ѝ усмивка личеше раздразнение, но тя се подчини, макар че измърмори:

— Не съм дете.

Канеше се да я целуне по челото, но после се отдръпна. „Голяма грешка — помисли си той. — Не се дръж като глупак, а продължавай по сценария.“

— Надявам се, че ще бъдете доволна — каза той, като обърна поставената в рамка скица така, че да може да види изобразената на нея сграда на приюта за сираци с табелата, на която беше изписано името на Реджайна.

Джейн Клозън отвори очи и в продължение на няколко мига разглежда картината. Единствена сълза в ъгълчето на лявото око намекваше за вълнението, което изпитваше.

— Колко е прекрасно — каза тя. — Не бих могла да измисля по-добро възпоменание за Реджайна. И кога решихте да ме изненадате и да наречете приюта на нейно име?

— Ръководството на приюта ни помоли за разрешение. Името ще бъде оповестено официално следващата седмица при откриването на новото крило, на което аз ще присъствам. Смятахме да изчакаме и да ви покажем и снимките от самата церемония, но моето предположение беше, че ако го видите сега, това ще ви повдигне духа.

— Искаш да кажеш, че си държал да го видя, преди да умра? — попита Джейн Клозън делово.

— Не, не съм имал това предвид, госпожо Клозън.

— Дъг, престани с това виновно изражение. Аз наистина ще умра. И двамата го знаем. А това, което виждам сега, наистина ми доставя голяма радост. — Тя се усмихна тъжно. — Знаеш ли какво друго ми действа успокояващо?

Той чувствуше, че това е реторичен въпрос. Затаи дъх с надеждата, че тя ще каже нещо за неговата чувствителност и верността му към фондацията.

— Това, че парите, които щеше да наследи Реджайна, ще помагат на други хора. В известен смисъл тя ще живее чрез онези, чийто живот ще стане по-добър заради нея.

— Обещавам ви, госпожо, че всеки цент, който ще похарчим от името на Реджайна, ще бъде по предназначение.

— Сигурна съм в това. — Тя направи пауза и после вдигна поглед към Дъглас Лейтън, който беше застанал напрегнат до нея. — Дъглас, опасявам се, че Хюбърт става много разсеян. Мисля, че държа ситуацията да се промени.

Лейтън беше дошъл да чуе именно това. Някой тихо почука на вратата и Сюзън Чандлър надзърна в стаята.

— О, госпожо Кловън, не знаех, че имате компания. Ще остана в приемната, докато ви свърши посещението.

— Не е необходимо. Влизайте, Сюзън. Помните Дъглас Лейтън, нали? Срещнахте се миналия понеделник във вашия кабинет.

Сюзън си помисли за онова, което Крис Райън ѝ беше казал за Лейтън.

— Да, помня — отвърна тя хладно. — Как сте, господин Лейтън?

— Много добре, доктор Чандлър.

„Тя знае нещо — помисли си Лейтън. — По-добре да се въртя наоколо. Тя няма да посмее да каже нещо за мен в мое присъствие.“

Усмихна се на Сюзън.

— Дължа ви едно извинение — каза той. — Хукнах от вашия кабинет онзи ден, като че ли бях чул противопожарната аларма, но имах възрастна клиентка, която пристигаше от Кънектикът и бях объркал датите на календара си.

„Много е галантен“ — помисли си Сюзън, докато поемаше стола, който той ѝ подаде. Надяваше се, че ще ги остави насаме, но той дръпна още един стол, заявявайки по този начин намерението си да продължи посещението си.

— Дъглас, няма да ви задържам — каза Джейн Клозън. — Трябва да разменя няколко думи със Сюзън, а след това, опасявам се, ще имам нужда от почивка.

Лейтън скочи със загрижено изражение.

„Изискан мъж към четиридесетте — помисли си Сюзън, разсъждавайки над описанието, което Нат Смол й беше направил на непознатия, когото бе видял да стои пред магазина си в деня на убийството на Абдул Парки. — Само че такова описание отговаря и на много други мъже. И това, че си е сменил версията за един разговор с Реджайна Клозън съвсем не означава, че я е убил.“

На вратата отново се почука и в стаята надникна една сестра.

— Госпожо Клозън, лекарят ще дойде да ви прегледа след минута.

— Скъпа Сюзън, опасявам се, че ви повиках тук напразно. Бихте ли ми се обадили утре сутринта?

— Разбира се.

— Преди да си тръгнете, трябва да видите изненадата, за която ви споменах, че ми е приготвил Дъг. — Тя посочи скицата в рамка. — Това е приют за сираци в Гватемала, който следващата седмица ще бъде посветен на Реджайна.

Сюзън го разгледа внимателно.

— Колко е прекрасно — възклика тя искрено. — Зная, че в много страни има отчаяна нужда от подобни домове, особено в Централна Америка.

— Точно така — увери я Лейтън. — А Благотворителна фондация „Клозън“ помага те да бъдат построени.

Докато ставаше да си върви, на нощното шкафче до леглото Сюзън забеляза яркосиня папка. Стори й се същата като онази, късчета от която намери в кошчето за боклук в офиса на Каролин Уелс. Пристъпи към нощното шкафче и я взе. Както беше очаквала, на предната корица бе отпечатано логото на „Снимки на презоceanски пътешествия“. Тя погледна госпожа Клозън.

— Ще позволите ли?

— Абсолютно. Това май беше последната снимка, направена на Реджайна.

Нямаше никакво съмнение, че жената на снимката бе дъщерята на Джейн Клозън. Очите бяха същите. И двете имаха еднакви прави

носове, дори линията на косите горе при челото беше подобна. Реджайна беше снимана на „Габриел“, застанала до капитана.

„Задължителната за пътешествието фотография — помисли си Сюзън — но е много хубава.“

Когато провеждаше разследването за Реджайна Клозън във връзка с предаването си, тя бе видяла нейни снимки от вестници, но нито една от тях не беше толкова красива.

— Реджайна е била много хубава, госпожо Клозън — възклика Сюзън откровено.

— Да, така е. От датата на снимката заключих, че е била направена два дена преди изчезването ѝ — поясни Джейн Клозън. — Изглежда много щастлива. Понякога тази мисъл ми действа успокоително, но друг път прави загубата още по-мъчителна. Питам се дали нейното щастие има нещо общо с това, че се е доверила на мъжа, отговорен за убийството ѝ.

— Опитайте се да не мислите по този начин — предложи Дъглас Лейтън.

— Съжалявам, че трябва да ви прекъсна. — Лекарят стоеше на прага. Без съмнение чакаше да си тръгнат.

Сюзън разбра, че Лейтън няма да си тръгне преди нея.

— Госпожо Клозън — каза тя припряно, — да си спомняте дали между вещите на Реджайна, намерени в кабината, не е имало и списък на пасажерите?

— Сигурна съм, че видях такъв; беше в плик, заедно с други материали за пътуването. Защо, Сюзън?

— Защото, ако ми позволите, много бих искала да го взема назаем за няколко дни. Мога ли да отида утре?

— Ако е важно, по-добре идете сега. Настоях Вира да си вземе няколко почивни дни и да посети дъщеря си. Възнамерява да тръгне много рано утре сутринта.

— Доктор Марки, съжалявам, че ви задържах — каза Джейн Клозън с неочеквано енергичен тон. — Дъглас, подай ми чантичката, ако обичаш. Намира се в чекмеджето на нощното шкафче.

Тя взе портмонето си и извади от него една визитка. Написа нещо отгоре ѝ и я подаде на Сюзън.

— Знам, че Вира е все още там и ще ѝ се обадя, за да я уведомя, че отивате, но за всеки случай вземете тази визитка. Там е адресът ми.

Ще говорим утре.

Дъглас Лейтън си тръгна заедно със Сюзън. Двамата се качиха в асансьора, слязоха долу и се озоваха на улицата.

— С удоволствие бих дошъл с вас. Вира ме познава много добре.

— Не, не, благодаря. Ще взема такси — каза Сюзън припряно.

Движението беше натоварено както обикновено и тя стигна на адреса на Бийкмън Плейс около пет часа. Като имаше предвид, че ще трябва да бърза обратно към апартамента си, за да се приготви за приема, Сюзън се опита да убеди шофьора да я изчака, докато изтича горе, но напразно.

Беше благодарна, че Джейн Клозън се беше обадила на своята икономка.

— Това са всички неща на Реджайна — обясни тя, въвеждайки Сюзън в гостната. — Мебелите са от нейния апартамент. Понякога госпожа Клозън седи тук самичка. Може да ти се скъса сърцето, като я гледаш.

Вира отвори най-горното чекмедже на едно старинно писалище и извади отвътре средно голям кафяв плик.

— Всички документи, намерени в кабината на Реджайна, са тук.

Вътре имаше същия тип спомени, каквито и Каролин Уелс беше донесла от своето пътуване. Освен списъка на пасажерите и пет-шест броя на ежедневния корабен бюлетин с информация за предстоящи пристанища имаше и най-различни картички, вероятно купени от тези пристанища.

„Сигурно Реджайна си ги е купувала за спомен от местата, които е посетила“ — помисли си Сюзън. — „Трябвало е да ги пусне, преди да пристигнат в Хонг Конг, ако изобщо е възнамерявала да ги изпраща.“

Тя прибра списъка на пасажерите в чантата си и реши набързо да прегледа картичките и бюлетините. Спра се на една картичка от Бали, която изобразяваше ресторант на открито. Една маса с изглед към морето беше оградена с химикал.

„Дали е вечеряла там? — запита се Сюзън. — И ако е било така, с какво е била толкова особена?“

Прехвърли информационните бюлетини, докато стигна до този за Бали.

— Ще взема картичката и бюлетина — каза тя на Вира. — Сигурна съм, че госпожа Клозън не би имала нищо против. Ще се видя с нея утре и ще я уведомя.

Беше пет и двайсет, когато най-накрая успя да хване такси и в шест без десет отключи вратата на апартамента си.

„Имам само четиридесет минути да се приготвя за великата среща — помисли си тя, — а аз дори не съм решила какво да облека.“

Памела Хейстингс седеше в приемната на интензивното в болницата „Ленъкс Хил“ и се опитваше да успокои ридаещия Джъстин Уелс.

— Помислих, че съм я загубил — изхлипа той, а гласът му пресекваше от вълнение. — Мислех, че си е отишла.

— Каролин е боец... ще се преорби — каза Памела успокоително. — Джъстин, някакъв си доктор Доналд Ричардс се обадил в болницата да пита за Каролин и за теб. Оставил номера си. Това не беше ли психиатърът, при когото ходеше на консултации известно време, когато двамата с Каролин имахте проблеми?

— Психиатърът, при когото трябваше да ходя — поправи я Уелс.

— Посетих го само веднъж.

— Съобщението му беше, че би се радвал да помогне с каквото е възможно. — Тя мълкна за момент, обзета от беспокойство как ли щеше да реагира на онова, което възнамеряваше да му каже. — Джъстин, мога ли да му се обадя? Мисля, че имаш нужда да поговориш с някого.

Памела усети как тялото му се напрегна.

— Пам, ти все още мислиш, че аз съм причинил това на Каролин, нали?

— Не — отвърна тя твърдо. — По-открито от това не мога да ти го кажа. Вярвам, че Каролин ще се оправи, но знам също, че още не сме преодолели опасността. Ако... не дай си боже... тя не дойде в съзнание, ти ще имаш нужда от голяма помощ. Моля те, позволи ми да го повикам.

Джъстин кимна бавно.

— Добре.

Когато се върна в чакалнята няколко минути по-късно, Памела се усмихваше:

— Той тръгна насам, Джъстин — каза тя. — По гласа ми се струва добър човек. Моля те, позволи му да ти помогне, доколкото

може.

90

— Мисля, че разреших доста заплетен проблем, Джим — каза весело Алекс Райт.

За Джим Кърли нямаше съмнение, че неговият шеф е в добро настроение.

„Изглежда страхотно — помисли си той, докато го гледаше в огледалото за обратно виждане, — и което е по-важно, изглежда щастлив.“

Пътуваха към Даунинг Стрийт, за да вземат Сюзън Чандлър за приема в централната библиотека на Пето Авеню. Алекс настоя да тръгнат по-рано, за да не попаднат в задръстване. Вместо това колите по Седмо Авеню бяха малко повече от обикновено.

„Сигурно по закона на Мърфи или нещо от сорта“ — помисли си Джим.

— Какъв проблем разрешихте, господин Алекс?

— Като поканих бащата и мащехата на доктор Чандлър тази вечер, аз ги помолих да се отбият до „Свети Реджис“ и да вземат нейната сестра. Бих се чувствал твърде неловко да се появя като кавалер на две дами.

— О — засмя се Джим, — щяхте да се оправите, господин Алекс.

— Въпросът не е в това дали мога да се оправя. Въпросът е дали го желая? А отговорът е „не“.

„Което означава, че той се спира на Сюзън, не на Дий“ — помисли си Джим. Нямаше никакъв спор, че Дий беше изключително красива дама, разбира се. Беше видял това предната нощ. Но в сестра ѝ Сюзън имаше нещо, което просто грабна Джим от самото начало. „Тя изглежда по-естествена, като човек, когото би могъл да поканиш в дома си, без да се извиняваш, че жилището не е толкова изискано“ — помисли си той.

В шест и пет бяха пред сградата от кафяв камък, където живееше Сюзън.

— Джим, как така винаги успяваш да намериш място за паркиране? — попита Алекс Райт.

— Праведен живот, господин Алекс. Искате ли да ви включам радиото?

— Не, качвам се горе.

— Подранили сте.

— Няма значение. Ще седна в гостната и ще въртя палци.

— Идвate по-рано — възклика Сюзън, когато Алекс се обади по интеркома.

— Няма да ви преча, обещавам — отвърна Алекс. — Мразя да чакам в кола. Чувствам се като шофьор на такси.

Сюзън се засмя.

— Добре, качете се. Можете да догледате новините от шест.

„Какъв късмет“ — помисли си тя. Косите ѝ все още бяха увити в хавлиена кърпа. Тоалетът ѝ за вечерта — черно сако тип смокинг с дълга тясна пола — висеше над ваната в банята с цел парата да изглади последните останали гънчици. Засега беше облечена с пухкава бяла хавлия, която я караше да се чувства като Великденски заек.

Когато я видя на вратата, Алекс прихна.

— Изглеждате като десетгодишно момиченце — каза ѝ той.

Сюзън също се засмя.

— Дръжте се прилично и се заемете с новините.

Затвори вратата на спалнята, седна пред тоалетката и извади сешоара.

„Трябва съвсем да съм без късмет, ако не мога да си направя сама прическата — помисли си тя. — Макар че никога не изглежда толкова хубава, колкото на Ди.“

— Мили боже, закъснявам! — измърмори тя, докато включваше сешоара.

Петнайсет минути по-късно Сюзън се погледна в огледалото. Косата ѝ изглеждаше добре, допълнителният грим скриваше пораженията от недостатъчния сън. Всичко изглеждаше наред. И въпреки това тя не се чувстваше комфортно. Беше много притеснена.

Завари Алекс да седи в кабинета и да гледа телевизия, точно както го беше инструктирала. Той я погледна и се усмихна:

— Чудесна сте. Гледах новините и ще ви разкажа подробно какво е станало днес в Ню Йорк, само да се качим в колата.

— Нямам търпение.

„Тя изглежда страхотно“ — помисли си Джим Кърли, като държеше отворената врата на колата. Докато пътуваха на север към библиотеката, той следеше внимателно движението, но надаваше ухо и към разговора на задната седалка.

— Сюзън, има нещо, което бих желал да изясня — каза Алекс Райт. — Не бях планирал да каня сестра ви на приема тази вечер.

— Моля, не се тревожете за това. Дий е моя сестра и аз я обичам.

— Не се съмнявам. Но подозирям, че не обичате Бинки. Може би направих грешка, като поканих нея и баща ви.

„Олеле!“ — възклика мислено Джим.

— Не знаех, че и те ще дойдат — каза Сюзън, а в гласа ѝ прозвучава раздразнение.

— Сюзън, моля ви, разберете, че исках само вие да бъдете с мен тази вечер. Поканата на Дий не влизаше в плановете ми и когато стана така, си помислих, че като включва баща ви и Бинки и ги помоля да вземат Дий, по този начин ще изразя определено отношение.

„Добро обяснение — помисли си Джим. — Хайде, Сюзън, не се сърди на человека.“

Алекс чу смеха ѝ.

— Струва ми се, че изпращам неточни сигнали — каза Сюзън. — Не исках да прозвучава така раздразнена. Трябва да ми простите. Имах ужасна седмица.

— В такъв случай ми разкажете за нея.

— Не сега.

„Всичко ще бъде наред“ — помисли си Джим с въздишка на облекчение.

— Сюзън, по принцип не обсъждам този тип отношения, но наистина разбирам какво чувствате към Бинки. Аз също имах втора майка, макар че в моя случай положението беше малко по-различно. Баща ми се ожени повторно, след като майка ми почина. Тя се казваше Джери.

„Той обикновено не говори за нея — помисли си Джим. — Май действително започва да се разкрива пред Сюзън.“

— Какви бяха отношенията ви с Джери? — попита Сюзън.

„Не е за разправяне“ — отвърна мислено Джим.

91

Въпреки че многократно беше посещавала огромния филиал на Нюйоркската обществена библиотека, разположен на Пето Авеню, Сюзън Чандлър не си спомняше някога да е виждала Ротонда Макгро, където щеше да се състои приемът. Мястото беше великолепно. Извисяващите се каменни стени и фреските в естествен размер я накараха да се почувства така, сякаш се беше пренесла обратно във времето.

Въпреки елегантната обстановка и независимо че компанията на Алекс Райт ѝ доставяше истинско удоволствие, час по-късно Сюзън се почувства отвлечена и неспособна да се отпусне.

„Би трябвало да се наслаждавам на една много приятна вечер — помисли си тя, — аeto, мислите ми непрестанно са заети с един твърде съмнителен човек, който държи порно магазин и който може би е в състояние да разпознае убиеца на Реджайна Клозън, Хилда Джонсън, Тифани Смит и Абдул Парки. Същият, който се е опитал да убие и Каролин Уелс.“

Четири от тези имена бяха включени в списъка само през миналата седмица. Имаше ли и други? Защо беше толкова убедена, че отговорът е положителен?

„Може би трябваше да си остана в окръжната прокуратура“ — помисли си тя, докато отпиваше от своята чаша вино и слушаше разсеяно Гордън Мейбъри, възрастен господин, който разпалено ѝ разказваше за щедростта на фамилна фондация „Райт“ към Нюйоркската обществена библиотека.

Още с пристигането Алекс съвсем преднамерено я представи на няколко души, които според нея бяха ключови фигури. Тя не знаеше дали да се забавлява или да бъде поласкана, тъй като очевидно това беше неговият начин да обяви, че точно тя е неговата дама за вечерта.

Дий, баща ѝ и Бинки пристигнаха няколко минути след тях. Дий, възхитителна в бялата си рокля, я прегърна сърдечно.

— Сузи, разбра ли, че се връщам обратно с целия си багаж? Ще се забавляваме. Толкова ми липсваше.

„Всъщност аз ѝ вярвам, че наистина мисли така — каза си Сюзън. — Именно по тази причина онова, което се опитва да ми погоди с Алекс, е толкова нечестно.“

— Видяхте ли книгата, която ще бъде поднесена на Алекс тази вечер? — попита Гордън Мейбъри.

— Не, не съм — отвърна Сюзън, като правеше усилие да се съсредоточи в разговора.

— Ограничено издание, разбира се. На всички гости ще бъде раздаден по един екземпляр, но може би ще ви бъде приятно да я погледнете преди вечеря. Ще ви създаде известно впечатление за огромната благотворителна дейност, извършена от фамилна фондация „Райт“ през шестнайсетте години съществуване.

Той посочи към осветената стойка близо до входа към ротондата.

— Ето я там.

Книгата беше отворена някъде по средата, но Сюзън се върна към началото. На кожената подвързия имаше снимки на бащата и майката на Алекс — Александър и Виргиния Райт.

„Не особено приветлива двойка“ — помисли си тя, докато изучаваше строгите им лица. Бърз преглед на съдържанието ѝ показва, че първите няколко страници съдържат кратка история на фамилна фондация „Александър и Виргиния Райт“; останалата част от книгата беше разделена на секции според характера на отделните благотворителни дейности: болници, библиотеки, сиропиталища, изследователски центрове.

Тя прелисти книгата и после, докато си мислеше за Джейн Кловън, обърна на онази част, посветена на сиропиталищата. На средата се спря и разгледа една снимка на приют за сираци. „Вероятно това е типична постройка за такава цел“ — помисли си тя. Оформянето на околните площи вероятно също е типично.

— Наистина възхитително, нали?

Алекс се намираше до нея.

— Много впечатляващо, бих казала — отвърна тя.

— Всеки момент ще сервират вечерята.

Въпреки изисканата вечеря Сюзън не се чувствуваше комфортно. Предчувствието ѝ за нещо лошо беше толкова силно, че го усещаше

като физическо присъствие. Нат Смол — собственикът на порномагазинчето, не излизаше от мислите ѝ. Ами ако убиецът се сети, че Нат може да го е забелязал, докато се е въртял покрай витрината? Със сигурност щеше да се отърве и от него. Каролин Уелс можеше и да не се оправи или пък ако дойде на себе си, може би изобщо нямаше да си спомня какво ѝ се е случило. А това означаваше, че Нат вероятно е единственият човек, който би могъл да разпознае убиеца на Парки и на останалите.

Внезапно осъзна, че Алекс я пита нещо и с усилие се откъсна от мислите си, за да му отговори.

— О, не, всичко е чудесно. Храната е великолепна — каза тя, — но не съм особено гладна.

„В понеделник трябва да получа снимките от пътуването на Каролин. Но какво ще открия? Когато Каролин се обади и спомена снимката, тя каза, че мъжът, който я поканил да отидат в Алжир, бил на заден план. А пътешествието на Реджайна? Може би има други, поясни снимки, на които се вижда добре. Трябваше да поръчам и тях — упрекна се мислено тя. — Трябва да ги получу, преди да е станало твърде късно... преди още някой да бъде убит.“

След вечерята книгата беше представена. Директорката на библиотеката говори за щедростта на фамилна фондация „Райт“ и за средствата, отпуснати за закупуване и поддържане на редки екземпляри. Тя говори също за „скромността и всеотдайността на Александър Картър Райт“.

— Виждате ли какъв добър човек съм — прошепна Алекс на Сюзън, докато ставаше, за да приеме книгата, която директорът на библиотеката му поднасяше.

Алекс беше добър оратор, маниерът му беше непринуден, изискан и поднесен с чувство за хумор. Когато седна отново, Сюзън му прошепна:

— Алекс, имате ли нещо против да си сменя мястото с Дий за десерта?

— Сюзън, случило ли се е нещо?

— Не, ни най-малко. Просто за да има мир в семейството и в този дух. Виждам, че Дий е тъжна, обсебена изцяло от словоохотливия Гордън Мейбъри. Може би ако я спася, в отношенията ни ще настъпи

разведряване. — Тя се засмя. — Освен това искам да разменя няколко думи с татко.

Приглушеният смях на Алекс я съпроводи до близката маса, където тя помоли Дий да си разменят местата.

„Има и друга причина да го направя — призна си мислено тя. — Ако излизам с Алекс, искам да бъда сигурна, че Дий няма да бъде в кадър. Ако има състезание, искам да съм начело преди изобщо да е започнало. Не желая да изживявам повторно историята с Джак.“

Сюзън изчака Мейбъри да обсеби вниманието на Бинки и се обърна към баща си.

— Татко, искам да кажа, Чарлс, това може да ти звучи наудничаво, но искам да изпратиш още петнайсет хиляди на онова фотостудио в Лондон още рано сутринта в понеделник.

Той я погледна и изражението му се смени — изненадата, изписана на лицето му, се замени от тревога.

— Разбира се, че ще го направя, скъпа, но ми кажи имаш ли някакви неприятности? За каквото и да се отнася, аз мога да помогна.

„Защо текстът на тази песен непрекъснато е в мислите ми?“ — запита се тя. Сега в главата ѝ звучеше: „Наслади се на залеза над тропически остров“. Разбира се! Тези думи бяха изписани на бюлетина от „Габриел“, който тя намери между вещите на Реджайна Клозън по-рано същия ден.

Бинки най-накрая успя да прехвърли Гордън Мейбъри на някой друг.

— За какво си говорите вие двамата? — попита тя, насочвайки вниманието си към Сюзън и Чарлс.

Сюзънолови как баща ѝ намигна съзаклятнически, докато отговаряше:

— Сюзън точно ми разправяше, че проявява интерес към колекциониране на предмети на изкуството.

92

Памела Хейстингс пристигна в болницата „Ленъкс Хил“ в неделя по обяд и се отправи по вече познатите коридори към чакалнята на интензивното отделение. Както очакваше, тя намери там Джъстин Уелс, който вече седеше в залата. Изглеждаше раздърпан, небръснат и полуза спал.

— Не си ли си ходил вкъщи снощи? — попита тя укорително.

Той я погледна с кървяси очи.

— Не можах. Казаха ми, че се е стабилизирана, но аз продължавам да се страхувам да я изоставя дори за миг. Въпреки че отново престанах да влизам в стаята ѝ. Впечатлението тук е, че в петък след обяд Каролин е започнала да излиза от кома, после вероятно си е спомнила какво се е случило с нея и паниката и ужасът са я тласнали обратно в безсъзнание. Само че остана на себе си достатъчно дълго, за да каже: „Не... моля... не! Джъстин!“.

— Ти знаеш, че това не означава непременно „Моля те, не ме бълскай под камиона, Джъстин!“ — каза тя, след като се настани до него.

— Кажи го на ченгетата. И на лекарите, и на сестрите тук. Кълнати се, само да се опитам да се приближа до Каролин и те всички се държат така, сякаш очакват да ме видят как дърпам шалтера.

Пам забеляза, че той конвултивно свива и отпуска ръце.

„На ръба е на нервен срив“ — помисли си тя.

— Поне видя ли се снощи с доктор Ричардс? — попита тя.

— Да, отидохме до близката закусвалня.

— И как мина?

— Беше от полза. Давам си сметка, че е трябало да остана при него преди две години. Чувала ли си онова старо стихче, Пам?

— Кое?

— „Заради падналия гвоздей, губи се подковата, заради падналата подкова губи се конят, а заради падналия кон губи се ездачът“ или нещо подобно.

— Джъстин, не говориш смислено.

— Напротив. Ако се бях оправил тогава, нямаше да реагирам така рязко, когато Каролин се обади за онзи мъж, когото срещнала на кораба. Ако не я бях разстроил с телефонното си обаждане, тя може би щеше да спази уговорката си с доктор Чандлър. А това означава, че щеше да се качи в такси пред апартамента и нямаше да тръгне пеша към пощата.

— Джъстин, престани! Ще се побъркаш с това твое „ако“.

Тя хвана ръката му.

— Не ти си причината за това ужасно нещо и вече трябва да престанеш да се обвиняваш.

— Точно това ми каза и доктор Ричардс — „Престанете!“.

Джъстин се закашля и се наведе напред, за да скрие сълзите в очите си.

Памела го прегърна и приглади назад косата му.

— Имаш нужда да излезеш навън, Джъстин. Ако останем тук по този начин, хората ще започнат да ни одумват — прошепна му тя нежно.

— Не ми казвай, че и Джордж ще има за какво да ме обвинява. Той кога се прибира?

— Тази вечер. А сега искам да си отидеш у вас. Легни си, спи поне пет часа, после си вземи душ, обръсни се, преоблечи се и тогава ела отново. Когато Каролин дойде в съзнание, тя ще има нужда от теб, а ако те види такъв, ще се запише за друго пътешествие.

Памела затаи дъх, като мислено се молеше да не е отишла твърде далеч, но накрая беше възнаградена с тих смях.

— Страхотна си — каза Джъстин.

Тя го изпрати до асансьора. На тръгване го накара да надзърне при Каролин. Полицаят ги последва в стаята.

Джъстин взе ръката на своята съпруга, целуна дланта ѝ и затвори пръстите ѝ около мястото, което бе докоснал с устни. Не ѝ каза нищо.

Когато вратата на асансьора се затвори зад него, Памела тръгна обратно към чакалнята, но бе спряна от дежурната сестра.

— Тя пак каза нещо, точно след като вие излязохте.

— И какво каза? — попита Памела, като почти се страхуваше от отговора.

— Същото. „Уин, о, Уин“.

— Направете ми тази услуга, не го казвайте на съпруга й.

— Няма. Ако попита, ще му обясня, че тя се опитва да говори, а това е добър признак.

Памела прекоси чакалнята и отиде до обществените телефони. Преди да тръгне за болницата ѝ се беше обадила Сюзън Чандлър и ѝ беше обяснила, че се опитва да открие името „Уин“ в списъка на пасажерите на „Морска нимфа“.

„Кажете им да слушат внимателно, ако Каролин се опита отново да каже това име. Може би този път ще го произнесе по-ясно. Уин вероятно е прякор или умалително от Уинстън или Уинтроп.“

Сюзън не си беше вкъщи, затова Памела остави съобщение на телефонния секретар:

— Каролин отново се опита да говори. Но всичко, което каза, бе обичайното „Уин, о, Уин“.

— В неделя сутрин двете с Реджайна често отивахме на служба в „Свети Томас“, а после хапвахме някъде навън — разказваше Джейн Клозън на Сюзън. — Там музиката е просто великолепна. Почти цяла година след като я загубих нямах сили да стъпя там.

— Аз току-що излязох от службата в десет и петнайсет в „Свети Патрик“ — каза Сюзън. — Музиката там също е невероятна.

От катедралата Сюзън беше дошла направо в болницата. Беше пореден хубав есенен ден и тя се улови, че се пита какво ли бе правила Тифани Смит миналата неделя. Дали е имала някакво чувство, че това ще бъде нейният последен уикенд, че животът ѝ ще секне само след броени дни? Разбира се, че не, каза си Сюзън и после се укори, че е толкова мрачна.

Джейн Клозън си даваше сметка, че дните ѝ са преbroени. Сюзън имаше чувството, че всичко, което казваше възрастната дама, отразяваше тази неизбежност. Джейн Клозън се беше облегнала на възглавници в леглото, а раменете ѝ бяха загърнати с шал. Лицето ѝ вече не беше толкова бледо, но Сюзън беше сигурна, че е вдигнала температура.

— Много любезно от ваша страна, че се отбихте днес — каза госпожа Клозън. — Неделите в болницата минават много бавно. Освен това вчера нямах възможност да разговарям с вас насаме, а ми е много необходимо. Дъглас Лейтън е изключително внимателен и безкрайно грижовен. Вече ви споменах за това. Дадох си сметка, че бях несправедлива към него и че съмненията ми бяха неоснователни. От друга страна, ако направя хода, който обмислям, а той е да кажа на сегашния директор на фондацията да се оттегли и да остави ръководството в ръцете на Дъглас Лейтън, аз ще му предоставя почти неограничена власт върху огромна сума пари.

„В никакъв случай!“ — възклика мислено Сюзън.

Джейн Клозън продължи:

— Давам си сметка, че в това състояние съм изключително чувствителна към проява на внимание или израз на загриженост и съпричастност... Наречете го както искате.

Тя мълкна за момент, пресегна се за чашата с вода до леглото си, отпи няколко гълтки и продължи.

— Затова исках да ви помоля да наредите пълно проучване на Дъглас Лейтън, преди да предприема тази основна стъпка. Осъзнавам, че е бреме, а аз ви познавам едва от седмица. Но въпреки това ви възприех като доверен приятел. Това ви е дарба. Вероятно затова сте толкова добра в професията си и постигате такъв успех.

— Моля ви, с удоволствие ще направя всичко, което е по силите ми. — Сюзън чувстваше, че сега не е момента да каже на Джейн Клозън, че Лейтън вече е проучен и че според получената първоначална информация дължи много пари.

Тя внимателно подбра думите си.

— Мисля, че е разумно човек да е предпазлив, преди да предприеме никакви основни промени, госпожо Клозън. Обещавам да се погрижа за това.

— Благодаря ви. Това ми носи огромно успокоение.

Сюзън имаше чувството, че с всеки изминал ден очите на Джейн Клозън стават все по-големи. Тази сутрин те блестяха по особен начин, но въпреки това изражението й беше спокойно.

„Само преди няколко дни бяха толкова тъжни — помисли си Сюзън, — но сега са различни, като че ли вече знае какво ѝ предстои и го е приела.“

За момент Сюзън потърси подходящ начин да изкаже следващата си молба, но осъзна, че е по-добре да остави обясненията за по-късно.

— Госпожо Клозън, нося фотоапарат. Бихте ли възразили, ако направя няколко снимки на картината на приюта за сираци?

Джейн Клозън загърна още по-плътно шала около раменете си.

— Сигурно имате основателна причина за това свое желание. Каква е тя?

— Ще ми позволите ли да ви я кажа утре?

— Бих предпочела да я науча сега, разбира се, но мога и да почакам. Освен това ми е приятно да зная, че ми предстои ново посещение. Но Сюзън, преди да тръгнете, кажете ми, имате ли някаква

вест от младата жена, която ви се обади в понеделник сутринта — онази, която каза, че имала тюркоазен пръстен като този на Реджайна?

Сюзън отговори предпазливо.

— Имате предвид „Карен“? И да, и не. Нейното истинско име е Каролин Уелс. Тя пострада сериозно няколко часа след като ми се обади и аз все още не съм успяла да разговарям с нея, защото е в кома.

— Колко ужасно!

— Тя често вика някого на име Уин. Мисля, че може би това е името на мъжа, когото е срещнала на кораба, но не съм имала възможност да получа потвърждение. Госпожо Клозън, Реджайна обаждаше ли ви се от борда на „Габриел“?

— Няколко пъти.

— Да е споменавала мъж на име Уин?

— Не, не спомена по име никого от спътниците си.

Сюзън почувства умората в гласа на госпожа Клозън.

— Правя тези снимки и тръгвам — каза тя. — Излизам само след няколко минути. Виждам, че имате нужда от почивка.

Джейн Клозън притвори очи.

— Лекарството започна да ме унася.

Скицата беше опряна върху бюрото точно срещу леглото. Като използва светкавицата, Сюзън направи четири снимки и ги проследи как излизат една по една. Доволна, че е направила необходимото, тя прибра фотоапарата в чантата си и тихо се отправи към вратата.

— Довиждане, Сюзън — изрече Джейн Клозън с глас, натежал от сън. — Знаете ли, току-що ми напомнихте за нещо много приятно. На моята първа поява на официален прием един от кавалерите ми беше млад мъж на име Оуен. Не бях се сещала за него от години, но на времето доста го харесвах. Разбира се, това беше много отдавна.

„Оуен — помисли си Сюзън. — О, господи, ето какво казваше Каролин. Не, «О, Уин», а Оуен!“

Спомни си, че в списъка на пасажерите на „Морска нимфа“ имаше един Оуен Адамс. Това беше първият мъж, когото тя отбеляза като пътник без съпруга.

Двайсет минути по-късно Сюзън се втурна в апартамента си, изтича до бюрото и грабна списъка на пасажерите от „Габриел“.

„Бъди тук — помисли си тя, — бъди тук!“

Там нямаше записан Оуен Адамс — нещо, което тя можа да определи почти веднага, но като си даваше сметка, че мъжът, когото търсеше, спокойно можеше да пътува с фалшиво име, продължи да търси в списъка.

Беше почти накрая, когато го откри. Един от малкото пътници с изписано второ име беше Хенри Оуен Йънг.

Алекс Райт потърси Сюзън в апартамента ѝ в десет, в единайсет, в дванайсет и успя да се свържи с нея едва в един.

— Опитах да се свържа с вас по-рано, но не си бяхте вкъщи — каза той.

— Можехте да оставите съобщение.

— Не обичам да говоря с автомати. Исках да се видим, ако приемехте да ви заведа на късна закуска или може би на ранен обяд.

— Благодаря, но нямаше начин да успея — отвърна Сюзън.

— Посетих една позната в болницата. Което ме подсеща... Алекс, съществува ли нещо като стандарт за приюти в Централна Америка?

— Стандарт? Не съм сигурен какво имате предвид, но мисля, че не. Ако говорите за външния им вид, все пак, тогава, както при болниците и училищата, налице са някои характеристики, типични за този вид институция. Защо?

— Защото имам едни снимки, които бих искала да ви покажа. Кога тръгвате утре?

— Рано. Затова исках да ви видя днес. Какво ще кажете за вечеря?

— Съжалявам, заета съм.

— Добре, заради вас ще предприема това мъчително пътуване до центъра. Ще си бъдете ли вкъщи известно време?

— Целия следобед.

— Тръгвам веднага.

„Зная, че съм права — помисли си Сюзън, докато затваряше телефона. — Тези две сгради не са подобни, те са просто еднакви. Но по този начин ще бъда абсолютно сигурна.“

Книгата за фамилна фондация „Райт“ лежеше на бюрото ѝ, отворена на снимката на приюта в Гватемала. Линия по линия тя съвпадаше със скицата, която Джейн Клозън имаше в болничната си стая.

„Но това е скица, не снимка — напомни си тя. — Може би Алекс ще види някои разлики, които аз пропускам.“

Когато разгледа фотографиите, Алекс наистина видя някои подробности, които тя беше пропусната, но вместо да разграничават двете сгради, те още по-категорично потвърждаваха тяхната прилика. В скицата, която притежаваше госпожа Клозън, художникът беше изрисувал малко животно над входната врата на приюта.

— Вижте тук — каза Алекс. — Това е антилопа. Сега погледнете снимката в книгата. Там също я има. Антилопата е взета от герба на нашия род — винаги слагаме това изображение над вратата на всяка сграда, чието строителство обезпечаваме.

Двамата бяха застанали един до друг до бюрото в кабинета на Сюзън.

— В такъв случай не е възможно пред вашата сграда да има табела с името на Реджайна Клозън.

— Рисунката на табелата е абсолютен фалшификат, Сюзън. Предполагам, че някой прибира парите, които са били отпуснати за построяването на тази сграда.

— Трябваше да съм сигурна.

Сюзън си помисли за Джейн Клозън и за това колко тъжна и разочарована ще бъде, когато разбере, че Дъглас Лейтън я е мамил.

— Сюзън, вие изглеждате истински разстроена — каза Алекс.

— Наистина съм, но не заради себе си. — Тя се опита да се усмихне. — Какво ще кажете за чаша кафе? Не знам за вас, но аз май имам нужда от едно.

— Да, благодаря. Въщност, искам да видя какво кафе правите. Това може да се окаже много важно.

Сюзън затвори книгата за фамилна фондация „Райт“.

— Утре ще покажа тази снимка на госпожа Клозън. Тя трябва да разбере колкото се може по-скоро. — Погледна писалището си и внезапно си даде сметка колко разхвърляно може да изглежда в очите на Алекс.

Алекс взе брошурата със списъка на пасажерите от „Морска нимфа“ и я отвори.

— Това е туристически воаяж, на който сте били, така ли?

— Не, аз никога не съм била на такова пътуване. — Сюзън се надяваше, че Алекс няма да ѝ зададе повече въпроси. Тя не желаеше да разговаря с никого за онова, което вършеше в момента дори с него.

— Аз също — каза той и остави брошурата на бюрото. — Хваща ме морска болест.

Докато си пиеха кафето, той ѝ каза, че Бинки му се обадила, за да го покани на обяд.

— Попитах дали и вие ще ходите. Когато ми отговори отрицателно, аз отказах.

— Опасявам се, че Бинки не ме харесва особено — каза Сюзън.

— И мисля, че не мога да я обвинявам. Буквално на колене умолявах татко да не се жени за нея.

— Как точно?

— Какво? — Сюзън го погледна и забеляза веселото пламъче в очите му.

— Питам, защото аз също паднах на колене пред баща ми да не се жени за Джери. В крайна сметка нямаше никаква полза. И точно затова Джери ме ненавиждаше до дъното на душата си.

Той стана.

— Трябва да тръгвам. Цялото ми бюро е отрупано с неща, които трябва да разчистя.

Той се обърна към нея на прага.

— Сюзън, ще отсъствам седмица или десет дни. През това време можете да бъдете заета колкото си искате, но после не прекалявайте с работата, става ли?

Точно затвори вратата зад него и телефонът иззвъня. Обаждаше се Дий, за да се сбогува.

— Утрe заминавам за Коста Рика. Ще взема кораба оттам — каза тя. — Ще остана на борда до Калао. Не беше ли забавно снощи?

— Беше страхотно.

— Обадих се на Алекс да му благодаря, но него го нямаше.

Сюзънолови въпроса в репликата на сестра си, но нямаше никакво намерение да я уведомява, че Алекс е бил с нея, нито да ѝ дава обяснения за причината за посещението му.

— Може би ще успееш да се свържеш с него по-късно. Дий, пожелавам ти да изкараш великолепно.

Сюзън затвори с болезненото съзнание, че не може да изпита истинско удоволствие от компанията на Алекс. Тя се страхуваше от появата на някакви по-близки отношения между тях двамата, особено ако Дий продължи да го преследва. Сюзън нямаше никакво намерение да изживява повторно мъката, че е загубила мъж заради сестра си.

95

Дон Ричардс се чувстваше неспокоен цял ден. Рано в неделя сутринта направи ежедневния си крос в Сентръл Парк. После се прибра вкъщи и си приготви омлет със сирене, спомняйки си, че докато бяха женени с Кати, той редовно се нагърбваше с отговорната длъжност на готвач в неделя сутрин, но беше загубил този навик и сега рядко си приготвяше нещо специално за себе си. Докато се хранеше, чете „Таймс“, но накрая, след като си наля втора чаша кафе, установи, че не е способен да се съсредоточи, затова остави вестника и отиде до прозореца.

Беше единайсет часа. Апартаментът му гледаше към парка и той виждаше как свежият слънчев ден вече беше подмамил навън доста нюйоркчани. Десетки ентузиасти тичаха за здраве. Дръзки кънкьори с ролери профучаваха покрай хората, излезли да се поразходят. Имаше много двойки и цели семейства. Ричардс погледа как някаква възрастна жена седна на една пейка и вдигна лице към ласкавите слънчеви лъчи. После се дръпна от прозореца и отиде в спалнята. Трябваше да си приготви багажа за утре, а перспективата за това определено го изнервяше. Все пак вече му се виждаше краят. Оставаше му още седмица публично представяне на книгата, а след това възнамеряваше да си вземе една седмица ваканция. Пътническият му агент вече му беше пратил по факса списък на туристическите кораби със свободни места първа класа, които съответстваха на програмата му.

Той се върна на бюрото си, за да огледа изброените имена.

В два часа се намираше в Тъксидо Парк. Майка му се прибра от обяд с приятели в клуба и го намери седнал на стъпалата на верандата.

— Дон, скъпи, защо не ми каза, че ще дойдеш? — попита тя.

— Когато се качих в колата, все още не бях сигурен, че ще се запътя насам. Изглеждаш много добре, мамо.

— Ти също. Харесвам те с пуловер. Придава ти младежки вид.

Тя забеляза куфара до него.

— Нанасяш ли се, скъпи?

Той се усмихна.

— Не, просто исках да те помоля да го прибереш някъде на тавана.

„Сигурно са всички онези снимки на Кати“ — помисли си тя.

— На тавана има достатъчно място за един куфар... или за каквото си решиш — каза Елизабет Ричардс.

— Няма ли да ме попиташ какво има вътре?

— Ако държиш да зная, сам ще ми кажеш. Предполагам, че е нещо на Кати.

— Извадих всичко, което имах в апартамента, свързано с Кати, майко. Това шокира ли те?

— Дан, подозирах, че до този момент си имал нужда от всички тези спомени. Сега обаче чувствам, че се опитваш да продължиш напред в личния си живот и знаеш, че Кати не може да бъде част от него. Като станат на четиридесет, повечето хора отправят трезв поглед както назад в миналото, така и напред в бъдещето. Между другото, зная, че имаш ключ за къщата. Защо просто не си влязъл вътре?

— Видях, че колата ти я няма и изведенъж осъзнах, че нямам никакво желание да влизам в празна къща.

Той стана и се протегна.

— Ще пийна чаша чай с теб и после тръгвам. Тази вечер имам среща. Което прави два пъти за една седмица с един и същи човек. Какво ще кажеш?

Той се обади на Сюзън от вестибюла на собствената ѝ жилищна кооперация точно в седем.

— Става ми навик да се извинявам, че не съм точна — каза тя, докато го въвеждаше в апартамента. — Продуцентът ми цяла седмица ми крещи, че пристигам в последния момент. Няколко пъти едва успявам да се върна в кабинета си, преди да е пристигнал пациент, а вие не по-зле от мен знаете, че хората, дошли на терапия, не трябва да чакат. Тази вечер пък... е, ще бъда напълно откровена: преди няколко часа затворих очи за няколко минути и току-що се събудих. Спала съм като мъртва.

— Значи ви е било необходимо — каза той.

— Ще ви предложа чаша вино, ако ме изчакате петнайсет минути да се пригответя — предложи Сюзън.

— Дадено.

Тя видя, че гостът ѝ разглежда апартамента с нескрит интерес.

— Имате много хубаво жилище, доктор Чандлър — каза той. — Една моя пациентка е агент за недвижими имоти. Казвала ми е, че в мига, в който влезе в дадена къща, усеща вибрациите на хората, които живеят там.

— Вярвам го — каза Сюзън. — Не знам какви вибрации изпраща това жилище, но се чувствам ужасно удобно в него. Нека ви донеса тази чаша вино и можете да разгледате, докато се преоблека.

Дон отиде в кухнята с нея.

— Моля ви, не се обличайте специално — каза той. — Както виждате и аз не съм официален. Отбих се у майка ми днес следобед и тя ми каза, че изглеждам добре в пуловер, така че сложих отгоре едно сако и толкова.

„Има нещо странно в доктор Ричардс — помисли си Сюзън, докато нагласяваше яката на една елегантна синя блуза и се пресягаше за сакото си в десен рибна кост. — Не знам точно какво е, но има нещо у него, което просто не разбирам.“

Тя излезе от спалнята, отиде във фоайето и точно се канеше да каже „Готова съм“, когато видя Доналд Ричардс, застанал до писалището ѝ да разглежда двата списъка на пасажерите от туристическите рейсове.

Очевидно я беше чул, защото вдигна поглед.

— Има ли никаква специална причина да ги събирате, Сюзън? — попита тихо той.

Тя не отговори веднага и той ги оставил.

— Съжалявам, ако съм злоупотребил с любезната ви покана да разгледам. Това е красиво писалище от деветнайсети век и исках да го огледам отблизо. Списъците на пасажерите не изглеждаха поверителен материал.

— Вие казахте, че сте пътували често на „Габриел“, нали? — попита Сюзън. Не ѝ хареса това, че той си бе позволил да рови из книжата на писалището ѝ, но реши да го отмине.

— Да, много пъти. Красив кораб. — Той отиде до мястото, където стоеше тя. — Вие изглеждате много добре, а аз съм много гладен. Хайде да тръгваме.

Влязоха в един уютен ресторант за морски деликатеси на Томпсън Стрийт.

— Собственост е на бащата на един от моите пациенти — поясни той. — Редовно ми прави отстъпка.

— И без намалението определено си заслужава — каза Сюзън по-късно, докато сервитьорът прибираше чинийте им.

Той замълча за момент и отпи от виното си.

— Сюзън, искам да ви попитам нещо. Отбих се в болницата и вчера, и днес следобед, за да видя Джъстин Уелс. Той ми каза, че вие също сте се срещнали с него.

— Така е.

— И това е всичко, което възнамерявате да mi кажете?

— Мисля, че това е всичко, което трябва да кажа, ако се изключи факта, че според мен произшествието с жена му категорично не е нещастен случай и че той няма никаква вина.

— Зная, че за него това звуци много окуражително в момент, когато има такава отчаяна нужда от подкрепа.

— Радвам се. Той ми харесва.

— На мен също, но както ви казах онази вечер, надявам се да възстанови лечението си при мен... или при когото и да било друг... след като жена му веднъж излезе от критичното състояние. Между другото, в болницата ми казаха, че тя показвала признания на подобрение. Точно в този момент обаче Джъстин е обладан от такова чувство за вина, че никой не може да му помогне. Знаете ли как върви мисълта му? Според него, ако не се беше обадил по телефона и не беше разстроил жена си, тя нямаше да отмени срещата си с вас, щеше да вземе такси, вместо да тръгне пеша към пощата и тогава нямаше да попадне под колелата на онзи камион.

Ричардс сви рамене.

— Разбира се, аз щях да остана без пациенти, ако хората не страдаха от комплекс за вина. Това е нещо, на което мога да бъда съпричастен. А, ето и кафето.

Сервитърът постави чашките пред тях.

Сюзън отпи една гълтка и после попита направо:

— Вие страдате ли от чувство за вина, Дон?

— От дълго време. Но сега ми се струва, че започвам да го преодолявам. Онази вечер вие казахте нещо, което ме развлнува. Казахте, че след развода на родителите си сте се почувствали така, сякаш всички сте се озовали в различни спасителни лодки. Защо?

— Ей, я престанете да ме анализирате — възпротиви се Сюзън.

— Питам ви като приятел.

— Тогава ще ви отговоря. Става въпрос за обичайното положение при един развод — разделение на принадлежността. Майка ми беше покрусена, а баща ми търчеше наоколо и разправяше, че никога не се е чувствал по-щастлив. В известен смисъл това ме накара да подложа на съмнение всички онези години, в които очевидно съм страдала от илюзията, че сме били много щастливо семейство.

— А вашата сестра? Близки ли сте с нея? Даже не е необходимо да ми отговаряте. Би трябвало да видите изражението си.

Сюзън се чу да казва:

— Преди седем години точно щях да се сгодявам, когато на сцената се появи Дий. Познайте кой спечели мъжа и стана булка?

— Сестра ви.

— Точно така. После Джак загина при злополука, докато беше на ски в планината, а сега тя отново се опитва да спечели мъжа, с когото се срещам. Бива си я, нали?

— Обичате ли Джак все още?

— Мисля, че никога не преставаш да обичаш человека, в когото си бил влюбен толкова силно. Освен това смятам, че не е необходимо да се опитваш да изтриваш някаква част от миналото си, защото и без друго не си способен да го направиш. Спасението, както проповядвам пред майка ми, е в това да съумееш да се освободиш от болката и да продължиш напред.

— Вие успяхте ли?

— Мисля, че да.

— Този нов човек интересува ли ви?

— Много е рано да се каже. А освен това може ли да говорим за времето, или даже по-добре... ще ми кажете ли защо тези списъци с пасажерите ви направиха такова впечатление?

Съчувствието и топлотата изчезнаха от очите на Дон Ричардс.

— Само ако вие ми кажете защо бяхте отбелязали няколко имена и бяхте оградили две от тях — Оуен Адамс и Хенри Оуен Йънг.

— Оуен е едно от любимите ми имена — отвърна Сюзън. — Става късно, Дон. Вие тръгвате утре рано сутринта, а мен ме очаква тежък ден.

Тя си помисли за телефонния разговор, който трябваше да проведе в осем часа сутринта с Крис Райън и за пакета със снимки, който трябваше да получи от Лондон следобед.

— Всъщност, може и да остана в офиса до девет часа.

96

В понеделник сутринта Крис Райън обичаше да отива рано на работа. Неделите бяха за домашните и обикновено поне две от шестте му деца заедно със семействата си се отбиваха да посетят него и съпругата му и оставаха за вечеря.

Предния ден беше изключително натоварена неделя и като резултат Крис отключи кабинета си в 8:20 сутринта. Незабавно провери съобщенията и намери няколко, които изискваха бърза реакция. Първото беше оставено в събота от източник в Атлантик Сити и съдържаше интересна информация за Дъглас Лейтън. Второто беше от Сюзън Чандлър.

„Крис, Сюзън е. Обади ми се веднага“ и толкова.

Тя вдигна още при първото позвъняване.

— Крис, попаднала съм на нещо и имам нужда да ми направиш проверка за двама души. Единият е бил пасажер на пътническия кораб „Габриел“ преди три години; другият е пътувал на туристически кораб „Морска нимфа“ преди две години. Проблемът е, че според мен това е един и същи човек. Ако съм права, говорим за сериен убиец.

Крис бръкна в горния си джоб за химикал и грабна лист хартия.

— Давай имената и датите.

Когато ги чу, той изкоментира:

— И двете от средата на октомври. Туристическите кораби правят ли отстъпка по това време?

— Датите са на заден план в съзнанието ми, Крис — каза му Сюзън. — Но ако средата на октомври е част от модела, тогава някоя жена в момента се намира в смъртна опасност.

— Моите момчета от ЦРУ могат да направят бързо проучване. А, Сюзън, май твоят Дъг Лейтън здраво е загазил. Миналата седмица е загубил огромна сума на масите в Атлантик Сити.

— Какво имаш предвид, като казваш „огромна сума“?

— Към четиристотин хиляди долара. Надявам се, че си има богата леля.

— Бедата е, че само той смята така.

Сумата от четиристотин хиляди я стресна. Човек, който може да си позволи такива загуби, наистина е в голяма беда. Освен това можеше да бъде отчаян и опасен.

— Благодаря ти, Крис — каза Сюзън. — Пак ще се чуем.

Тя затвори телефона и погледна часовника си. Преди да отиде в студиото, щеше да има време за кратко посещение при госпожа Клозън.

„Тя трябва да разбере за Лейтън незабавно — помисли си Сюзън.

— Ако дължи толкова много пари на комарджии, той ще бъде принуден да ги погаси веднага, а мястото, където неминуемо ще потърси изход, е благотворителна фондация «Клозън».“

Джейн Клозън разбра, че нещо не е наред още щом Сюзън се обади и помоли за спешно посещение рано сутринта. Освен това усети напрежението в гласа на Дъглас Лейтън, когато се обади няколко минути по-късно, за да я уведоми, че му се налага да се отбие при нея на път за летището. Каза, че поредна заявка относно приюта за сираци изисквала нейния подpis.

— Ще трябва да изчакаш поне до девет часа — заяви му тя твърдо.

— Госпожо Клозън, опасявам се, че така мога да закъснея за самолета.

— А аз се опасявам, че е трябало да помислиш за това по-рано, Дъглас. Сюзън Чандлър ще дойде да ме види след няколко минути. — Тя мълкна за момент и после добави хладно: — Вчера Сюзън мина да фотографира скицата на дома за сираци. Тя не ми каза с каква цел, но имам чувството, че е във връзка с причината, поради която държи да ме види незабавно. Дъглас, надявам се, че няма някакъв проблем със сградата.

— Разбира се, че не, госпожо Клозън. Предполагам, че за момента ще мога да мина и без този подpis.

— Мога да те приема в девет часа, Дъглас. Ще те очаквам.

— Да, да, благодаря ви, госпожо Клозън.

Когато Сюзън пристигна, Джейн Клозън каза:

— Не бива да се притеснявате как ще реагирам на онова, което бихте могли да ми кажете, Сюзън. Вече започнах да си мисля, че Дъглас Лейтън ме мами или поне се опитва да го направи. Но ще ми бъде интересно да се запозная с доказателствата.

Щом Сюзън отвори книгата за фамилна фондация „Райт“, Джейн Клозън се обади на Хюбърт Марч, който все още не беше излязъл от дома си.

— Хюбърт, иди в офиса, извикай своите одитори и предотврати всянакъв достъп на Дъглас Лейтън до която и да е от банковите ни

сметки или ценни книжа. Направи го незабавно!

Джейн Клозън затвори телефона, взе книгата в скута си и внимателно разгледа снимката на дома за сираци.

— Всичко е същото, като се изключи името на табелата — каза тя.

— Съжалявам — каза Сюзън тихо.

— Недейте. Дори когато Дъглас беше толкова състрадателен и грижен, аз пак не можах да се освободя от тягостното чувство, че нещо с него не е наред.

Затвори книгата, погледна корицата и се засмя.

— Джери сигурно се обръща в гроба си — въздъхна тя. — Искаше фондацията да носи техните имена — нейното и на Александър. Пълното ѝ име беше Виргиния Мари, и оттам Джери, както я наричаха всички. Глупачката беше забравила, че първата съпруга на Александър също се казваше Виргиния. И както виждам, младият Алекс ги е накарал да сложат снимката на родната му майка на всички книги на фондацията.

— Браво на него! — каза Сюзън и двете се засмяха.

98

Дъглас Лейтън вече знаеше какво означава да се чувствува като хванато в капан животно. Беше позвънил на Джейн Клозън от един телефон в хотел недалече от болницата, с очакването, че ще може да отиде направо в стаята ѝ и да вземе необходимия подгис.

„Глупак такъв — каза си той. — По този начин ти я предупреди. Тя може и да умира, но мозъкът ѝ работи. Сега ще се обади на Хюбърт и ще му каже да се свърже с банките. Ако това стане, с теб е свършено, а хората, с които си имаш работа, не приемат извинения.“

Трябаше на всяка цена да се сдобие с парите. Той потръпна при мисълта какво щеше да стане с него, ако не върне дълга си към казиното. Само ако онзи ден не си беше въобразил, че му върви! Намерението му беше да сложи парите, получени с подписа на Джейн Клозън в отделна сметка за пътуването си. Но после отиде в казиното, защото наистина имаше чувството, че този ден страховто му върви. И известно време нещата наистина стояха така. В един момент беше спечелил почти осемстотин хиляди долара, но после загуби всичко, че и няколкостотин хиляди отгоре.

Казаха му, че до следващия ден трябва да си върне дълга, но той знаеше, че ако изчака до утре, всичко може да е свършено. Дотогава Сюзън Чандлър без съмнение щеше да разполага с повече информация за него. И щеше със сигурност да посети госпожа Клозън. Не беше изключено дори да се обадят в полицията. Проблемът беше Сюзън Чандлър. Всички неприятности бяха започнали от нея.

Той стоеше на телефона и се мъчеше да реши как да действа оттук нататък. Дланите му бяха лепкави от пот. Забеляза как жената от съседния телефон го наблюдава с любопитство.

Можеше да пробва един ход, който евентуално би могъл да му донесе успех. Но „евентуално“ не беше достатъчно. Успехът му беше нужен на всяка цена. Какъв беше телефонният номер на Хюбърт Марч?

Хвана Хюбърт точно когато тръгваше за офиса. Въпросът, с който Хюбърт го поздрави: „Дъглас, каква е тази история?“ потвърди съмненията му, че госпожа Клозън вече му е позвънила.

— Аз съм при госпожа Клозън — каза Дъг. — Опасявам се, че тя от време на време губи чувство за реалност. Мисли, че е възможно нас скоро да ти се е обадила в подобно състояние и се извинява за всичко, което евентуално ти е казала.

Изпълненият с облекчение смях на Хюбърт Марч беше като балсам за душата на Дъглас Лейтън.

— Аз нямам нужда от извинения, но се надявам, че ще се извини на теб, момчето ми.

99

Джим Кърли закара Алекс Райт до летище „Кенеди“ и остави куфарите му до бордюра с линията за регистрация.

— Много е натоварено в този час, господин Алекс — каза той, докато се озърташе нервно към полицая, който се въртеше наоколо и заплашваше с глоба колите, които се задържаха твърде дълго до бордюра.

— Какво очакваш да бъде в девет часа сутринта в понеделник, Джим? — попита Алекс Райт. — Влизай обратно в колата и изчезвай, преди да са ме хванали да плащам глоба. Освен това помниш ли какво ти казах?

— Разбира се, господин Алекс. Да се обадя на доктор Чандлър и да ѝ кажа, че съм на нейно разположение.

— Точно така — каза Алекс окуражително. — И?

— И тя може би ще ми даде подходящите аргументи, за това как няма нужда от кола и от сорта. На това място аз трябва да кажа: „Господин Алекс ви умолява да ми позволите да ви бъда в услуга, но при едно условие — доктор Чандлър не може да вози свой приятел в тази кола“.

Алекс Райт се засмя и тупна своя личен шофьор по рамото.

— Знам, че мога да разчитам на теб, Джим. А сега тръгвай. Този полицай трябва да си изразходи кочана и вече се е запътила към моята кола.

100

Сюзън свърши своето радиопредаване и се върна в офиса си. Оставаше ѝ час и половина до първия пациент, който щеше да дойде точно в два. Свободното време беше лукс, с който тя не беше свикнала.

Прекара го в проучване на папката, която беше събрала през изминалата седмица. Вътре се намираха брошурите, които Реджайна Клозън и Каролин Уелс бяха запазили от пътешествията си на борда на „Габриел“ и „Морска нимфа“, както и снимките на тюркоазния пръстен на Тифани, изпратени ѝ от Пийт Санчес. Но колкото и внимателно да ги проучваше, те не ѝ разкриваха нищо ново.

Накрая прослуша отрязъци от три свои предавания от предната седмица — с Каролин Уелс от понеделник и с двете обаждания на Тифани Смит от вторник и сряда. Изслуша внимателно Каролин, толкова разстроена и уплашена, че се замесва; после Тифани, така изпълнена с угризения в сряда, защото в обаждането си във вторник беше омаловажила подаръка от Мат.

Усилията ѝ отново се оказаха напразни — и записите не я наведоха на никаква следа.

Беше предупредила Джанет да не ѝ поръчва обяд преди един часа. В един и половина секретарката ѝ влезе в кабинета с обичайния хартиен плик. Тананикаше си „Ти ми принадлежиши“.

— Доктор Чандлър — каза тя, докато оставяше обядта ѝ върху бюрото, — тази песен не ми излезе от главата през целия уикенд. Освен това ме влудяваше, защото не можех да си спомня пълния текст. Затова се обадих на мама и тя ми я изпя. Наистина хубава песен.

— Така е — съгласи се разсеяно Сюзън, докато отваряше хартиения плик, от която извади кутията със супата за деня. Беше от граховата, която тя ненавиждаше, и Джанет го знаеше отлично.

„Тя се омъжва следващия месец и се мести в Мичиган — каза си Сюзън. — Не се разправяй с нея. Няма смисъл.“

*„Виж пирамидите край Нил...
Наслади се на залеза над тропически остров...“*

Без подкова Джанет продължи да си пее текста на „Ти ми принадлежиши“.

„Виж тържището на стария Алжир...“

Сюзън внезапно забрави раздразнението си, предизвикано от супата.

— Джанет, спри за момент.

Джанет се смути.

— Съжалявам, ако съм ви подразнила с пеенето си, докторе.

— Не, не, изобщо не ме дразниш — успокои я Сюзън. — Просто докато те слушах, нещо ми хрумна във връзка с песента.

Сюзън се замисли за бюлетина от „Габриел“, в който Бали се споменаваше като тропически остров; спомни си и за картичката с ресторанта, в който една маса на верандата беше оградена с кръг.

С топка в стомаха Сюзън си даде сметка, че късчетата от пъзела започваха да се подреждат. Да, парченцата бяха там, но тя все още не можеше да определи кой ги местеше.

„Уин или О-уен беше изразил желание да разведе Каролин Уелс из Алжир — помисли си тя. — Виж тържището на стария Алжир.“

— Джанет, изпей ми песента докрай, ако обичаш. Още сега — подкани я Сюзън.

— Щом искате, докторе. Не ме бива много, ама чакайте да видя. Да, така беше: „Прелети над океана в сребрист самолет...“.

„Преди три години Реджайна е изчезнала след пристигането си в Бали — каза си Сюзън. — Преди две години можеше да бъде Каролин, а може и вместо нея да е била избрана друга жена — в Алжир. Миналата година може да е срецинал поредната си жертва в самолет, а не на туристически кораб. А какво е било преди това? — запита се тя.

— Нека се върнем назад: дали преди четири години не е срецинал някаква жена в Египет? Това би паснало на модела.“

— „Виж джунглата, окъпана от дъждъ...“ — продължаваше да пее Джанет.

„Това може да се окаже стихът за тазгодишната жертва. Някоя нова, която изобщо не подозира, че се излага на смъртна опасност.“

— „Спомни си, когато се завърнеш у дома...“ — Джанет очевидно пееше с удоволствие. Накрая сниши гласа си, за да прозвучи меланхолично: — „Ти ми принадлежиши“.

Веднага щом Джанет излезе от кабинета й, Сюзън се обади на Крис Райън.

— Крис, би ли проверил още нещо? Необходимо ми е да знам дали няма доклад за жена, изчезнала в средата на октомври преди четири години... най-вероятно по време на пътешествие в Египет.

— Без проблем — отвърна с готовност Райън. — Аз и без друго се канех да ти се обадя. Помниш ли имената, които ми даде тази сутрин? За онези пасажери на двата туристически кораба?

— И какво? — попита Сюзън.

— Няма такива. Паспортите, които са използвали, са били фалшиви.

„Знаех си! — възкликна мислено Сюзън. — Знаех си!“

В пет без десет следобед Крис Райън спешно ѝ се обади. Тя наруши един от най-строгите си принципи и остави пациент, за да проведе разговора.

— На вярна следа си, Сюзън — каза ѝ той. — Преди четири години една трийсет и девет годишна вдовица от Бърмингам, Алабама, е изчезнала в Египет. Била е на воаяж до Близкия изток. Очевидно е пропусната обичайната туристическа обиколка и е предпочела да се разходи сама. Тялото ѝ не е намерено. Като се имат предвид политическите размирици в Египет, властиите са приели версията, че е станала жертва на някоя от терористичните групировки, които са се опитвали да свалят правителството.

— Сигурна съм, че това няма нищо общо с причините за смъртта ѝ — заяви Сюзън.

Няколко минути по-късно, докато изпращаше пациентката си до вратата, Сюзън получи обемист пакет. Подателят беше „Снимки на презоceanски пътешествия, ОД“, Лондон.

— Аз ще го отворя, докторе — предложи услугите си Джанет.

— Не е необходимо — каза ѝ Сюзън. — Просто ми го остави.

Щом свърша, ще се заема с него.

Имаше насрочени часове до късно следобед и приключи с последния си пациент едва в седем. Най-накрая щеше да прегледа снимките, които може би щяха да й разкрият лицето на мъжа, отнел живота на Реджайна Клозън и на още толкова други жени. Нямаше търпение. Самоличността на този убиец трябваше да бъде разкрита, преди да е умрял още някой.

Имаше и друга причина, която я караше да бърза, и тя беше особено важна за Сюзън: искаше да каже на умиращата Джейн Клозън, че мъжът, който ѝ бе отнел дъщерята, нямаше да разбие и друго майчино сърце.

101

Доналд Ричардс пристигна по разписanie на летището в Уест Палм Бийч в девет часа сутринта в понеделник. Там беше посрещнат от представители на своя издател и откаран до „Либърти“ в Бока Рейтън, където в десет и половина трябваше да раздава автографи. Когато пристигна, беше приятно изненадан, че хората вече се бяха струпали и го очакваха.

— Освен това приехме и четиридесет поръчки по телефона — увери го продавачът. — Надяваме се, че вече пишете продължение на „Изчезнали жени“.

„Още изчезнали жени? Не, не мисля“ — каза си Ричардс, докато се настаняваше на масата, сложена специално за него. Извади писалката си и започна да подписва. Знаеше какво му предстои този ден и освен това знаеше какво трябва да направи. Беше изключително напрегнат.

Един час и осемдесет подписани книги по-късно той беше на път за Маями, където по график трябваше да раздава автографи от два часа.

— Съжалявам, но само подписи, никакви лични послания — каза той на собственика на книжарницата. — Възникна нещо непредвидено и трябва да тръгна оттук точно в три часа.

Няколко минути след той отново се намираше в колата.

— Следваща спирка Фонтенебло — каза весело шофьорът.

— Следваща спирка е летището — поправи го Дон.

В четири часа имаше самолет за Ню Йорк. Надяваше се, че ще успее.

102

Дий пристигна в Коста Рика в понеделник сутринта и от летището веднага се отправи към пристанището, където нейният пътнически кораб „Валери“ току-що бе пуснал котва.

В понеделник след обяд без особен ентузиазъм тя се присъедини към групата за разглеждане на забележителности. Когато импулсивно взе решение да предприеме това пътуване, идеята ѝ се струваше страховта. „Голямото бягство“, както го нарече баща ѝ. Сега вече не беше толкова убедена, че е така. Освен това, след като беше пристигнала тук, тя не можеше да вземе решение от какво точно бяга.

Когато се върна на „Валери“ мокра до кости от внезапно руканал проливен дъжд в тропическата гора, беше обзета от съжаление, че не отложи пътуването. Да, кабината ѝ беше прекрасна и дори имаше своя собствена веранда. Освен това беше ясно, че спътниците ѝ са много сърдечни хора. И въпреки това тя се чувствува неспокойна и дори тревожна — просто усещаше, че времето не е подходящо да отсъства от Ню Йорк.

Следващата спирка по маршрута беше за другия ден — на островите Сан Блас в Панама. Корабът щеше да пристигне в пристанището по обяд. Може би щеше да бъде най-добре да хване самолет от там и да се върне в Ню Йорк, помисли си тя. Винаги можеше да каже, че не се е чувствала добре.

Когато излезе на палубата, Дий вече твърдо беше решила на другия ден да се опита да се прибере у дома. Имаше много неща, за които трябваше да се погрижи в Ню Йорк.

Точно когато излизаше от асансьора, каютната стюардеса я спря.

— Току-що специално за вас пристигна най-красивият букет — каза тя. — Сложих го на шкафа ви.

Забравила всичко, Дий се втурна в кабината си. Там завари ваза с двайсет и четири златисти рози. Бързо прочете картичката, подписана: „Познайте от кого?“.

Дий стисна картичката в шепата си. Не се налагаше да се сеща. Тя просто знаеше кой е изпратил цветята.

На приема в събота вечерта, когато размени мястото си със Сюзън, Алекс Райт ѝ беше казал: „Радвам се, че Сюзън предложи да седнете до мен. Не мога да понеса една толкова красива жена да седи самотна. Предполагам, че приличам на баща си повече, отколкото си давам сметка. Втората ми майка беше красива като вас и също беше самотна вдовица, когато баща ми се запозна с нея на едно пътешествие. Той я спаси от самотата ѝ като я направи своя съпруга“.

Дий на шега отбеляза, че изглежда малко крайно да се ожениш за една дама, само за да я излекуваш от самотата, а Алекс взе ръката ѝ с думите: „Може би, но не толкова крайно, колкото някои други решения“.

„Отново Джак — помисли си тя, докато вдишваше аромата на розите. — И тогава не исках да наранявам Сюзън, и сега не желая да ѝ причинявам болка. Но не смяtam, че тя проявява особен интерес към Алекс. Сюзън почти не го познава. Сигурна съм, че ще разбере.“

Дий си взе душ, изми си косата и се облече за вечеря, като си представяше колко забавно ще бъде, ако вместо за Русия, Алекс е тук на борда заедно с нея.

103

— Благодаря ви, доктор Чандлър. Ще дойда при вас следващата седмица.

В седем без десет Сюзън изпрати Ан Кетлър, своята последна пациентка до вратата. Когато мина покрай бюрото на Джанет, Сюзън видя, че пакетът е отворен и фотографиите са струпани на бюрото.

„Уши имаш, но не чуваш“ — помисли си тя.

Отвори външната врата на офиса за госпожа Кетлър и по лекото изщракване си даде сметка, че е била отключена.

„Джанет е добър човек и в много отношения чудесна секретарка, но е небрежна. И досадна. Добре че напуска другия месец. Щеше да ми е неприятно да я уволня.“

— Много е тъмно тук навън — каза госпожа Кетлър, когато пристъпи в коридора.

Сюзън погледна през рамото на жената. Само две-три лампи осветяваха потъналия в сенки коридор.

— Права сте — отвърна тя. — Ето, хванете се за мен. Ще ви изпратя до асансьора.

Макар й не болнава, госпожа Кетлър, прехвърлила седемдесетте, беше малко капризна. Беше дошла при Сюзън преди година, опитвайки се да преодолее депресията, в която беше изпаднала, след като бе продала собствения си дом и се бе преместила в помощно заведение за възрастни.

Сюзън изчака асансьора, натисна копчето за фоайето и след като Ан Кетлър пое надолу, избърза обратно по коридора. Спра за момент пред кабинета на Неда и натисна дръжката. Вратата беше заключена.

„Тук поне нещата са наред“ — помисли си тя. Беше се отказала от намерението да моли Неда да използва заседателната зала тази вечер. При положение, че имаше да прегледа само четиристотин снимки, просто нямаше да се нуждае от нея.

Виж, утре вечер, нещата щяха да стоят по друг начин, когато щеше да ѝ се наложи да прехвърли няколко хиляди снимки от

„Габриел“. Достатъчно дълга и широка, масата на Неда щеше да бъде идеалното място, където да ги подреди и сортира.

„Ще извикам Крис Райън да ми помогне — реши тя. — Той има набито око. Може пък този Уин да се окаже на заден план и в други снимки. Това значително ще улесни задачата.“

Сюзън прекоси приемната, взе купчината снимки от бюрото на Джанет, без да забелязва бележката, която секретарката ѝ беше оставила под телефона. Отправи се към кабинета си, усещайки както тишината в сградата, така и ускорения ритъм на сърцето си само при мисълта, че най-накрая ще види снимката на человека, отговорен за серия убийства.

„Защо съм толкова напрегната?“ — запита се тя, докато минаваше покрай шкафа. Вратичката беше откърхната, но ръцете ѝ бяха заети и тя не се спря да я затвори.

Докато подреждаше фотографиите на бюрото си, без да иска бутна красивата уотърфордска ваза, която ѝ бе изпратил Алекс Райт и стъкленият съд се разби на пода.

„Ето какво става, когато всичко е толкова объркано!“ — възклика мислено тя, докато прибираще папката на Ан Кетлър в най-долното чекмедже на бюрото си. Миналата седмица бе направо някакъв кошмар. Тя заключи чекмеджето и пусна ключа в джоба на сакото си. „После ще го сложа на връзката, сега искам да се заема с тези снимки.“

„Как ли изглежда? — запита се тя, като си даваше сметка, че е малко вероятно да го познае. — Само се моля снимката да е достатъчно ясна, за да предостави някаква следа на полицията.“

Час по-късно тя продължаваше да преглежда фотографиите и да търси онази с Каролин Уелс.

— Трябва да е тук — промърмори Сюзън. — Те казаха, че ще изпратят всички, на които има сама жена, позирала заедно с капитана.

Разполагаше със смачкания отрязък, който Каролин бе хвърлила в кошчето си, и постоянно го поглеждаше за сравнение, като в целия куп пред нея търсеше онази снимка, която трябваше да му пасне. Прехвърли ги няколко пъти и въпреки това не успя да я намери. Снимката просто не беше сред тях.

— Къде, за бога, може да бъде? — попита тя гласно, готова всеки момент да се поддаде на умората и отчаянието. Защо точно тази

липсва?

— Защото е у мен, Сюзън — отвърна познат глас.

Сюзън се извърна тъкмо навреме, за да поеме удара на преспапието, което се стовари отстрани върху главата ѝ.

Според плана Сюзън Чандлър щеше да мине по същата процедура, която бе приложил и при останалите. Щеше да завърже краката ѝ един за друг, а ръцете отстрани, плътно до тялото; щеше да я овърже така, че като дойде на себе си и осъзнае какво става, да може да се погърчи малко — само колкото да ѝ даде надежда, но не и да я спаси.

Докато омотаваше въжето около безчувственото ѝ тяло, щеше да ѝ обясни каква е причината за всичко. Беше обяснил и на останалите и макар че смъртта на Сюзън не беше част от първоначалния му план, а повече въпрос на целесъобразност, все пак тя заслужаваше да знае, че също е станала част от ритуала, който бе предприел, за да изкупи греховете на своята мащеха.

Стига да искаше, можеше да я убие с преспанието, само че не я беше ударил толкова силно. Само я зашемети и тя вече идваше на себе си. Без съмнение беше достатъчно в съзнание, за да схване онova, което имаше да ѝ каже.

— Трябва да разбереш, Сюзън — започна той с назидателен тон, — аз никога нямаше да ти причиня зло, ако не се беше замесила. Всъщност, ти ми харесваш. Наистина. Ти си интересна жена и освен това си много умна. Което се оказа и твой недостатък, нали? Може би си твърде умна и ставаш опасна за самата себе си.

Започна да усуква въжето около ръцете ѝ, като леко повдигаше тялото ѝ. Тя лежеше на пода до бюрото си; той беше намерил възглавница и я беше подложил под главата ѝ. Беше намалил осветлението. Обичаше приглушена светлина и когато беше възможно дори използваше свещи. Естествено, тук просто нямаше как.

— Защо трябваше да говориш за Реджайна Клозън в предаването си, Сюзън? Не беше твоя работа. Тя е мъртва от три години. Тялото ѝ се намира на дъното на залива Каулун. Някогавиждала ли си залива Каулун? Там страшно ѝ хареса. Много е живописно. Всички тези

стотици лодки с цели семейства, които живеят на тях, без изобщо да подозират, че там долу на дъното лежи една самотна дама.

Кръстоса няколко пъти въжето върху гърдите ѝ.

— Хонг Конг е последната земна обител на Реджайна Клозън, но тя се влюби в мен в Бали. За една толкова умна жена бе невероятно лесно да я убедя да напусне кораба. Но ето какво се случва, когато сте самотни. Искате да се влюбите и изгаряте от желание да повярвате на някого, който ви обръща внимание.

Той започна да завързва краката ѝ. Прекрасни крака. Макар че тя беше със сако и панталон, той чувстваше формата им, докато ги повдигаше, за да омотае въжето около тях.

— Баща ми също беше лесно подмамен, Сюзън. Не е ли забавно? Той и майка ми бяха мрачна, строга двойка, но когато почина, тя много му липсваше. Баща ми беше богат, но майка ми имаше много собствени пари. В завещанието си остави всичко на него, но е мислела, че той накрая ще ги припише на мен. Тя не беше сърдечен, мил или щедър човек, но по някакъв свой начин ме обичаше. Казваше ми, че трябва да стана като баща си — да печеля много пари, да бъда усърден и да придобия отлични умения за бизнес.

Той неволно затегна по-здраво въжето, докато си спомняше безкрайните лекции.

— Ето какво ми казваше майка ми, Сюзън. Казваше ми: „Алекс, един ден ти ще бъдеш мъж с огромно състояние. Трябва да се научиш да го съхраняваш. Един ден ще имаш деца. Възпитавай ги правилно. Не трябва да ги разглезваш“.

Беше застанал на колене до Сюзън и се надвеси над нея. Въпреки гнева, който се чувстваше в думите му, гласът му остана спокоен и овладян, а тонът приятелски.

— Аз имах по-малко джобни пари от всичките ми съученици и по тази причина никога не можех да излизам с другите. В резултат на това станах самотник. Научих се да се веселя сам. Театърът беше част от това. Приемах всяка роля, която ми даваха в училищните представления. Даже на третия етаж в нашата къща имаше напълно оборудван миниатюрен театър, единственият голям подарък, който получих, макар че той не беше от моите родители, а от един приятел на семейството, който заботя, защото баща ми му дал съвет как да играе на борсата. Той ми каза, че мога да имам каквото си пожелая и аз си

избрах театъра. Често представях цели пиеци съвсем сам. Играех всички роли. Станах много добър, може би достатъчно добър, за да бъда професионалист. Научих се да се превъплъщавам в когото си искам и овладях всички умения, които ми позволяваха да изглеждам и да звучат като героя, когото представлявах.

Сюзън долавяше над себе си познат глас, но главата ѝ се пръскаше от болка и тя не смееше да отвори очи.

„Какво става с мен? — запита се тя. — Алекс Райт беше тук, но кой ме удари?“ Преди да изгуби съзнание, го беше зърнала за миг. Той беше с дълги спъстени коси, носеше шапка и притрит анцуг.

После онова, което чуваше, стигна до съзнанието ѝ и тя отвори очи. Лицето му беше само на сантиметри от нейното. Очите му блестяха, искрящи с онова безумие, което беше виждала у пациенти, които се държаха под ключ.

„Той е луд!“ — помисли си тя. Вече можеше да го познае — това бе Алекс — с тази спъстена перука! Алекс в тези дрипави дрехи! Алекс, чиито очи бяха като остри късчета тюркоаз и се забиваха дълбоко в нея.

— Имам и покров за теб, Сюзън — прошепна той. — Макар че ти не беше една от самотните дами, реших, че трябва да го получиш. Съвсем същият е, какъвто носеха и останалите.

Той стана и тя видя, че държи в ръце дълъг найлонов чувал, подобен на онези, в които слагаха скъпите дрехи. „О, господи! Той ще ме удуши!“

— Извършвам го съвсем бавно, Сюзън. Това е любимата ми част. Искам да наблюдавам лицето ти. Искам да предчувствуваш момента, когато въздухът ще свърши и ще започне последната битка. Затова ще го направя бавно и няма да те загръщам съвсем плътно. Така ще умираш по-дълго, поне няколко минути.

Той коленичи, повдигна краката ѝ и плъзна найлоновия чувал под нея така, че долната част от тялото ѝ остана вътре. Тя се опита да го изрита, но той се наведе над нея и впи поглед в очите ѝ, докато го издърпваше нагоре, така че да закрие ханша, а после и кръста ѝ. Съпротивата ѝ беше безрезултатна и дори не му попречи да продължи да плъзга найлоновия чувал все по-нагоре по тялото ѝ. Накрая, когато стигна до врата ѝ, той спря.

— Разбиращ ли, скоро след смъртта на майка ми, баща ми предприе пътешествие по море — обясни той. — На кораба срецнал Виргиния Мери Оуен, самотна вдовица, или поне така твърдеше. Беше като момиче, изобщо не приличаше на майка ми. Наричаше се „Джери“. Беше с трийсет и пет години по-млада от баща ми и много привлекателна. Той ми каза, че тя обичала да пее на ухoto му, докато двамата танцуvalи. Любимата й песен била „Ти ми принадлежиши“. И знаеш ли как си прекараха медения месец? Проследиха текста на тази песен, като потеглиха от Египет.

Сюзън наблюдаваше лицето на Алекс. В момента той очевидно беше погълнат от своя разказ. Но през цялото време ръцете му не преставаха да си играят с найлона и Сюзън знаеше, че всеки момент щеше да го дръпне над главата й. Помисли си да се разкреци, но кой щеше да я чуе? Шансовете й да избяга бяха практически равни на нула. Тя беше съвсем сама с него в една, по всяка вероятност, съвсем пуста сграда. Дори Неда си беше тръгнала необичайно рано тази вечер.

— Моят баща беше достатъчно умен да накара Джери да подпише предбрачен договор, но тя ме ненавиждаше толкова силно, че направи всичко, на което беше способна, за да го убеди да основе фондацията и да не ми остави парите. Моята роля щеше да бъде аз да ги управлявам. Тя убеждаваше баща ми, че огромната заплата, която ще получавам, докато раздавам парите му, ще ми бъде предоставъчна. Тя му втълпяваше, че по този начин имената им ще бъдат обезсмъртени. Известно време той се противеше, но после отстъпи. Последното зрянце, което наклони везните в нейна полза беше резултат на собствената ми небрежност — Джери намери и даде на баща ми един доста инфантilen списък, който си бях направил. В него бях включил нещата, които исках да си купя веднага щом получех контрол над парите. Намразих я за това и се заклех пред себе си, че ще се разплатя с нея. Но тя умря веднага след баща ми и аз така и не дочаках своя шанс. Можеш ли да си представиш колко беше потискащо? Да я мразиш с такава страсть и тя изведнъж да те лиши от доволетворението да ѝ отнемеш живота?

Сюзън изпитателно се взираше лицето му, както се бе навел над нея с този отвлечен поглед в очите.

„Той е абсолютно луд. Луд е и скоро ще ме убие. Точно както е убил всички останали!“

105

В осем часа същата вечер Дъг Лейтън седеше на игрална маса в едно от не чак толкова модерните казина на Атлантик Сити. Чрез бърза финансова операция беше успял да се сдобие с парите, които му бяха необходими да погаси дълговете си от предишното посещение, но все още вратите на любимото му казино оставаха затворени за него. За много хора, които го познаваха в Атлантик Сити, Лейтън си беше спечелил репутацията на използвач, който не си плаща дълговете.

Хората, с които се беше разплатил обаче, отпразнуваха случая, като го заведоха на обяд. В известен смисъл Дъг почвства облекчение от развоя на събитията. Рано или късно одиторите щяха да го пипнат, че краде от фамилна фондация „Клозън“, а и съществуващо съвсем реална възможност Джейн Клозън да се свърже повторно с Хюбърт Марч; тя можеше да го убеди дори да се обади в полицията. Предупреден, той възнамеряваше да се измъкне, с половиния милион, който беше докопал днес. Трябваше да го направи, преди да е станало твърде късно. Вече си беше резервиран билет за полета до Свети Томас. Оттам щеше да стигне до някой от островите, където нямаше споразумение за екстрадиране в Щатите. Точно това беше направил и неговият баща... без изобщо да го хванат.

Половин милион можеха да купят добро начало на нов живот. Лейтън го знаеше и беше твърдо решен да напусне страната с тази сума.

— Не можеш да си отидеш, без да си опиташ късмета за последен път — каза един от новите му приятели.

Дъг Лейтън прецени предизвикателството; определено имаше чувството, че късметът този път няма да му изневери.

— Добре, може би една ръка на карти — съгласи си се той.

Беше само девет часа, когато напусна казиното. Без да си дава сметка къде се намира, той се отправи към плажа. Вече нямаше начин да се сдобие с нужните пари; парите, с които беше задължнял към онези приятели, които отново го бяха измъкнали, когато късметът му

изневери за последен път. С него беше свършено. Знаеше какво го очаква. Присъда за злоупотреба. Затвор. Или по-лошо.

Той си съблече сакото и постави отгоре му портфейла и часовника си. Беше го прочел някъде и му се стори разумно.

Чуваше рева на прибоя. Пронизващ студен вятър се извиваше над океана и вдигаше огромни вълни. Беше останал само по риза. Започна да трепери. Запита се колко ли време ще му е необходимо да се удави и реши, че това е едно от онези неща, които няма как да разбереш, преди да си ги извършил. Също като толкова други неща в живота му.

Пристъпи плахо във водата, после направи нова, по-голяма крачка.

„За всичко е виновна Сюзън Чандлър — помисли си той, когато ледената вода сграбчи глазените му. — Само ако не се беше набъркала, никой нямаше да разбере и щях да си стоя още години във фондацията...“

Той рязко пое въздух заради студа, задържа го и продължи напред, докато краката му вече не докосваха дъното. Една голяма вълна го подхвани, друга го бълсна и той се задави и потъна в ледения мрак, подмятан от вълните. Помъчи се да не се съпротивлява.

Отправи безмълвно проклятие към Сюзън Чандлър. Това беше последната свързана мисъл на Дъглас Лейтън.

106

Дон Ричардс се качи на самолета за Ла Гуардия в последната минута. Полетът не беше директен. Изруга прекъсването в Атланта, но нямаше какво да направи. Още щом се издигнаха над летището и стана възможно да използва телефона си, той позвъни в кабинета на Сюзън Чандлър.

— Съжалявам, доктор Ричардс, но в момента тя е с пациент и не мога да я прекъсна — уведоми го секретарката ѝ. — С удоволствие ще приема съобщение и ще ѝ го предам по-късно. Зная със сигурност обаче, че веднага след този пациент има и друг, тъй че може би няма да...

— До колко часа ще бъде там доктор Чандлър? — попита Дон нетърпеливо.

— Господине, има пациенти до седем часа, но по-рано спомена, че след това ще работи по документацията.

— Тогава, моля ви, запишете следното съобщение, точно както ви го диктувам: „Дон Ричардс трябва да ви види относно Оуен. Самолетът му каца около осем часа. Ще ви вземе от кабинета ви. Чакайте го“.

— Ще го оставя на бюрото си на място, където непременно ще го види, господине — каза секретарката с леко хладен тон.

И вероятно Сюзън наистина щеше да го намери, ако листчето не беше скрито под телефона.

Стюардесата предлагаше питиета и закуски.

— Само кафе, ако обичате — каза Дон Ричардс. Знаеше, че главата му трябва да е бистра.

„По-късно със Сюзън ще си пийнем и ще вечеряме заедно — помисли си той. — Ще ѝ кажа нещо, което тя вече подозира — че човекът, с когото бедната Каролин се опитва да говори, се казва Оуен, не Уин“. Откакто беше видял името Оуен, оградено с кръгче и на двата списъка, които лежаха върху писалището в апартамента на Сюзън,

мисълта му непрестанно се връщаше към него. Накрая реши, че това е най-вероятното обяснение.

Освен това щеше да каже на Сюзън — и това бе причината толкова да бърза да се върне в Ню Йорк — че който и да е Оуен, той по всяка вероятност е убиецът. И ако не грешеше, Сюзън беше застрашена от смъртна опасност.

„Аз участвах в предаването на Сюзън, когато се обадиха и Каролин, и Тифани — помисли си Дон, докато се взираше в потъмняващото небе. — Каролин за малко не бе убита от този камион. Тифани бе намушкана с нож и намери смъртта си на онзи паркинг. Убиецът няма да спре дотук, за да запази своята тайна, каквато и да е тя.“

„Казах на Сюзън, когато участвах в предаването й, че моята цел е да помогна на жените да се пазят сами, да чувстват и да разбират предупредителните сигнали за опасност. Прекарах четири години да се гневя на себе си с мисълта, че съм можел да спася Кати. Сега разбирам, че не съм бил прав. Предчувствоето е чудо, но ако можехме да върнем тези последни няколко минути заедно, аз пак нямаше да ѝ кажа да си остане вкъщи.“

Облаците се носеха покрай самолета като вълни, които се плъзгаха покрай корпуса на кораб. Дон се замисли за двете пътувания, които се беше опитал да предприеме през последните две години — кратки пътешествия до Карибите. И в двета случая беше слязъл на първото пристанище. Непрестанно виждаше образа на Кати във водата. Знаеше, че повече няма да е така.

Тревогата не му даваше мира. Сюзън нямаше да продължава по този път сама, реши Дон. Беше твърде опасно. Много по-опасно, отколкото тя предполагаше.

Самолетът кацна в осем без петнайсет.

— Останете с нас и се отпуснете — обяви капитанът. — Тази вечер трафикът е доста натоварен и в момента всички изходи са заети.

Когато Дон слезе от самолета, беше осем и десет. Той се втурна към един телефон и позвъни в офиса на Сюзън. Никой не вдигна и той затвори, без да остави съобщение.

„Може би е приключила по-рано и си е отишла вкъщи“ — помисли си той. Но и в апартамента ѝ не вдигна никой, включи се само телефонният секретар.

„Вероятно трябва отново да опитам в офиса“ — каза си той. — „Може току-що да се е освободила.“ И отново никакъв отговор. Този път обаче реши да остави съобщение.

— Сюзън — каза той, — ще мина през офиса ви. Надявам се, че сте получила съобщението, което оставих по-рано на секретарката ви и все още сте там. С малко късмет след половин час съм при вас.

— Сюзън, навярно разбираш защо съм толкова гневен. Джери виждаше моето задължение да ръководя фондацията като форма на поетична справедливост. Всеки ден трябваше да подписвам чекове за раздаване на пари, които ми принадлежаха. Представяте ли си? При основаването ѝ преди шестнайсет години тя струваше сто miliona долара. Сега нейната стойност е милиард, и основната заслуга за разрастването ѝ е лично моя. Но независимо от това колко пари има в касите, аз продължавам да получавам своята нищожна заплата.

„Трябва да го накарам да продължава да говори — помисли си Сюзън. — Кога идват чистачките?“ — запита се тя и после си спомни с отчаяние, че те изпразваха кошчетата за боклук, когато госпожа Кетлър пристигна в шест. Това означаваше, че са си отишли отдавна.

Сега пръстите му галеха гърлото й.

— Аз наистина мисля, че можех да бъда щастлив с теб, Сюзън — продължи той. — Ако се бях оженил за теб, можех да се опитам да загърбя миналото. Но, разбира се, това не можеше да стане, нали? Онази вечер ти изпрати Дий да заеме твоето място на масата. Направи го, защото не искаше да бъдеш с мен, нали? Това беше причината.

„Зная, че не се чувствах спокойна в събота вечерта — помисли си Сюзън. Но дали причината наистина беше тази? Смятах, че е заради онова, което по-рано същия ден Нат Смол ми разказа за смъртта на Абдул Парки.“

Нат Смол. Той също беше свидетел. Нима Алекс щеше да се добере и до него?

— Алекс — изрече тя, а гласът ѝ потрепери. — Няма никакъв смисъл да ме убиваш. Утре в офиса ми ще бъдат доставени още стотици снимки. Тях няма да успееш да унищожиш. В полицията ще ги огледат една по една. Ще гледат най-вече хората на заден план.

— Пера на вятъра — измърмори Алекс с безучастен тон.

— Някой ще те разпознае, Алекс. Ти не ходиш на многолюдни празненства и въпреки това първата вечер, когато се съгласих да изляза

с теб, ти спомена, че си срецнал Реджайна на прием във „Фючърс Индъстри“. А там е имало много хора, Алекс. Нещо започна да ме беспокои във връзка с теб още онази вечер.

— Пера на вята — каза той отново. — Но, Сюзън, ти си тази, която разпиля моите. Зная, че не мога да продължавам още дълго, но ще приключи мисията си, преди някой да ме е спрял. Помниш ли песента? „Виж джунглата, окъпана от дъждъ“? Знаеш ли кой беше в джунглата днес? Дий. Тя беше на екскурзия в тропическата гора в Коста Рика. Почти същото е. Утре хората ще те оплакват, когато тялото ти бъде намерено. Но това няма да стане преди девет часа сутринта. А по същото време двамата с Дий ще закусваме заедно в Панама. Нейният кораб пристига в осем и аз ще я изненадам, като я пресрещна там. Приготвил съм й и тюрокоазен пръстен. Тя ще намери в него дълбок смисъл.

Той мълкна за момент.

— Всъщност, Сюзън, сега като се замисля, ти много ми помогна. Предостави ми последната самотна дама, която ми беше необходима. Дий ще бъде просто идеална за случая.

Бавно, много бавно, той започна да затваря чувала. Вече покриваше брадата й.

— Алекс, ти имаш нужда от помощ, от сериозна помощ — изрече умолително Сюзън, като се опитваше да скрие отчаянието в гласа си. — Твойт късмет се изчерпва. Все още можеш да се спасиш, ако престанеш сега.

— Но аз не искам да спирам, Сюзън — каза той делово.

Звънът на телефона го накара да скочи на крака. Двамата слушаха напрегнато, докато Дон Ричардс оставяше съобщението си, че е на път за офиса й.

„Моля те, Господи, нека пристигне скоро!“ — помисли си Сюзън.

— Време е — изрече Алекс Райт спокойно.

И с рязко движение на ръката издърпа торбата така, че да покрие останалата част от главата й, след което бързо я запечата.

После избути тялото под бюрото.

Стана и сведе поглед към творението си.

— Ще умреш много преди Ричардс да пристигне — каза той с деловата убеденост на човек, правил това и друг път. — Ще отнеме

десетина минути.

Мъкна за момент, за да я остави да осмисли думите му.

— След толкова издъхна Реджайна.

108

— Вижте, господине, не съм го измислил аз уличното задръстване — заяви на Дон Ричардс шофьорът на таксито. — Мидтаун Тънъл е затворен. Какво толкова?

— Нали говорихте по телефона с диспечера. Той не трябва ли да ви предупреждава за подобни обстоятелства? Не можехте ли да ги избегнете?

— Господине, ако някой направи макар и незначителна катастрофа, трийсет секунди по-късно вече имате спиране на движението и задръстване.

„Излишно е да споря с него — направи усилие да се успокой Дон, — а и това няма да ми помогне да стигна по-бързо. Но е толкова потискащо да си заклещен така с всички тези клаксони, които пищят около теб.“

109

Малкото въздух, останал в найлоновия чувал, беше на свършване. Сюзън усещаше, че започва да ѝ се вие свят.

„Вдишвай бързо и повърхностно — повтаряше си тя. — Не изразходвай всичкия кислород.“

Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна спомен за един от първите случаи, по които беше работила като помощник-окръжен прокурор. Той включваше жена, намерена с найлонова торба на главата.

„Аз бях тази, която твърдеше, че смъртта ѝ не може да е самоубийство и бях права. Жената твърде много обичаше своите деца, за да ги изостави доброволно.“

Не мога да дишам. Не мога да дишам!

Болката в гърдите ѝ непрестанно нарастваше.

„Не припадай!“ — забрани си тя ожесточено.

Убитата жена с найлоновия чувал на главата беше с румено лице, когато я намериха. Заради въглеродния окис — беше обяснил съдебният лекар.

Не мога да дишам. Искам да заспя.

Чувстваше как съзнанието ѝ се отпуска, сякаш готово всеки момент да се откаже от битката.

Дий. Алекс щеше да се срещне с нея утре. Тя щеше да бъде неговата последна жертва.

„Заспивам — помисли си Сюзън. — Не мога повече да остана будна. Не искам да умирам. Не искам Дий да умира.“ Мисълта ѝ се бореше да продължи, да оцелее без въздух.

Беше натикана под бюрото. С внезапно рязко движение тя се отгласна с крака от предния плот и успя да се избута няколко сантиметра. Почувства кошчето за отпадъци от дясната си страна.

Кошчето! Стъклата от счупената ваза бяха вътре!

Като се задъхваше, Сюзън изви тяло на една страна, усети как кошчето се преобръща и чу как парчетата стъкло се разпиляват по

пода. Когато извърна глава по посока на звука, тя усети как кошчето се отдалечава и мракът я погльща.

С последно усилие Сюзън размърда глава на две страни. Внезапна остра болка я прониза — назъбеното стъкло, притиснато между пода и тялото ѝ, се вряза в дебелия найлон под нея. Изпод рамото ѝ бликна кръв, но тя усети как найлонът започна да се отлепва. Продължи да диша тежко, докато движеше тялото си напред-назад, напред-назад, усещайки как кръвта блика от раните ѝ, но и как първите гълътки въздух проникват в торбата.

Половин час по-късно Дон Ричардс я намери на пода на собствения ѝ кабинет. Тя беше почти в безсъзнание; слепоочието ѝ бе посиняло, а косите ѝ сплъстени от кръв; гърбът ѝ продължаваше да кърви; ръцете и краката ѝ бяха разранени и отекли от борбата с въжето, свързано около тялото ѝ. Навсякъде около нея бяха разпилени парчета назъбено стъкло.

110

Алекс Райт чакаше на пристанището, когато „Валери“ навлезе в Сан Блас във вторник сутринта. Беше осем часа. Той беше напуснал Ню Йорк предната вечер, отправяйки се към летището направо от офиса на Сюзън Чандлър. Питаше се дали Дон Ричардс, който ѝ се беше обадил с молба да го изчака, най-накрая се беше отказал. Алекс беше изгасил всички лампи на излизане, така че Ричардс вероятно беше приел, че тя не го е изчакала. По всяка вероятност секретарката щеше да намери тялото ѝ след около час.

Много от пасажерите на „Валери“ стояха на палубата.

„Има някаква магия в това, да си на борда на кораб, който влиза в пристанище“ — помисли си той. Въпреки че беше символично, защото всяко ново пристанище означаваше край на нечие пътуване.

Това щеше да бъде последният воаяж за Дий. Тя беше неговата последна самотна дама. И после щеше да отпътува за Русия. Ето къде щеше да го застигне вестта за трагичната смърт на двете сестри, които бяха негови гости на приема в събота вечерта. Сюзън му беше казала, че можели да го разпознаят на някоя от снимките от пътешествието на Реджайна. Беше възможно. Но на това пътуване изглеждаше съвсем различно. Дали някой щеше да го разпознае наистина? Едва ли, реши той убедено.

Забеляза Дий на палубата. Тя се усмихваше и му махаше. Или може би го *посочваше*!

Внезапно осъзна, че няколко мъже бяха застанали от двете му страни. После чу тих дълбок глас, който изрече:

— Вие сте арестуван, господин Райт. Моля, последвайте ни без излишен шум.

Алекс Райт потисна изненадата си и сви рамене. После се извърна, за да тръгне. С горчива ирония си даде сметка, че това се оказа краят на собственото му пътуване.

Дон Ричардс изчака във фоайето на болницата, докато Сюзън беше на посещение при Джейн Клозън. Тази сутрин тя лежеше в леглото с единствена възглавница под главата. Ръцете ѝ бяха скръстени върху завивката. Щорите бяха спуснати. Въпреки полумрака в стаята тя веднага забеляза синината върху слепоочието на Сюзън и попита:

— Какво се е случило, Сюзън?

— О, дреболия. Ударих се лошо, нищо повече.

Сюзън почувства как в очите ѝ напират сълзи, когато се наведе да целуне Джейн Клозън по бузата.

— Колко се привързах към вас — каза ѝ Джейн Клозън. — Сюзън, мисля, че утре няма да бъда тук, но поне вчера успях да се погрижа за фондацията. Добри и надеждни хора ще контролират дейността ѝ от мое име. Чухте ли за Дъглас?

— Да. Не бях сигурна дали вие знаете.

— Съжалявам за него. Можеше да постигне толкова много. И освен това се беспокоя за майка му. Той ѝ е единствен син.

— Госпожо Клозън, не е лесно да ви го кажа, но мисля, че ще искате да го знаете. Мъжът, отнел живота на Реджайна и поне на още петима души, е арестуван. Има неоспорими доказателства за вината му. И вие изиграхте съществена роля за разкриването на тези убийства.

Сюзън видя как тялото на умиращата жена потръпна конвултивно.

— Радвам се... Каза ли нещо за Реджайна? Имам предвид... Питам се дали е била много уплашена.

„Вероятно е била ужасена — помисли си Сюзън. — Аз поне бях, със сигурност.“

— Надявам се, че не — изрече тя гласно.

Джейн Клозън вдигна поглед към нея.

— Сюзън, единственото, което има значение сега, е, че скоро ще бъда при нея. Сбогом, мила моя, и ви благодаря за човечността.

Докато слизаше надолу с асансьора, Сюзън мислено се върна към събитията от предишната седмица.

„Възможно ли е да е минало толкова малко време? — запита се тя. — Наистина ли само преди девет дена се запознах с Джейн Клозън?“

Помисли си за Каролин Уелс и нейния съпруг Джъстин. Беше разговаряла с него тази сутрин. Каролин беше излязла от кома и лекарите прогнозираха пълно, макар и продължително възстановяване. Сюзън беше започнала да му се извинява; в края на краищата, нали ако не беше повдигнала въпроса за тайнственото изчезване на Реджайна Клозън, всички тези ужасни неща нямаше да се случат нико с него, нико с Каролин. Но Джъстин настоя, че независимо от мъчителната тревога през последната седмица, всичко, което се бе случило, имаше своя дълбок смисъл. Той възнамеряваше да възстанови сеансите си при доктор Ричардс и се надяваше, че щом преодолее болезнената си ревност, страхът, който караше Каролин да бъде толкова потайна, вече нямаше да бъде част от техния съвместен живот.

„Освен това — беше казал Джъстин през смях, — нямаше да преживея огромното удоволствие да гледам как капитан Ший, объркан и смутен, непохватно поднася своите извинения. Той наистина беше убеден, че аз съм убиецът.“

„Поне те двамата с Каролин ще бъдат добре — помисли си Сюзън. — Но не и бедната Тифани Смит, нито другите двама души, чиято смърт бе пряко свързана със случая — Хилда Джонсън и Абдул Парки.“ Тя си напомни, че през седмицата трябва да посети магазина на Нат Смол на Маңдугъл Стрийт и да го уведоми, че убиецът на неговия приятел е заловен.

Всичко беше започнало толкова безобидно. Намеренията на Сюзън бяха просто да повдигне въпроса за това как самотни, нищо неподозиращи жени, въпреки своята интелигентност и очевидна изисканост, могат да бъдат подмамени в съмнителни, а понякога и фатални връзки с мъже, които са ги избрали за свои жертви. Темата беше страховта и стана основа на няколко оживени предавания.

„И повод за три убийства“ — добави мислено тя. После се запита: „Ще се страхувам ли да правя подобни предавания и в бъдеще? Надявам се, че не. В крайна сметка един сериен убиец беше заловен; кой знае още колко души щеше да убие — освен мен и Дий — ако не го бяха хванали?“

Освен това се бяха случили и няколко хубави неща. Сближи се с Джейн Клозън и й предложи някаква утеша. И се запозна с Дон Ричардс.

„Странна птица — каза си тя, — психиатър, който съзнателно се е лишил от помощта, която самият той предлага ежедневно, и който все пак накрая е събрал сили да се изправи срещу собствените си демони.“

„Можех да лежа там, докато ми изтече кръвта, ако бях останала цяла нощ“ — помисли си тя с болезнена гримаса заради шевовете, направени на раменете и гърба ѝ.

Когато Дон се беше озовал пред кабинета ѝ и го намери заключен, някакъв инстинкт го подтикна да накара охраната да отключи и да провери помещението заедно с него.

„През целия си живот не съм се радвала толкова да видя някого“ — каза си тя. А когато бе разтворил найлоновия чувал и я беше вдигнал на ръце, на лицето му беше изписано облекчение и безкрайна нежност.

Когато Сюзън излезе от асансьора, Дон Ричардс стана и тръгна към нея. За миг двамата се спряха, вперили поглед един в друг. После тя се усмихна, а той я прегърна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.